

DAMAGE BOOK

**THE BOOK WAS
DRENCHED**

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_198114

UNIVERSAL
LIBRARY

ದೇಶಾಂತರದ ಕಥೆಗಳು

దేశాంతరద కథెగళు

సంగ్రాహక

దే ల వు డు

ప్రకాశకరు

నన్ను పుస్తక భండార

బేంగళూరు సిటీ

షోల్ పబ్లిషరు .

ఎస్. ఎస్. ఎఫ్. బుక్ డిపో

బేంగళూరు సిటీ

1942

[బేలే ౧౨ ఆణెగళు

ನಿವನಯನೊಬಿಕೆ

ಸಂಖ್ಯೆ	ಕಡೆ	ಪುಟ
೧.	ಬಲಿದಾನ	೧
೨.	ಅಕ್ಕತಂಗಿಯರು	೧೦
೩.	ನತ್ತಿನ ಕೊಂಬು	೨೨
೪.	ಪತಿವ್ರತೆ	೨೯
೫.	ಹಳೆಯ ಗಂಡ	೩೪
೬.	ಹಣೆಯ ಬರೆಹ	೩೯
೭.	ಹಿರಿಯ ಮಗ	೪೭
೮.	ಅಕ್ಕಯಪಾತ್ರ	೫೩
೯.	ಮುದುಕಿಯ ಮಕ್ಕಳು	೫೭
೧೦.	ಮನಸ್ಸಿದ್ದರೆ ಮಹಾದೇವ	೬೪
೧೧.	ಗೃಧ್ರರಾಜ	೭೧
೧೨.	ಅದೃಷ್ಟ ಒಲಿದರೆ	೮೨
೧೩.	ವೋಸನಾಯಿತು	೯೬
೧೪.	ಅಂಜಿಸಿದವರು ಯಾರು	೧೦೩
೧೫.	ವಿಮರಪಂಡಿತ	೧೧೧
೧೬.	ಮೂರು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು	೧೧೯

ಪೀಠಿಕೆ

ಇದೊಂದು ಸಂಗ್ರಹ ಹಲವು ತೋಟಗಳಿಂದ ಆಯ್ದು ತಂದ ಹೂವುಗಳ ಮಾಲೆ ಹೂವುಗಳೂ ಜಾತಿಜಾತಿಯವು, ಒಂದೇ ಜಾತಿಯಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಅವುಗಳ ಬಣ್ಣವೂ ಪರಿಮಳವೂ ಒಂದೇ ರೀತಿಯದಲ್ಲ. ಈ ಗ್ರಂಥವನ್ನು ದೊಡ್ಡವರೂ ಓದಬಹುದು. ಅನಂದಪಡಬಹುದು. ಆದರೂ ಇದನ್ನು ಬರೆದಿರುವುದು 10-15 ವಯಸ್ಸಿನ ಹುಡುಗರಿಗಾಗಿ.

ಹಿಂದೆ ಬುದ್ಧಿಯ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಬರೆದಾಗ ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ನೆನೆಯಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆ ಹದಿನಾಲ್ಕು ಕಥೆಗಳನ್ನು ಬರೆದಾಗ ನನಗೊಂದು ಯೋಚನೆ ಬಂತು. ಇವುಗಳನ್ನು ಬಾಲಕರಿಗಾಗಿ ಬರೆದಿದ್ದೇನೆ. ಅವರಿಗೆ ಇದು ಓದಿಯುವುದೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎನ್ನಿಸಿತು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಿ ನೋಡಬೇಕೆಂದು ಆಗ ನಮ್ಮ ಮನೆಯ ಮಕ್ಕಳನ್ನೇ ಕೂರಿಸಿಕೊಂಡು ಅವರಿಗೆ ಹೇಳಿದೆ. ಒಂದು ಮಗುವಿಗೆ ಐದು ವರ್ಷ. ಇನ್ನೊಂದು ಮಗುವಿಗೆ ಮೂರುವರ್ಷ. ಆ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದಾಗ ಆ ಮಕ್ಕಳ ಮುಖಭಾವವೆಂದೆ, ಚೇಷ್ಟೆಗಳಿಂದ ಆ ಕಥೆಗಳು ಅವರ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಓಡಿಯಲಿಲ್ಲವೆಂದು ತೋರುವುದೋ ಅಲ್ಲಿ ಗುರುತು ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಆ ಭಾಗವನ್ನೋ, ಆ ವಾಕ್ಯವನ್ನೋ ಆ ಪದವನ್ನೋ ತಿದ್ದುತ್ತಾ, ಕೊನೆಗೆ ಹದಿನಾಲ್ಕು ಸಲ ಹೀಗೆ ಸಂಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ, ಆ ಕಥೆಗಳನ್ನು 1926 ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿದೆ ಅಂದಿನಿಂದ ಈಚೆಗೆ ಹಲವಾರು ಚಿಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಈಗಲೂ ಈ ಸಂಗ್ರಹವನ್ನು ಹನ್ನೆರಡು ಹದಿಮೂರು ವರ್ಷದವರಿಗೆ ಅನೇಕರಿಗೆ ಓದಿ ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಓದಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಆ ವಯಸ್ಸಿನವರು ಒಪ್ಪಿರುವರು ಎಂಬ ಸಂಬಂಶ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಇವುಗಳನ್ನು ಈಗ ಒಂದು ಪುಸ್ತಕವಾಗಿ ಹೊರಗೆ ಹಾಕಿದ್ದೇನೆ.

ಕುಮಾರ ಸಾಹಿತ್ಯವು ಎಂದರೆ 10-15 ವಯಸ್ಸಿನವರಿಗಿನ ಹುಡುಗರಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಸಾಹಿತ್ಯವು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೆನ್ನುವಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಆಗಿದೆ. ಈ ಲೋಪವು ಇಲ್ಲದಂತಾಗಲೆಂದು ನನ್ನ ಆಶ. ಬುದ್ಧಿಯ ಕಥೆಗಳು ಬಂದ ಮೇಲೆ ಅದಂತೆ ಈಗಲೂ ಕುಮಾರ ಸಾಹಿತ್ಯವು ಬೆಳೆಯಬೇಕೆಂಬ ಆಶೆಯಿಂದ ಈ ಸಂಗ್ರಹವನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಲಾಗಿದೆ. ಈ ಕಾರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ನೆರವಾದ ಶ್ರೀ ಮಂಜಲದೊರೆ ರಾಮರಾಯರಿಗೆ ನಾನು ಕೃತಜ್ಞನಾಗಿದ್ದೇನೆ.

ಇನ್ನು ಈ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಓದುವವರಿಗೊಂದು ಮಾತು. ಇಂತಹ ಕಥೆಗಳು, ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅಪಾರವಾಗಿವೆ. ಅವು ಓದುವರೆಗೆ ಬರದ ಹಿರಿಯರ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಇವೆ.

ನೀವು ದಯಮಾಡಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ. ಅವನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಹಿರಿಯರು, ಗುರುಗಳು, ಇವರ ಸಹಾಯದಿಂದ ನೀವೇ ಪ್ರಕಟಿಸಿದರೆ ಸಂತೋಷ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನನಗೆ ಕಳುಹಿಸಿ. ಇಂಥವರ ಸಂಗ್ರಹದಿಂದ ಎಂದೇ ಅವುಗಳನ್ನು ಯಥೋಚಿತವಾಗಿ ಪ್ರಕಾಶ ಮಾಡೋಣ. ದಯವಿಟ್ಟು ಇದನ್ನು ಮರೆಯಬೇಡಿ. ನಿಮಗೆ ಸಂತೋಷವಾಗಲೆಂದು ಕಥೆಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದ ಹಿರಿಯರ ಸಾಲ ನಿಮ್ಮ ಮೇಲಿದೆ. ಅದನ್ನು ನೀವು ತೀರಿಸುವುದು ಎರಡುರೂಪವಾಗಿ. ಒಂದು ಅವುಗಳನ್ನು ಓದಿ ಆನಂದಪಡುವುದು. ಇನ್ನೊಂದು ಅಂತಹ ಕಥೆಗಳು ಇನ್ನೆಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಅವುಗಳನ್ನು ತಂದು ಓದುವವರಿಗೆ ಕೊಡುವುದು. ಈ ಎರಡೂ ಕಾರ್ಯವಾದರೆ ಈ ಪ್ರಕಟನೆಯ ಪೂರ್ಣಲಾಭವು ದೊರಕತಾರೆಯೆಂದು. ಅದು ಅದಕ್ಕೂ ಬೇಗ ಆಗಲಿ.

ದೇವುಡು.

ಓದಿಸಿ, — ಕಥೆಯೊಂದೊಂದಕ್ಕೂ ಒಂದೊಂದು ಚಿತ್ರವನ್ನು ಹಾಕಬೇಕೆಂಬ ಆಸೆಯು ಈಗಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆದಕಾಗಿ ದಯವಿಟ್ಟು ಮನ್ನಿಸುವುದು.

ಬಲಿದಾನ

ಮಳೆ ಆಗಿ ಎಷ್ಟೋ ತಿಂಗಳಾಗಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ಸೆಲವೆಲ್ಲ ಬಣ್ಣ ಬಿಡೆದ್ದು ಬಿರುಕು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿತ್ತು. ಭಾವಿಗಳಲ್ಲೂ ನೀರಿಲ್ಲ. ಹಳ್ಳ ಕೊಳ್ಳಗಳಲ್ಲಂತೂ ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲ. ಒಂದು ಗರಿ ಹುಲ್ಲು ಸಿಕ್ಕಿತೇ ಎಂದು ದಸಗಳು ಬೆಳಗಿಂದ ಸಂಜೆಯವರೆಗೂ ಅಲೆದಲೆದು ಮೂಳೆ ಚಕ್ಕಳ ಆಗಿದ್ದುವು. ಅವನ್ನು ನೋಡಿ ಅತ್ತೂ ಅತ್ತೂ ದಸಕಾಯುವ ಹುಡುಗರ ಕಣ್ಣುಗಳು ಊದಿಹೋಗಿದ್ದವು.

ದಿಸ ದಿಸವೂ ಎಲ್ಲರೂ ಆಕಾಶನೋಡುವರು. ನೀಲಿಯ ಆಕಾಶವು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ತಾನೆ ತಾನಾಗಿ ಕಾಣುವುದು. ಕರಿಯ ಮೋಡವಿರಲಿ, ಜಿಳಿಯ ಮೋಡದ ಚೂರೂ ಕಾಣಿಸದು. ವಿಕೃತ ವಿದಿಕೃತಗಳಿಂದೆಲ್ಲ ಆನಿಗೆಯಿಂದ ಒರುವಹಾಗೆ ಕಾದ ಗಾಳಿಯು ಬೀಸುವುದು. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಹುಡುಕಿದರೂ ತುಟಿ ಬದ್ಧೆಯಾಗುವಷ್ಟೂ ನೀರು ಇಲ್ಲ.

ಜನರಿಗೆ ಮನುಸಂತೋಷ ಎಸುವುದರ ಹೆಸರೂ ಮರೆಯಿತು. ಯಾರನ್ನು ಕಂಡರೂ, ಆಕಾಶದ ಕಡೆ ನೋಡಿ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟು ತಲೆ ಬಗ್ಗಿಸಿಕೊಂಡು ಸಪ್ತ ನೋರವಾಕಿಕೂಂಟು ಹೊರಟುಹೋಗುವರು. ಹುಡುಗರೂ ಮಕ್ಕಳೂ ಕೂಡ ಬಿಸಿಲಲ್ಲಿ ಬಾಡಿದ ಹೂಗಳಂತಾಗಿದ್ದರು.

ಕುಡಿಯುವುದಕ್ಕೆ ನೀರಿಲ್ಲದ ಮೇಲೆ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಇನ್ನೇನು ತಾಸೇ ಇದ್ದೀತು? ಸಂಜೆಯಾದರೆ, ಎಲ್ಲವೂ ಶಾಂತವಾಗಿ ನಿಶ್ಯಬ್ದವಾಗುವುದು. ತಾಯಿಯರ ಬಳಿ ಮೇಲೆಕುಡಿಯಲು ಹೋಗಿ, ಹಾಲು ಸಿಕ್ಕಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಅಳುವ ಮಕ್ಕಳ ಅಳುವಿನ ದನಿ ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಆ ನಿಶ್ಯಬ್ದವನ್ನು ಭೇದಿಸುವುದು. ಅದೂ ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತೇ! ಮತ್ತೆ ಅದೂ ಶಾಂತವಾಗಿ ಎಲ್ಲವೂ ಮೌನವಾಗುವುದು.

ಇಂತಹ ಭಯಂಕರವಾದ ಮೌನವನ್ನು ಮಹಿಸಿದ ಪ್ರಕೃತಿಗಿಂತಲೂ ತೀವ್ರವಾದ ಮೌನವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿ ರಾಸೇಕೇಕೇಗನು ಊರಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದನು. “ಅರಸಾಗಿ ನನ್ನ ಪ್ರಜೆಗಳ ದುಃಖವನ್ನು ಸಿವಾರಿಸಲು ಅಶಕ್ತನಾದೆನಲ್ಲ!” ಎಂಬ ಚಿಂತೆಯು ಆತನ ಹೃದಯವನ್ನು ಕೊರೆಯುತ್ತಿತ್ತು.

ದಿನದಿನವೂ ಅರಸನ ಪುರೋಹಿತನು ಬೆಟ್ಟದ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ತನ್ನ ಮಂತ್ರಶಕ್ತಿಯನ್ನೆಲ್ಲ ಪ್ರಯೋಗಿಸಿ ಮಳೆಯ ದೇವರನ್ನು ಕರೆಯುತ್ತಾ ಸಂಜೆಯವರೆಗೂ ಬಿಸಿಲಲ್ಲಿ ಬೇಯುತ್ತ ನಿಂತಿರುವನು. ಅರಸನು ಬೆಟ್ಟದ ಬುಡದಲ್ಲಿ ಮಳೆ ಬಂದೀತೆ! ಮಂದಿ ಉಳಿದಾರೆ! ಎಂದು ಜಪಸಾಡುತ್ತಾ ನಿಂತಿರುವನು. ದಿನವೂ ಸಂಜೆಯಾಗುತ್ತಲೂ ಪುರೋಹಿತನು ಬೆಟ್ಟವೆಳೆಯುವನು. ಅರಸನೂ ಅವನ ಹಿಂದೆ ಹೊರಡುವನು. ಇಬ್ಬರೂ ಮೌನವಾಗಿ ಊರಿಗೆ ಹಿಂತಿರುಗುವರು.

ತಮ್ಮ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ಯಾವುದೂ ಸಡೆಯಲಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ಅರಸನಿಗೆ ಮಂದಟ್ಟಾಯಿತು. ನೀರು ಇರುವ ಎಡೆಯನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ವಲಸೆ ಹೋಗಬೇಕು, ಅಥವಾ ಇದ್ದಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದು ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಬಿಡಬೇಕು. ಏನು ಮಾಡುವುದು ಎಂದು ಅರಸನು ಅಷ್ಟು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದನು.

“ಎಲಾ! ನೋಡಿದೆಯಾ! ಮಳೆಯ ದೇವರು ಬುಲೇಸನು ಏನು ಮಾಡಿದರೂ ಬಲಿಯಲಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದು ಫಲವಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಿ ಯಾದರೂ ನೀರ. ಸಮೃದ್ಧಿಯಾಗಿರುವ ದೇಶವನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಬಾ ಎಂದು ನಮ್ಮ ಹುಡುಗ ಮೊಘಾಫೋಸನ್ನು ಕಳುಹಿಸಬೇಕು. ಯತ್ನವಿಲ್ಲ” ಎಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದನು. ಮರುಗಳಿಗೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಯುವರಾಜನನ್ನು ಕರೆಸಿ ಅಪ್ಪಣೆಮಾಡಿದುದೂ ಆಯಿತು.

ಮೊಘಾಫೋ ಮರುದಿನ ಬೆಳಗಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ತನ್ನ ಸಮ ಮಯಸ್ಕರು ಕೆಲವರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೊರಟನು “ತುಂಬಿ ಹರಿಯುವ

ಹೊಳೆಗಳು, ತುಂಬಿತ್ತುಳುಕುವ ಕೆರೆಕಟ್ಟೆಗಳು ಇರುವ ಭಾಗ್ಯವಂತ ದೇಶವನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಬಾ” ಎಂದು ತಂದೆಯ ಅಪ್ಪಣೆಯಾಗಿತ್ತು. ಅದರಂತೆಯೇ ಹುಡುಕಿದನು.

ಬೇಗಿಂದ ಸಂಜೆಯವರೆಗೂ ಹುಡುಕಿ ಹುಡುಕಿ ಅಲೆದನು. ಕೊನೆಗೆ ಇಸ್ವೇನು ಸೂರ್ಯನು ಅಸ್ತಮಯವಾಗುವನು ಎಂಬ ವೇಳೆಗೆ ಡಿಗಂತದ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಯೋ ನೀರು ಸುಳಸುಳ ಎಂದಂತಾಯಿತು. ಅವನ ಜೊತೆಯವರೆಲ್ಲರೂ ಆಯಾಸದಿಂದ ಬಳಲಿಹೋಗಿದ್ದರು. ಅವರನ್ನು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಬಿಟ್ಟು ಸೋತುಹೋದ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಎಳೆದು ಹಾಕುತ್ತ ಅದಷ್ಟು ಬೇಗ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದನು. ಕೊಳ. ತಿಳಿನೀರು ತುಂಬಿದೆ.

ಯುವರಾಜನಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದ ಪ್ರಾಣ ಮರಳಿ ಬಂದಂತಾಯಿತು. ಆಶೆಯಿಂದ ಒಂದು ಬೊಗಸೆ ನೀರು ಎತ್ತಿದನು. ಆದರೆ ಆ ಬೊಗಸೆಯು ಬಾಯಿ ಹತ್ತರಕ್ಕೆ ಬರುವುದರೊಳಗಾಗಿ ಯಾರೋ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣಿಸದವರು ಕೈಮೇಲೆ ಹೊಡೆದರು ; ನೀರು ಚೆಲ್ಲಿ ಹೋಯಿತು. ವತ್ತೊಂದು ಸುಲೂ ಹೀಗೆಯೇ ಆಯಿತು.

ಮೊಘಾಫೋಗೆ ಅಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು : “ ನೀರಿನೊಡೆಯಾ ! ಈ ಕೊಳದಲ್ಲಿ ನೀರು ಕುಡಿದು ಬಾಯಾರಿಕೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳಬಾರದೆ ? ಇದೇಕೆ ಹೀಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೀಯೆ ? ” ಎಂದು ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಕೇಳಿ ಕೊಂಡನು.

ಜಲಾಧಿಪತಿಯಾದ ಬಲೇನನು ಅದೃಶ್ಯನಾಗಿಯೇ ಇದ್ದು ಉತ್ತರ ಹೇಳಿದನು : “ ನಿಮ್ಮ ತಂದೆಗೆ ಹೇಳು. ರಾಜವುತ್ರಿ ಸೆಕ್ರೆಟ್‌ಗಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟರೆ ಸರಿ. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಕುಡಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ತೊಟ್ಟು ನೀರಿಲ್ಲದೇ ಹೋಗುವುದು ; ಜನರೂ ದನಕರುಗಳೂ ಎಲ್ಲರೂ ಧ್ವಂಸವಾಗಿ ಹೋಗುವರು ” ಎಂದು ಅಬ್ಬರಿಸಿದನು.

ತಂಗಿಯೆಂದರೆ ಮೊಘಾಫೋಗೆ ಸಂಚಪ್ರಾಣ. ಅಂಥ ತಂಗಿಯನ್ನು

ಕಳುಹಿಸಬೇಕೆಂದು ತಂದೆಯೊಡನೆ ಯಾವ ಮೊಕದಿಂದ ಹೇಳಬೇಕು ? ಅಲ್ಲ, ತಂದೆಯೂ ಕೂಡ ಮಗಳನ್ನು ಎಷ್ಟು ಪ್ರೀತಿಸುವನು ಎಂಬುದೂ ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತು. ಆದರೂ ದೇವರ ಅಪ್ಪಣೆ! ಯತ್ನವಿಲ್ಲದೆ “ದೇವಾ! ನಿನ್ನ ಅಪ್ಪಣೆಯನ್ನು ನಾನೇನೋ ನೆರವೇರಿಸುವೆನು. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ತಂದೆಯು ತನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯ ಮಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸುವನೋ, ದೇಶದ ಜನರನ್ನೆಲ್ಲ ಒಲಿ ಗೊಡುವನೋ, ನಾನು ಹೇಳಲಾರೆ. ನನಗೆ ತಿಳಿದಮಟ್ಟಿಗೂ ನಮ್ಮತಂದೆಯೂ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನೇ ಬೇಕಾದರೂ ಕೊಟ್ಟನು, ಮಗಳನ್ನು ಕೊಡಲಾರ. ಆಗಲಿ, ನಿನ್ನ ಅಪ್ಪಣೆ” ಎಂದು ಕೈಮುಗಿದು ಚಿಂತಾಭಾರದಿಂದ ಕುಗ್ಗುತ್ತ ಹಿಂತಿರುಗಿದನು.

ಅರಸನು ಮಗನ ಹಾದಿಯನ್ನೇ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಊರಿನ ಯಜಮಾನರೂ ಅರಸನ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದರು. ಅರಸನು ಮಗನು ತಂದ ದೇವರ ಅಪ್ಪಣೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದನು. ಆತನಿಗೆ ನಾಲಗೆಯು ಅಡಡಹೋಯಿತು. ಇತರರು “ನಾಡಿಗೆ ನಾಡೇ ಮಳೆಯಿಲ್ಲದೆ ಕಂಗೆಟ್ಟಿದೆ. ರಾಜವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಕರೆಸಿ; ಆಕೆಯೇ ಇತ್ಯರ್ಥ ಮಾಡಲಿ” ಎಂದರು.

ರಾಜವೃತ್ತಿಯು ಬಂದಳು: “ಅವ್ವಾ! ನನ್ನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿಕೊಡು, ನಮ್ಮ ಪ್ರಜೆಗಳು ಬದುಕಲಿ. ನಾನು ಬುಲೇನನ ಒಳಗೆ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ” ಎಂದಳು. ಅರಸನು ಯತ್ನವಿಲ್ಲದೆ ಬಿಟ್ಟನು.

ಮರುದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಬೆಚ್ಚಿದ ಗಾಳಿಯು ಜೀಸುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ, ಇನ್ನೂ ಸೂರ್ಯನ ಕಿರಣವು ಭೂಮಿಯನ್ನು ಮುಟ್ಟುವವೇಳೆಗಾಗಲೇ, ಮಘಾ ಘೋನು ತಂಗಿಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೊರಟನು. ಮದುಮಗಳ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುವ ದಿಬ್ಬಣದಂತೆ ಊರಿನ ಹರೆಯದ ಗಂಡು ಹೆಣ್ಣು ಎಲ್ಲಾ ಹಿಂದೆಯೇ ಹೊರಟಿತು. ತಾಯಿಯು “ಮಗಳೇ! ಮತ್ತೆ ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಡುವೆನೋ ಇಲ್ಲವೋ” ಎಂದು ಕಣ್ಣೀರಿಟ್ಟುಕೊಂಡಳು. ತಂದೆಯು “ಮಗಳೇ! ಸುಖವಾಗಿರು. ಬೆಳಗಿನ ಸೂರ್ಯನಹಾಗೆ ನಿನ್ನ ಮುಖವು ಯಾವಾಗಲೂ

ಕಂಗೆಳಿಸುತ್ತಿರಲಿ” ಎಂದು ಹರಸಿದನು. ರಾಜವೃತ್ತಿಯು ಮಾತ್ರ ಕಣ್ಣೀರು ಕರೆಯಲಿಲ್ಲ. ಅವಳಿಗೆ ಏನೋ ಸಮಾಧಾನ.

ಎಲ್ಲರೂ ರಾಜವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬುಲೇಸನು ರಾಜವೃತ್ತಿ ನೋಡನೆ ಮಾತನಾಡಿದ್ದ ಕೋಳದ ಬಳಿಗೆ ಬಂದರು. ಅಲ್ಲಿ ಆಕೆಯನ್ನು ಒಬ್ಬ ಕಸ್ತೂರಿಬಿಟ್ಟು ಎಲ್ಲರೂ ಹಿಂತಿರುಗಿದರು. ಯಾರಿಗೂ ಹಿಂತಿರುಗುವುದು ಬೇಡ, ಅದರೂ ಹೋದರು.

ಇತ್ತ ಸೂರ್ಯನು ಮುಳುಗಿದನು. ಚಿನ್ನದ ಕಿರಣಗಳು ತಾಮ್ರದ ಕಿರಣಗಳಾಗಿ, ಅವೂ ಹೋಗಿ ನಸುಕಾಗಿ, ಕೊನೆಗೆ ಕತ್ತಲಿನ ಒಡತನವು ಬಂತು. ಹಗಲಿನ ತೀವ್ರತೆಯು ಹೋಗಿ ರಾತ್ರಿಯ ತಂಪು ಮೂಡಿತು. ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ತಾರೆಗಳು ತಲೆಯಿಟ್ಟು ಯಿಣಿಕಿ ನೋಡಿ ಬಂದೊಂದಾಗಿ ರಂಗಕ್ಕಿಳಿದುವು. ಬಿಟ್ಟುಗಳ ಹಿಂದೆ ಅವಿತ್ತಿದ್ದ ಚಂದ್ರನು ಮೆತ್ತಮೆತ್ತಗೆ ತಲೆಯೆತ್ತಿದನು.

ಸಿಂಹಕಪಿಗಳಿಗೆ ಬಿಳಿಗಿಂದ ಸಂಜೆಯವರೆಗೆ ನಡೆದು ಆಯಾಸ ಬಹಳ ವಾಗಿತ್ತು. ಧೂಮಿಗೆ ತಲೆಯಿಟ್ಟು ಮಲಗೇನೆ ಎಸ್ಮಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಅವಳಿಗೆ ಏನೋ ಎಂತೋ ದಿಗಿಲಾಗಲಿಲ್ಲ. “ದೇವರಿಗೆ ವಾಸಲಾಗಿ ಬಂದವಳು ನಾನು, ನನಗೇನು ದಿಗಿಲು?” ಎಂದುಕೊಂಡಳು. ಅದರ ಸಿದ್ಧಿಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ತಡೆಯಲು ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆಂದು ಎಲ್ಲಿ ಮಲಗಬೇಕು? ಅಥವಾ ಯಾರನ್ನು ಕೇಳಬೇಕು?

ಕೊನೆಗೆ ಧೈರ್ಯಮಾಡಿ ಬುಲೇಸನನ್ನೇ ಕೇಳುವುದು ಎಂದು ಕೊಂಡಳು. “ಸ್ವಾಮಿ! ನಾನು ಎಲ್ಲಿ ಮಲಗುವುದು?” ಎಂದಳು. ಉತ್ತರಬಂದಿತು. “ಇಲ್ಲಿಯೇ! ಇಲ್ಲೇ ಮಲಗು” ಎಂದಿತು ಒಂದು ಗಂಭೀರ ಧ್ವನಿ. ಅರಸು ಮಗಳು ತಾನು ಹೊದಿದ್ದ ಮೃದುವಾದ ಚರ್ಮವನ್ನು ಹಾಸಿಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಮಲಗಿದಳು.

ಅವಳಿಗೆ ಎಚ್ಚರವಾಗುವ ವೇಳೆಗೆ ಮಳೆಯು ಕರೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ನೆಲವು

ಹೊಸಮಳೆಯಲ್ಲಿ ನೆಂದು ಕಮ್ಮನೆಯ ಕಂಪು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ಹರಡಿ ಎಲ್ಲರ ಮೂಗನ್ನೂ ಮನವನ್ನೂ ಅರಳಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಅವಳಿಗೂ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. “ಕೆಟ್ಟರೆ ನಾನೊಬ್ಬಳು ಕೆಟ್ಟಿ! ನಮ್ಮ ವರೆಲ್ಲ ಬದುಕಿದರು” ಎಂದುಕೊಂಡು ಕಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟಳು. ಆಕಾಶದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಕರಿಯ ಮೋಡಗಳು ತುಂಬಿ ತಾರೆಗಳನ್ನೂ ಚಂದ್ರನನ್ನೂ ಮುಚ್ಚಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದವು. ಗಾಳಿಯ ಬಿಸಿಯಾರಿ ತಂಪೇರಿ ಚಳಿ ಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಸೆಕೆಕೆಸೆಗಳೂ ಎದ್ದಳು. “ಮಳೆ ಬೀಳುತ್ತಿದೆ, ಎಲ್ಲಿ ಮಲಗಲಿ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ಮತ್ತೆ ಅದೇ ದನಿಯೇ “ಇಲ್ಲಿಯೇ! ಇಲ್ಲಿಯೇ!” ಎಂದಿತು. ಅವಳೂ ಮರುಮಾತಾಡದೆ ಚರ್ಮವನ್ನೇ ಹೊದೆದುಕೊಂಡು ಮತ್ತೆ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಮಲಗಿದಳು.

ಅವಳಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಎಚ್ಚರವಾದಾಗ ಅವಳು ಒಂದು ಭಾರಿಯ ಗುಡಿಸಲಿ ನಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದ್ದಳು. ಅವಳು ಅರಸುಮಗಳು. ಆದರೂ ಅಷ್ಟು ಸೊಗಸಾದ ಗುಡಿಸಿಲನ್ನು ಅವಳು ನೋಡಿಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಸುತ್ತಲೂ ಮೆತ್ತಗೆ ಹಸನಾಗಿ ಹದಮಾಡಿದ ಚರ್ಮಗಳನ್ನು ರಾಶಿರಾಶಿಯಾಗಿ ಅಡಕಿದೆ. ಗೋಡೆಗೋಡೆಯ ಮೇಲೂ ಗುರಾಣಿಗಳೂ ಆಯುಧಗಳೂ ಓರಣವಾಗಿ ಇಟ್ಟಿವೆ. ಅವಳು ಮಲಗಿದ್ದ ಹಾಸುಗೆಯ ಮಗ್ಗುಲಲ್ಲಿ ಹದವಾಗಿ ರುಚಿಯಾಗಿ ಬೇಯಿಸಿದ ಮಾಂಸದ ಭೋಜನವೂ ಗವ್ವೆಂದು ವಾಸನೆಯಿಂದಲೇ ತನ್ನ ರುಚಿಯನ್ನು ತೋರಿಸುವ ಪಾಸಕವೂ ಸಿದ್ಧವಾಗಿವೆ. ಆದರೂ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲೂ ಮಾನವರ ಸುಳಿವೂ ಇಲ್ಲ.

ಮಳೆಯು ಇನ್ನೂ ಬೀಳುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು. ಹೊರಗೆ ತಲೆಯಿಟ್ಟು ನೋಡಿದಳು. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ನೀರು ಹರಿಯುತ್ತ ರಾತ್ರಿಯೆಲ್ಲವೂ ಮಳೆಯಾಯಿತು ಎಂದು ನೆಲವೇ ಹೇಳುತ್ತಿದೆಯೋ ಎಂಬಂತೆ ಮೋರೆಯುತ್ತಿತ್ತು. “ನೆಲವು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೆನಿದಿದೆ. ಕೆರೆಕಟ್ಟಿಗಳಿಗಿಲ್ಲ ನೀರು ಬಂದಿದೆ, ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲ.

ದೇಶವೇ ಬದುಕಿತು. ದನಕರುಗಳೂ ಜನಗಳೂ ಬದುಕಿದರು” ಎಂದು ರಾಜ ಪುತ್ರಿಯು ಸಂತೋಷಪಟ್ಟುಕೊಂಡಳು.

ದಿನಗಳು ಕಳೆಯಿತು. ನೆಲತಾಯಿಯು ಮತ್ತೆ ಹಸುರುಡೆಯುಟ್ಟು ಕಳಕಳಿಸಿದಳು. ಹೊಟ್ಟೆಗಿಲ್ಲದೆ ಮೂಳೆ ಚಕ್ಕುವಾಗಿದ್ದ ದನಕರುಗಳು ಮತ್ತೆ ಮೈತುಂಬಿ ಗುಂಡುಗುಂಡಾದುವು. ಸೇಕೇಪೇಗಳು ಏಕಾಂಗಿಯಾದರೂ ಯಾವ ಭೀತಿಯೂ ಇಲ್ಲದೆ ರಾಜಯೋಗ್ಯವಾದ ಆ ಗುಡಾರದಲ್ಲಿ ಸುಖ ವಾಗಿದ್ದಳು. ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಊಟವು ಬರುವುದು. ರಾತ್ರಿಯವೇಳೆ ಗಂಡನು ಬರುವನು. ಬೆಳಗಾಗುವ ವೇಳೆಗೆ ಅವನು ಹೊರಟುಹೋಗುವನು. ಅವನ ಮುಖವನ್ನು ಅವಳು ನೋಡಿಲ್ಲ. ಅವಳಿಗೆ ಗಂಡನ ಗುರುತಿರುವುದು ದನಿಯಿಂದ.

ಹೀಗೆಯೇ ವರುಷವು ತುಂಬಿತು ಎನ್ನುವುದರೊಳಗಾಗಿ ಸೇಕೇಪೇಗಳು ಪುತ್ರವತಿಯಾದಳು. ಮಗುವು ಮಿಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳಿಗಿಂತ ಸುಂದರವಾಗಿ, ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬೆಳೆದು, ದೇವಕುಮಾರನಂತಿತ್ತು. ಅವಳ ಏಕಾಂತವಾಸವು ಮುಗಿಯಿತು. ಅವಳ ಜೊತೆಗೆ ಅವಳ ಮಗನೊಬ್ಬನಾದನು. ಯಾವಾಗ ನೋಡಿದರೂ ತಾಯಿಮಕ್ಕಳು ಆಟವಾಡುತ್ತಿರುವರು. ಮಗುವಿನ ಕೇಕೆಯ ದನಿ ಗುಡಿಸಲನ್ನು ತುಂಬುವುದು. ಮತ್ತೊಂದು ಗಳಿಗೆಗೆ ಆನಂದದಿಂದ ತುಂಬಿರುವ ತಾಯಿಯ ಹೃದಯದ ಆನಂದವೇ ಜೋಗುವಾಗಿ ಹೊರಹರಿದು ಗುಡಿಸಲನ್ನು ತುಂಬುವುದು. ಹೀಗೆ ತಾಯಿಮಕ್ಕಳು ಗುರುತರಿಯದ ಯಜಮಾನನ ಗುಡಿಸಲಿನಲ್ಲಿ ಉಸವನದ ಲತೆಗಳಂತೆ ಸುಖವಾಗಿ ಬೆಳೆದರು.

ಅರಸುಮಗಳಿಗೆ ತಂದೆತಾಯಿಗಳ ಹಂಬಲವು ಹುಟ್ಟಿತು; “ಅವರಿಗೂ ತನ್ನ ಮುದ್ದಿನ ಕಂದನನ್ನು ತೋರಿಸಬೇಕು. ದೇವರಿಗೆಂದು ಕೊಟ್ಟ ಮಗಳು ಬದುಕಿದ್ದಾಳೆ. ಮಗನನ್ನೆತ್ತಿಕೊಂಡು ಸುಖವಾಗಿ ಬಾಳುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ, ಎಂದು ತಿಳಿದರೆ ಅವರೆಷ್ಟು ಆನಂದಪಟ್ಟಾರು!” ಎನ್ನಿಸಿತು. ಬರು

ಬರುತ್ತ ಆಸೆಯು ಬಲಿಯಿತು. ಗಂಡನ ಅಪ್ಪಣೆ ಪಡೆದು ತವರುಮನೆಗೆ ಹೊರಟಳು.

ಇತ್ತ ತವರೂರಿನವರು ಬೆಳೆ ಬೆಳೆದು ದನ ಕರೆದು ಸುಖವಾಗಿದ್ದರು. ಬಂದ ಮಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಅರಸನೂ ಅರಸಿತಿಯೂ ಆನಂದದಿಂದ ಕಂಬನಿಯ ಮಳೆಗರೆದರು. ದೇವರಿಗೆಂದು ಬಿಟ್ಟ ಮಗಳು ಕಣ್ಮರೆಯಾಗಿ ಲೋಕಾಂತರವನ್ನು ಸೇರಿದಳು ಎಂದು ಕಾತರಿಸಿ, ಸೊರಗಿದ್ದ ತಾಯಿಯ ಮನಸ್ಸು ಮಗನನ್ನೆತ್ತಿಕೊಂಡು ಒಲಿಯುತ್ತ ಸಲಿಯುತ್ತ ಬಂದ ಮಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಪಲ್ಲವಿಸಿ ಬೆಳೆದ ಮರದಂತಾಯಿತು. ತಂದೆಯು ಮಗಳನ್ನೂ ಮೊಮ್ಮಗನನ್ನೂ ಕಂಡು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಕುಣಿದು ಕುಪ್ಪಳಿಸಿ ನಿತ್ಯಸಮಾರಾಧನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದನು.

ಕೊನೆಗೆ ತವರುಬಿಟ್ಟು ಗಂಡನ ಮನೆಗೆ ಹೊರಡುವ ಕಾಲವು ಒತ್ತು. ಅಳಿಯನ ಸುದ್ದಿಯನ್ನೇ ಅರಿಯದಿದ್ದರೂ ಮಗಳು ಸುಖವಾಗಿರುವಳಲ್ಲ ಎಂಬ ಸಂತೋಷದಲ್ಲಿ ತಂದೆತಾಯಿಗಳು ಮುದ್ದಿನ ಮಗಳನ್ನು ಬೀಳ್ಕೊಟ್ಟರು. ಅರಸುಮಗಳು ಜೊತೆಗಿರಲೆಂದು ತನ್ನ ಕೋನೆಯ ತಂಗಿಯನ್ನು ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೊರಟಳು.

ತಂಗಿಯು ಒಂದದ್ದೇ ಅವಳ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅವಾಂತರಕ್ಕಾರಂಭವಾಯಿತು. ಆ ಹುಡುಗಿಗೆ ಅಕ್ಕನ ಮಗನ ಆಟಗಳು ಸರಿಬೀಳಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಆಟವೆಂದು ಆಡಿದ್ದೆಲ್ಲ ಅವಳಿಗೆ ಕಾಟವಾಗಿ ತೋರಿ ಸಹಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಕಷ್ಟವಾಯಿತು. ಕೆಲವು ದಿನ ಒಂದ ಕೋಪವನ್ನು ಸುಂಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ಬರು ಬರುತ್ತ ಅದು ಅಸಾಧ್ಯವಾಗಿ, ಕೋಪವು ಪ್ರಕಟವಾಗಿ ಆ ಮಗುವನ್ನು ಹೊಡೆದು ಬಯ್ಯುವಷ್ಟೂ ಆಯಿತು.

ಹೀಗೆ ಒಂದು ದಿನ ಅವಳು ತನ್ನ ರೇಗಿನಲ್ಲಿ " ಹೋಗು ಮುಕ್ಕ ! ಹುಟ್ಟಿದವನ ಮೊಕ ಕಾಣದಿದ್ದರೂ ನಿನ್ನ ಕಾಟ ಮಾತ್ರ ತಡೆಯೋಕೆ ಆಗದು " ಎಂದು ನಿಷ್ಕರವಾಗಿ ಬಯ್ದಳು. ಮಗುವು ಸಪ್ಪೆಮೊಕ ಮಾಡಿ

ಕೊಂಡು ಅತ್ತುಕೊಂಡು ಹೊರಕ್ಕೆ ಹೋಯಿತು. ಅದನ್ನು ಸಮದಾಯಿ ಸಲು ತಾಯಿಯು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಮಕ್ಕಳು ಅಳುತ್ತಿದ್ದರೆ ಹೆತ್ತ ಹೊಟ್ಟೆಯು ಚುರ್ ಎನ್ನದೆ ಇರುವುದು ಎಂತು ? ಬುಲೇಸನಿಗೆ ತನ್ನ ಮಗನನ್ನು ಆ ಹುಡುಗಿಯು ಬಯ್ಯದೂ ಮಗುವು ದಿಕ್ಕಿಲ್ಲದ ಪರದೇಸಿಯಂತೆ ಗೋಡೆಯ ಹಿಂದೆ ಬಿಕ್ಕಿ ಬಿಕ್ಕಿ ಅಳುತ್ತ ನಿಂತಿದ್ದದೂ ಸಹಿಸಲಿಲ್ಲ. ಬಂದು ಮಗುವನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಸಮದಾಯಿಸಿ ಮನೆಯೊಳಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಒಂದು ತೊಡೆಯಮೇಲೆ ಕೂರಿಸಿಕೊಂಡು ಅಡಿಸುತ್ತಿದ್ದನು.

ಹುಡುಗಿಯು ಎಲ್ಲೋ ಹೋಗಿದ್ದವಳು ಬಂದು ನೋಡಿದಳು. ಅಪರಿಚಿತನೊಬ್ಬನು ಬಂದಿದ್ದಾನೆ. ಮಗುವನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಅಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಅವನ ವೈಮೇಲೆ ಕವಚವು ಧಳಪಳನೆ ಹೊಳೆಯುತ್ತಿದೆ. ಭಾರಿಯ ಆಳು. ನೋಡಿ ಅವಳು ನಡುಗಿದಳು. “ ಮಗುವನ್ನು ಗದರಿಸಿಕೊಂಡೆಯಲ್ಲ ಹುಟ್ಟಿಸಿದವನ ಮೊಕ ಕೂಡ ಕಾಣೆಯೆಂದು. ನಾನೇ ಇವರಪ್ಪ ” ಎಂದನು. ಹುಡುಗಿಯು ಇನ್ನು ತನಗೇನಾಗುವುದೋ ಎಂದು ಹೆದರಿ ಹೇಳಿಕೇಳದೆ ಊರದಾರಿ ಹಿಡಿದು ಓಡಿದಳು.

ಇನ್ನೂ ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸ್ಕೌಟ್‌ಗಳು ಬಂದಳು. ಅವಳೂ ಮಗನನ್ನು ಅಡಿಸುತ್ತ ಕುಳಿತಿರುವ ಅಪರಿಚಿತನನ್ನು ಕಂಡು ಬಿದ್ದಿರಿದಳು. ಅಪರಿಚಿತನು “ ರಾಜವೃತ್ತಿ ! ನಿನ್ನ ಗಂಡನಾರು ? ” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಅವಳು ರೂಪವನ್ನು ಕಾಣದಿದ್ದರೂ ದನಿಯನ್ನು ಕೇಳಿಬಿಲ್ಲಳು. ಆದರೂ ಏನು ಹೇಳಬೇಕು ? ಏನು ಹೇಳಬೇಕೋ ತಿಳಿಯದೆ ತಲೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿದಳು. ಅಪರಿಚಿತನು “ ಗಾಬರಿಯಾಗಬೇಡ. ನಾನೇ ಬುಲೇ, ನೀರಿನೊಡೆಯ. ನಿನ್ನನ್ನು ಒಲಿದು ಮದುವೆಮಾಡಿಕೊಂಡ ನಿನ್ನ ಗಂಡ. ನನ್ನನ್ನು ಗುರುತಿಸಲಾರದೆ ಇದ್ದರೂ ನನ್ನ ದನಿಯನ್ನು ಗುರುತಿಸಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲವೇ ? ” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಹೆಂಡಿತಿಯು ಗಂಡನನ್ನು ಗುರುತಿಸಿದಳು.

ಬುಲೇನನು “ಮಡದಿ ! ಇದುವರೆಗೂ ನಾನು ಬರಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಚಿಂತಿಸಬೇಡ. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ನಾನು ಎಲ್ಲಿಯೂ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವೆನು ” ಎಂದು ಮಾತು ಕೊಟ್ಟನು.

ಅವನು ಮಾತಿಗೆ ತಪ್ಪಲೂ ಇಲ್ಲ. ಅವನು ತನ್ನ ಬಂಧುಬಳಗದವರನ್ನೆಲ್ಲ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಒಂದು ಅಲ್ಲಿಯೇ ನೆಲಸಿ ಊರು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಸುಖವಾಗಿದ್ದನು.

ಅಕ್ಕ ತಂಗಿಯರು

ದೊಡ್ಡ ಬೆಟ್ಟದ ಬುಡದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಇಬ್ಬರು ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳು. ದೊಡ್ಡವಳ ಹೆಸರು ಕಾಜಿ; ಚಿಕ್ಕವಳ ಹೆಸರು ಜನ್ಯಾನಿ. ಕಾಜಿಯು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಎತ್ತರವಾಗಿ ಬೆಳೆದ ಹೆಣ್ಣು. ನೋಡುವುದಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೆ ಜಿಲುಕಿ. ಆದರೇನು? ಯಾವಾಗಲೂ ಜಗಳವಾಡುವಳು. ಬೆಳಗಾದರೆ ಜಗಳ, ಸಂಜೆಯಾದರೆ ಜಗಳ. ತಂದೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದರೆ ಅವನೊಡನೆ ಜಗಳ. ಅವನಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ತಂಗಿಯೊಡನೆ ಜಗಳ. ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ಸೋಮಾರಿ, ಯಾವ ಕೆಲಸವನ್ನೂ ಮಾಡಳು. ಇವಳ ತಂಗಿ ಜನ್ಯಾನಿ ಎಲ್ಲ ವಿಧದಲ್ಲೂ ಇವಳಿಗೆ ಪ್ರತಿ. ಅವಳು ಇವಳಷ್ಟು ರೂಪವತಿಯಲ್ಲ; ಇವಳ ಹಾಗೆ ಜಗಳಗಂಟಿಯಂತೂ ಅಲ್ಲವೇ ಅಲ್ಲ. ಬೆಳಗಿಂದ ಸಂಜೆಯವರೆಗೂ ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚಿ ಕೊಂಡು ತನ್ನ ಪಾಲಿಗೆ ಬಂದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಅಚ್ಚು ಕಟ್ಟಾಗಿ ಯಾರು ನೋಡಿದರೂ ಮೆಚ್ಚುವಂತೆ ಮಾಡುವಳು. ಬಾವಿಯಿಂದ ನೀರುಸೇರುವುದು, ಕಟ್ಟಿಗೆ ಒಡೆಯುವುದರಿಂದ ಹಿಡಿದು, ಗುಡಿಸಿಲಿನ ಹಂದರ ಸರಿ ಮಾಡುವವರೆಗೂ ಎಲ್ಲ ಕೆಲಸವನ್ನೂ ಬಲ್ಲಳು. ನಗುನಗುತ್ತ ಮಾತನಾಡಿಯಾರನ್ನು ಬೇಕಾದರೂ ಮೆಚ್ಚಿ ಸುವಳು.

ಅಕ್ಕನು ಯಾವೊತ್ತಾದರೂ ಅಡುಗೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿ ಬಂದರೆ ಅವತ್ತು ಅರೆಬೆಂದ ಅನ್ನ, ಸೀದುಹೋದ ರೊಟ್ಟಿ ತಪ್ಪದು. ಹೋಗಲಿ ಅಡುಗೆ ಬೇಡ, ಹಿಟ್ಟುಬೀಸು ಎಂದರೆ ಶುದ್ಧ ತರಿ ಮಾಡಿಡುವಳು. ಏನು ಹೀಗೆ ಎಂದರೆ ಬಾರುದ್ದ ನಾಲಗೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಜಗಳಕ್ಕೆ ಬರುವಳು. ಹೀಗಾಗಿ ತಂದೆಗೆ ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಈ ವಾ್ರಬ್ಧವನ್ನು ಯಾರಾದರೂ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಹೋದರೆ ಸಾಕಲ್ಲ ಎನ್ನಿಸಿತ್ತು.

ಒಂದು ದಿವಸ ತಂದೆಯು ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳನ್ನು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಸಂತೆಗೆ ಹೋದನು. ಸಂತೆಯಲ್ಲಿ ಮಾರುವುದು ಕೊಳ್ಳುವುದು ಮುಗಿಸಿ ಕೊಂಡು ತನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತರ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಅವರೂರಿಗೂ ಹೋದನು. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಆ ಮಾತು ಈ ಮಾತು ಬಂತು. “ಈ ಸಲ ಮಿಡಿತೆಗಳ ಹೊಡೆತ ಏನು ಹೇಳಲಿ? ಈ ಸಲ ಬಂದಿದ್ದಷ್ಟು ಮಿಡಿತೆ ಇದುವರೆಗೆ ನಾನು ನೋಡಿರಲಿಲ್ಲ. ನಾವು ಏನುಮಾಡಿದರೂ ಆ ಮಿಡಿತೆಯ ದಂಡು ತಡೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಕೊನೆಗೆ ಒಂದು ಹಸಿರು ಕಡ್ಡಿ ಕೂಡ ಬಿಡದೆ ತಿಂದುಹಾಕಿದುವು. ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ನಿಮ್ಮ ಬಿಟ್ಟದಿಂದ ಹೆಬ್ಬುಲಿ ಬಂದು ಕುರಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಹೋಯಿತು. ಹೀಗೆ ನಾವು ಪಾಳ್ಯದವರೆಲ್ಲ ಒದ್ದಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ, ನೋಡು ನಮ್ಮ ಒಡೆಯನಿಗೆ ಮಡದಿಯ ಚಿಂತೆ ಹಿಡಿದಿದೆ. ಅವನು ಇದೇ ವರುಷ ಮದುವೆಯಾಗಬೇಕಂತೆ!” ಎಂದು ಗೆಳೆಯರು ತಮ್ಮ ಸುಖದುಃಖ ಹೇಳಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತ ತಮಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದ ಮುದ್ದಿಯೆಲ್ಲ ಹೇಳಿ ಮುಗಿಸಿದರು.

ಆ ಗೆಳೆಯರು ಹೇಳಿದ ಅರಸನನ್ನು ನೋಡಿದ್ದವರು ಒಬ್ಬರೂ ಇಲ್ಲ. ಅವನ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರು ಒಂದೊಂದು ಮಾತು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಕೆಲವರು ಅವನು ಒಳ್ಳೆಯ ಸುಂದರವುರುಷ ಎಂದು ಹೊಗಳುವರು. ಇನ್ನು ಕೆಲವರು “ಸರಿ, ಸರಿ, ನಿಮಗೇನು ಗೊತ್ತು? ಅದೊಂದು ಮಹಾಭೂತ, ಏದು ಹೆಡೆಯ ಹಾವು ಅದು. ಒಂದೊಂದು ಹಲ್ಲು ಒಂದೊಂದು ಗೇಣುದ್ದ, ಒಂದೊಂದು ನಾಲಗೆ ಮಾರು ಮಾರುದ್ದ. ಯಾರಾದರೂ ಕೊಂಚ

ರೇಗಿಸಿದರೆ, ಆಯಿತು, ಮುಗಿಯಿತು ಅವರ ಹಣೆಯ ಬರಹ! ಅವರನ್ನು ಗುಳಕ್ಕನೆ ಸುಂಗಿಬಿಡುವನಂತೆ!” ಎನ್ನುವರು.

ಇವನು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಕೇಳಿದನು. “ನಮ್ಮ ಕಾಜಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ವರ! ಅವಳ ಜಂಭದಲ್ಲಿ ಅರಸನನ್ನು ಹೊರತು ಇನ್ನು ಯಾರನ್ನೂ ಮದುವೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇವಳ ಹಟ, ಇವಳ ಸಾಲಿಗೆ ಮುಂದೆ ಅವನು ಎಂಥವನಾದರೂ ಅವನ ಆಟ ನಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾದರೆ, ಕಂಠಿಗೆ ತಕ್ಕ ಬೊಂತೆಯಾಗಿ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಸರಿಹೋಗುತ್ತದೆ” ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಬಂದನು.

ಮನೆಗೆ ಬಂದವನೇ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕರೆದು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಹೇಳಿ, “ಅ ಅರಸನನ್ನು ಯಾರು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೀರಿ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಕಾಜಿಯು ಜನ್ಮಾಸಿಯು ಮಾತಾಡುವುದಕ್ಕೇ ಅವಕಾಶ ಕೊಡದೆ “ನಾನು! ಅವನನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗುವಳು ನಾನು!” ಎಂದಳು. ತಂದೆಯು “ಹಾಗೆಯೇ ಅಗಲಿ, ನಾಳೆ ನಮ್ಮ ಬಂಧುವಿತ್ತರಸ್ತೆಲ್ಲ ಕರೆಮತ್ತೇನೆ. ಎಲ್ಲರೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಬಿಟ್ಟು ಬರುತ್ತೇವೆ” ಎಂದನು.

ಕಾಜಿಯು “ನೀವು ಯಾರೂ ನನ್ನ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಬರಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ, ನಾನೇ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ, ಯಾರು ಒಂದು ಸಸಗೇನಾಗಬೇಕು?” ಎಂದಳು. ತಂದೆಗೆ ಕೋಪ ಬಂತು. ತನ್ನ ಮಗಳು ಅನಾರ್ಥಕ ಹಾಗೆ ಒಬ್ಬಂಟಿಗಳಾಗಿ ಅತ್ತೆಯ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುವುದೇ? ಕೂಸಿಗೆ ಒಂದು ಎತ್ತಾದರೂ ಒಳುವಳಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಡವೆ? ಎಂದು ಒಳು ಅಸಮಾಧಾನವಾಯಿತು. ಆದರೇನು ಮಾಡುವುದು? ಜಿರುಗಾಳಿಯನ್ನಾದರೂ ಅಡ್ಡಹಾಕಿ ತಡೆಯ ಬಹುದು, ಈ ಹಟವಾರಿಯ ಮನಸ್ಸು ತಿರುಗಿಸುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಕೊಂಡು ನಿನಗೆ ತೋರಿದಹಾಗೆ ಮಾಡಿಕೋ ಎಂದು ಸುಮ್ಮನಾದನು.

ಮರುದಿನ ಬೆಳಗಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಕಾಜಿಯು ಎದ್ದಳು. ತನ್ನ ಕಾಲುಕಡಗ, ತೋಳಬಂದಿ (ಎಲ್ಲವೂ ಹಿತ್ತಾಳೆಯವು) ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಉಜ್ಜಿ ಉಜ್ಜಿ ಧಳಪಳನೆ ಹೊಳೆಯುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿ ತೊಟ್ಟು ಕೊಂಡಳು. ಒಳ್ಳೆಯ

ರಂಗಾಂಗಿ ರಂಜಿಸುತ್ತಿರುವ ಮಣಿಗಳ ಮಾಲೆಯನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡಳು. ಗುಡಿಸಲು ಮಗ್ಗುಲಲ್ಲಿದ್ದ ಹಳ್ಳಕ್ಕಿಳಿದು ನೀರಿನ ಹಾಸುಗನ್ನಡಿಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಸೊಬಗನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು ತಾನೇ ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡು “ನನ್ನಂಥವಳನ್ನು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಅದೃಷ್ಟವಿರಬೇಡವೆ? ಒಳುವಳಿಯಿಲ್ಲವಂತೆ! ದೇವರು ನನಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಈ ರೂಪಿಗಿಂತ ಇನ್ನೇನು ಬಳುವಳಿಬೇಕು?” ಎಂದು ತನ್ನನ್ನು ತಾನೇ ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡಳು.

ಗುಡಿಸಲಿಗೆ ಬಂದು ಬಂದು ಬುಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ರೊಟ್ಟಿ ಹಣ್ಣು ತುಂಬಿಕೊಂಡು ಯಾರಿಗೂ ಹೇಳದೆ ಕೇಳದೆ ಹೊರಟೇಬಿಟ್ಟಳು. “ತಂದೆಗೆ ಹೇಳದಿದ್ದರೆ ಏನು? ಕೋಪ ಒರುತ್ತದೆ. ಕೋಪ ಬಂದರೆ ಬಳುವಳಿ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅದೇ ಬೇಡ. ಊರವರಿಗೆ ಹೇಳದೆ ಇದ್ದರೆ ಏನು? ಯಾರೂ ನನ್ನ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಒರದಿದ್ದರೆ ಉಳಿದುಹೋಗುವುದೇನು? ಯಾರು ಬಂದು ಏನಾಗಬೇಕು? ಅವನು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ನನ್ನನ್ನೋ ನನ್ನ ಹಿಂದೆ ಬಂದವರನ್ನೋ?” ಎಂದು ತಲೆಹರಟೆಯ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಆಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಹೊರಟೇ ಬಿಟ್ಟಳು. ತಂಗಿಗೂ ಕೂಡ ಹೋಗಿ ಬರುವೆನೆಂದು ಹೇಳಲಿಲ್ಲ.

ಬಯಲಿನ ಅಂಚಿನಲ್ಲಿ ಭಾಸ್ಕರನು ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡು ಬೆಟ್ಟಗಳೆಲ್ಲ ತನ್ನ ಕಿರಣಗಳ ಚಿನ್ನವನ್ನು ಎಸೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಗಾಳಿಯೂ ಚಳಿಯೆಂದು ಬಿಳಿಯ ದುಪ್ಪಟಿಯನ್ನು ಹೊದೆದ ಮುದುಕನಂತೆ ಸಣ್ಣ ಮಂಜನ್ನು ಚೆಲ್ಲುತ್ತಾ ಸಣ್ಣಗೆ ಬೀಸುತ್ತಿತ್ತು. ಅದಷ್ಟು ಬೇಗ ಪ್ರಯಾಣವನ್ನು ಮುಗಿಸಬೇಕೆಂದು ಕಾಜಿಯು ಸರಸರನೆ ನಡೆದಳು. ಅವಳಿಗೇನು! ಅರಸನನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗುವೆನೆಂದು ಆನಂದವೋ ಆನಂದ! ಚೆಂಡಿನ ಹಾಗೆ ಚಿಮ್ಮಿ ಪುಟಕರಿಸಿ ನೆಗೆನೆಗೆದು ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ಅವಳಿಗೆ ಸಂತೋಷವು ತುಂಬ ಹೊರಸೂಸುವಷ್ಟು ಆಗಿ ಹಾಡುವುದಕ್ಕೂ ಮೊದಲು ಮಾಡಿದಳು.

ಅಷ್ಟು ದೂರ ಹೋದ ಮೇಲೆ ಅವಳಿಗೆ ಹಸಿವಾಯಿತು. ತಂದಿದ್ದ

ರೊಟ್ಟಿ ಹಣ್ಣು ಅಷ್ಟು ತಿನ್ನುವುದು ಎಂದು ನೀರಿನ ಮಗ್ಗುಲಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದಿದ್ದ ಒಂದು ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಕುಳಿತಳು. ಅವಳು ರೊಟ್ಟಿ ತಿನ್ನುತ್ತಿರುವಾಗ ಕಾಲು ಕರೆದಂತಾಯಿತು. ಏನು ಎಂದು ನೋಡಿದರೆ ಒಂದು ಸುಂಡಿಲಿ. ಏನೋ ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಬಂದ ಹಾಗೆ ತಲೆಯೆತ್ತಿಕೊಂಡು ನೋಡಿತು. 'ಅದೇನೋ ಕೇಳೋಣ' ಎನ್ನಿಸಿ ಕಾಜಿಯು "ಎನು ಅವ್ಮಯ್ಯ! ಎನು?" ಎಂದಳು. ಇಲಿಯು "ಅರಸನ ಬಳಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಲಿ? ಅಕ್ಕಯ್ಯ!" ಎಂದು ಕೇಳಿತು.

ಕಾಜಿಗೆ ತಡೆಯಲಾರದಷ್ಟು ನಗುಬಂತು. ಬಾಯಿಬಿಟ್ಟು ಗಹಗಹಿಸಿ ನಕ್ಕು "ಅಯ್ಯೋ ಹುಚ್ಚು ಮುಕ್ಕ! ಎದ್ದು ಹೋಗು. ಅರಸನ ಮನೆಗೆ ದಾರಿಯನ್ನು ಈ ಸುಂಡಿಲಿ ಮುಕ್ಕ ತೋರಿಸದಿದ್ದರೆ ನನಗೆ ತಿಳಿಯುವುದೇ ಇಲ್ಲವೇನೋ!" ಎಂದು ಅದನ್ನು ಅತ್ತ ಬಿದ್ದಳು. ಇಲಿಯು ಹಾರಿದೂರ ನಿಂತು "ಜೋಕೆ! ಒಬ್ಬಳೇ ಹೋದರೆ ಕೇಡು ತಪ್ಪದು" ಎಂದಿತು. ಕಾಜಿಯು ನಕ್ಕು ಇಲಿಯನ್ನು ಹೊಡೆಯಲು ಒಂದು ಕಲ್ಲು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡಳು. ಇಲಿಯು ಹೇಳದೆ ಕೇಳದೆ ಓಡಿಹೋಯಿತು.

ಕಾಜಿಯು ಮುಂದೆ ಮುಂದೆ ನಡೆದಳು. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹಳ್ಳ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಆ ವೇಳೆಗೆ ನಡುಹಗಲಾಗಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಗಳಿಗೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ ತಣ್ಣನೆ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಕಾಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಸುದಾರಿಸಿಕೊಂಡು ಮುಂದೆ ಹೋದಳು.

ಹೋಗುತ್ತಿರುವಾಗ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಂಡೆಯ ಮೇಲೆ ಒಬ್ಬಳು ಮುದುಕಿಯು ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ಅವಳು ಹೇಳಿದಳು: "ಕಾಜಿ! ನೀನು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿರುವೆಯೆಂದು ನಾನು ಬಲ್ಲೆ. ನನ್ನ ಮಾತು ಕೇಳು. ಸಂಜೆಗೆ ನಿನಗೆ ಒಂದು ಕಾಡು ಸಿಕ್ಕುವುದು. ಅಲ್ಲಿ ಮರಗಳು ಬಲು ಒತ್ತಾಗಿ ಬೆಳೆದಿವೆ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ನೀನು ಹೋದಕೂಡಲೇ ಅವೆಲ್ಲಾ ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಡಿ ನಗುವುವು. ಆದರೆ, ನೋಡು, ಅವು ನಕ್ಕುವೆಂದು ನೀನು ಎಲ್ಲಾ

ದರೂ ಸಕ್ಕೀಯೆ! ನೀನು ಸಕ್ಕ ಹೊರತು ಅವು ನಿನ್ನನ್ನು ಎನೂ ಮಾಡಲಾರವು. ಅವು ಸಕ್ಕವಲ್ಲ ಎಂದು ನೀನೂ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಸಕ್ಕರೆ, ನಿನಗೆ ಒಳ್ಳೆಯದಾಗುವುದಿಲ್ಲ.”

“ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ! ಆ ವನದ ಆಚೆ ಒಂದು ಸೋರೆ ಬುರುಡೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಲು ಇಟ್ಟಿರುವುದು. ನಿನಗೆ ಹಸಿವಿನಿಂದ ಪ್ರಾಣಹೋಗುವಂತಿದ್ದರೂ ಸರಿ, ನೀನು ಅದನ್ನು ಕುಡಿಯ ಬೇಡ. ಅಲ್ಲಿಂದ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೋದರೆ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನು ನೀರು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಬಂದು ಕುಡಿ ಎಂದು ಕೊಡುವನು. ನಿನಗೆ ಬಾಯಾರಿ ನಾಲಿಗೆ ಒಣಗಿ ಅಂಗುಳಿಗೆ ಹತ್ತಿಹೋಗಿದ್ದರೂ ಸರಿಯೇ! ನೀನು ಅವನು ಕೊಟ್ಟ ನೀರನ್ನು ಕುಡಿಯ ಬೇಡ” ಎಂದು ಆ ಮುದುಕಿಯು ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳಿದಳು.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಕಾಜಿಗೆ ಕೋಪ ಬಂತು. “ಆಗ ಇಲಿಯಾಯ್ತು! ಈಗ ಈ ಮುದುಕಿ! ಎನು ಬುದ್ಧಿವಂತರು ಇವರು ನನಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ! ಅಯ್ಯೋ ದೇವರೆ!..... ಆಗಲಜ್ಜಿ! ಇಷ್ಟಾದರೂ ಹೇಳಿದೆಯಲ್ಲ. ಎಷ್ಟೋ ಉಪಕಾರವಾಯ್ತು. ಆದರೆ ನಾನೇನೋ ನನಗೆ ತೋರಿದ ಹಾಗೇ ಮಾಡುವುದು” ಎಂದು ಮುಂದೆ ನಡೆದಳು. ಮುದುಕಿಯು ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ.

ಕಾಜಿಯು ಹಾಡೂಗೀಡು ಹಾಡಿಕೊಂಡು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೊರಟಳು. ಮುದುಕಿಯು ಹೇಳಿದ್ದಂತೆ ಸಂಜೆಯಾಗುವ ವೇಳೆಗೆ ಒಂದು ಕಾಡು ಸಿಕ್ಕಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಮರಗಳೂ ಬಹಳ ಒತ್ತೊತ್ತಾಗಿ ಬೆಳೆದಿದ್ದವು. ಅವಳು ಆ ಕಾಡಿನ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಅವಳಿಗೆ ಅಪಹಾಸ್ಯದ ನಗೆಯ ಕೆಲೆತವು ಕೇಳಿಸಿತು. ಅದನ್ನು ಲಕ್ಷಿಸದೆ ಮುಂದೆ ನುಗ್ಗಿದಳು. ನಗೆಯು ಹೆಚ್ಚಿತು. ಮರಗಳೆಲ್ಲ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಕೊಂಬೆಗಳನ್ನು ಬಿರಳಿನ ಹಾಗೆ ಅವಳ ಕಡೆಗೆ ತೋರಿಸಿ ಅವಳನ್ನು ಗೇಲಿಮಾಡಿ ನಗುತ್ತಿರುವಂತೆ ನಗುವಿನ ಸದ್ದು ಕೇಳಿಸಿ ಇವಳಿಗೆ ಕೋಪವು ಹೆಚ್ಚಿತು. ಅದನ್ನು ಸೈರಿಸಿಕೊಂಡಷ್ಟೂ ಮರಗಳ ನಗುವು ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. “ಎಲಾ! ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿ ನಗಬೇಕಾದರೆ

ನಾನೇನು ಕಪಿಯೇ!" ಎನಿಸಿ ಅವಳಿಗೆ ಸಿಟ್ಟು ತಾನೇ ತಾನಾಯಿತು. ಕಾಡು ದಟ್ಟವಾಗಿ ಬೆಳೆದಿದೆ. ಕಪ್ಪಿನ ಕತ್ತಲೆ. ನಗುವವರು ಯಾರೋ ಕಾಣಿಸಲಿಲ್ಲದು ನಗೆ ಮಾತ್ರ ಕೇಳಿಸುತ್ತದೆ. ನಗುತ್ತಿದ್ದವರು ಅವಳ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದರೆ ತೆಗೆದು ಕವಾಳಕ್ಕೆ ಅವಳಿಸಿ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳಿಗೆ ಅಂತಹ ಕೋಪ ಒಂದಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿಗೂ ನಗುವು ನಿಲ್ಲಲಿಲ್ಲ. ಕಾಜಿಯ ಸೈರಣೆಯು ಮಾಯವಾಯಿತು. ಅವಳೂ ಹೆಜ್ಜೆ ಹೆಜ್ಜೆ ಎಂದು ಅಣಕಿಸಿದಳು. ಮರಗಳ ಹಾಸ್ಯಕ್ಕಿಂತ ಅವಳ ಅಣಕ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ.

ಅವಳು ಅಣಕಿಸುತ್ತಲೂ ಮರಗಳು ಸುಮ್ಮನಾದುವು. ಆ ನಿಶ್ಯಬ್ದದಲ್ಲಿ ಕಾಜಿಗೆ ತನ್ನೆದೆಯು ಹೊಡೆಯುವುದು ಕೂಡ ನಿಂತುಹೋಗುವಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಗಾಬರಿಯಾಯಿತು. ಕತ್ತಲು ಬಲಿಯಿತು. ಇನ್ನೊಂದು ಗಳಿಗೆ ಯೊಳಗಾಗಿ ದಫಾರ್ ಎಂದು ಸಿಡಿಲು ಹೊಡೆದಂತಾಯಿತು ; ಕೂಡಲೆ ಮತ್ತೆ ನಗು. ಆ ನಗು ಮೊದಲಿಗಿಂತ ಕ್ರೂರ, ಭಯಂಕರ.

ಕಾಜಿಯ ಎದೆ ನಡುಗಿತು. ಅಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲುವುದಕ್ಕೆ ಹೆದರಿ ಓಡಿದಳು. ಆ ಕಾಡು ಕಳೆದು ಬಯಲಿಗೆ ಬರುವವರೆಗೂ ಏಳುವುದೂ ಬೀಳುವುದೂ ಕಾಣದೆ ಓಡಿದಳು. ಕಾಡು ಮುಗಿದು ಬಯಲಿಗೆ ಬರುವವೇಳೆಗೆ ಅವಳಿಗೆ ಪ್ರಾಣವೇ ಹೋಗುವಷ್ಟು ಆಯಾಸವಾಗಿತ್ತು, ಅಲ್ಲಿ ಒಂದಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಹುಲ್ಲಿನ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದುಕೊಂಡಿದ್ದು ಆಯಾಸ ಪರಿಹಾರವಾಡಿಕೊಂಡು ಎದ್ದಳು.

ಎದ್ದು ಸುತ್ತಮುತ್ತಲೂ ನೋಡಿದರೆ ಅಲ್ಲಿಂದೂ ಸೋರೆಯು ಬುರುಡೆ, ಅದರ ತುಂಬ ನೊರೆಹಾಲು. ಆಗತಾನೆ ಕಂಡಿಟ್ಟಂತಿದೆ. ಮುದುಕಿಯು ಹೇಳಿದ್ದು ನೆನಪಾಯಿತು. ಅದರೂ ಅದನ್ನು ಲಕ್ಷಿಸದೆ ಅದು ಅಗಲಿ ಎಂದು ಹಾಲನ್ನು ಗಟಗಟನೆ ಕುಡಿದೇಬಿಟ್ಟಳು.

ಈ ವೇಳೆಗೆ ಜೆನ್ನಾಗಿ ಕತ್ತಲು ಬಲಿಯಿತು. ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಹೆದರಿಕೆಯಾಯಿತು. ಅದರೂ ಆ ಅಪಹಾಸ್ಯದ ಕಾಡಿನ ಬಳಿ ಇರಲು ಧೈರ್ಯವಾಗದೆ ಅದು ಅಗಲಿ ಎಂದು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೊರಟಳು.

ಅಷ್ಟದೂರ ಹೋಗುವುದರೊಳಗಾಗಿ ಒಬ್ಬ ವಿಚಿತ್ರವುರುಷನು ಎದುರಿಗೆ ಬಂದನು. ಅವನಿಗೆ ತಲೆಯಿದ್ದುದು ಕತ್ತಿನಮೇಲಲ್ಲ, ಕಂಕುಳಿನ ಕೆಳಗೆ. ಒಂದು ಕಂಕುಳಿನಲ್ಲಿ ತಲೆ, ಇನ್ನೊಂದು ಕಂಕುಳಲ್ಲಿ ನೀರಿನ ಗಡಿಗೆ, ಸಾಲದುದಕ್ಕೆ ಗೂನು, ನೆಲದವರೆಗೂ ಬಗ್ಗಿಹೋಗಿದ್ದಾನೆ. ಅವನ ನಡಿಗೆಯೂ ಅವನಷ್ಟೇ ವಿಚಿತ್ರ. ಅವನು ಕಾಲು ಎಳೆದೊಡನೆ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದರೆ ಗುಡಿಸುವ ಪರಕೆಗಳು ಚಲಿಸುವಂತೆ ಕಾಣುವುದು.

“ಮುದುಕಿಯು ಹೇಳಿದಂತೇ ಆಗಿದೆ, ಆಗಲಿ, ಇವನ ಹತ್ತಿರ ನೀರು ಈಸಿಕೊಂಡು ಕುಡಿದೇ ಕುಡಿಯಬೇಕು, ಆದುದು ಆಗಲಿ” ಎಂದು, ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ ತನಗಾದ ಭೀತಿಯನ್ನೆಲ್ಲ ನುಂಗಿಕೊಂಡು, ನೇರವಾಗಿ ಅವನ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ “ನನಗೆ ಕುಡಿಯುವುದಕ್ಕೆ ನೀರು ಕೊಡು” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

ಅವನು ಮರುಮಾತಾಡದೆ ನೀರಿನ ಗಡಿಗೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು. ಹುಡುಗಿಯು ಎಷ್ಟೋ ಧೈರ್ಯವಾಗಿದ್ದರೂ, ಆ ಕಂಕುಳಿನಲ್ಲಿದ್ದ ತಲೆಯ ಕಣ್ಣುಗಳು ಹೊರಳುತ್ತಿರುವುದನ್ನೂ ಹಲ್ಲುಗಳು ಕಟಕಟನೆ ಕಡಿಯುತ್ತಿರುವುದನ್ನೂ ಕಂಡು, ಕೇಳಿ, ಅವಳಿಗೆ ಎದೆ ಡವಡವ ಎನ್ನುತ್ತಿತ್ತು.

ಆ ವಿಚಿತ್ರ ಮನುಷ್ಯನು ಹೊರಟುಹೋಗುತ್ತಲೂ ಕಾಜಿಯು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಮಲಗಿಕೊಂಡಳು. ಆಯಾಸವು ಬಹಳವಾಗಿದ್ದು ಅವಳಿಗೆ ಮಲಗಿದ ಕೂಡಲೇ ನಿದ್ರೆಯು ಬಂದುಬಿಟ್ಟಿತು. ಎಳುವ ವೇಳೆಗೆ ಬೇಗಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಹುಡುಗಿಯು ಮದುವಣಿಗನಿದ್ದ ಊರಿಗೆ ಬಂದಳು.

ಊರಿನವರೆಲ್ಲರೂ ಈ ಚಲುವೆಯನ್ನು ಕಂಡು ಹತ್ತಿರ ಬಂದು ಯಾರು, ಯಾಕೆ ಬಂದಳು ಎಂದು ವಿಚಾರಿಸಿದರು. ಅರಸನನ್ನು ಮದುವೆ ಯಾಗಲು ಬಂದವಳೆಂದು ತಿಳಿದು ಅವರ ಕುತೂಹಲವು ಇಮ್ಮಡಿಸಿತು. “ಇದೇನು? ಮದುವಣಿಗತ್ತಿಯ ದಿಬ್ಬಣವೆಲ್ಲಿ? ಬಳುವಳಿಯೆಲ್ಲಿ?” ಎಂದು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟು, “ಅರಸನು ಈಗ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ. ಸಂಜೆಗೆ ಬರುವನು

ಹೋಗಿ, ಅವನು ಬರುವ ವೇಳೆಗೆ ಬಿಸಿಯಾಗಿ ರುಚಿಯಾಗಿ ಅಡುಗೆ ಮಾಡಿ ಟ್ಟಿರು ” ಎಂದು ಹೇಳಿಕಳುಹಿಸಿದರು.

ಅವಳಿಗಾಗಿ ಒಂದು ಗುಡಿಸಲು ಬಿಟ್ಟು ಕೊಟ್ಟರು. ಊರಿನ ಹೆಂಗಸರು ಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ತಂದಿಟ್ಟರು. ಕಾಜಿಯು ಕಾಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬೀಸಿ ಹಿಟ್ಟು ಮಾಡಿ ರೊಟ್ಟಿ ತಟ್ಟಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅವಳು ಅದುವರೆಗೆ ಆ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದವಲ್ಲ. ಎನಿದ್ದರೂ ಬಾರುದ್ದದ ನಾಲಗೆಯ ಬಿರುಸಿನಿಂದ ಮಾತು ಆಡುವುದೊಂದು ಮಾತ್ರಬಲ್ಲಳು. ಎನು ಕೆಲಸವಿದ್ದರೂ ಜನ್ಯಾನಿಯೇ ಮಾಡುವವಳು. ಕೊನೆಗೆ ಬೀಸಿದಳು. ಬೀಸುವುದೂ ಒಂದು ವಿದ್ಯೆಯಲ್ಲವೇ? ಅದನ್ನೂ ಕಲಿಯ ಬೇಡವೆ? ಕಾಜಿಯು ಬೀಸಿದರೆ, ಹಿಟ್ಟು ಬರಿಯ ತರಿಯಾಯಿತು. ಆದರೇನು ಎಂದುಕೊಂಡು ಅದನ್ನೇ ಕಲಿಸಿ ರೊಟ್ಟಿ ಮಾಡಿದಳು. ಅದೂ ಅಭ್ಯಾಸವಿಲ್ಲ. ರೊಟ್ಟಿಯೆಲ್ಲ ಸೀದೂ ಹೋಯಿತು. “ ನನಗೆ ಬೀಸುವುದಕ್ಕೆ ಬರದು, ಸುಡುವುದಕ್ಕೆ ಬರದು. ಒರದಿದ್ದರೇನು? ಅರಸನನ್ನು ಮದುವೆಯಾದವಳು ಯಾವಳು ತಾನೇ ಧಾನ್ಯ ಬೀಸಿಕೊಂಡು ರೊಟ್ಟಿ ತಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಕೂತಿರುತ್ತಾಳೆ?” ಎಂದು ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಿಕೊಂಡಳು.

ಸಂಜೆಯಾಯಿತು. ಇನ್ನು ಮದುವಣಿಗನು ಬರುವ ಹೊತ್ತಾಯ್ತು, ಎಂದು ಕಾಜಿಯು ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬಂದು ನಿಂತುಕೊಂಡಳು. ಆ ವೇಳೆಗೆ ಜಂದ್ರೋದಯವಾಗಿತ್ತು. ಆದರೂ ಯಾರೂ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಕಾಜಿಯೂ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ನಿಂತು ನಿಂತು ಸಾಕಾಗಿ ಒಳಕ್ಕೆ ಬಂದಳು.

ಕೊನೆಗೆ ಅರ್ಧರಾತ್ರಿಯ ವೇಳೆಗೆ, ಬೆಳಗುತ್ತಿದ್ದ ಚಂದ್ರನ ಬೆಳಕೆಲ್ಲ ಮಾಯವಾಗುವಷ್ಟು ಕತ್ತಲು ಹಿಡಿದು ಗಾಳಿಯೊಡ್ಡಿತು. ಆ ಗಾಳಿಯು ಗುಡಿಸಲಿನೊಳಕ್ಕೂ ನುಗ್ಗಿತು. ಆ ಗಾಳಿಯೊಡನೆ ಯಾರೋ ಬಂದಂತಾಯಿತು. ಕಾಜಿಯು ಯಾರೆಂದು ನೋಡಿದರೆ, ಒಂದು ಭಾರಿಯ ಹಾವು. ಐದು ತಲೆಗಳು. ಒಳ್ಳೆಯ ಬಿಂಕಿಯ ಕೆಂಡಗಳಂತಿರುವ ಹತ್ತು ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ನೋಡುತ್ತ, “ ನೀನೇಯೋ ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯಾಗುವವಳು?”

ಎಂದು ಕೇಳಿತು. ಕಾಜಿಯು ಜೀವಮಾನದಲ್ಲಿ ಎಂದೂ ತಾನು ಅನುಭವಿಸದಿದ್ದ ಹೆದರಿಕೆಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಾ, ಅಂಜಿಕೆಯಿಂದ ಬಗ್ಗಿ ಹಾದು ಎಂದು ತಲೆತೂಗಿದಳು.

“ ನೀನು ನೋಡುವುದಕ್ಕೇನೋ ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದೀಯೆ! ಅದಿರಲಿ. ಎಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಊಟಕ್ಕೆ ಏನು ಮಾಡಿದ್ದೀಯೆ ತಾ ” ಎಂದನು.

ಕಾಜಿಯು ಸುಟ್ಟು ಕರಿಯಾಗಿರುವ ರೊಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ಕೈಗೆ ತೆಗೆದು ಕೊಂಡಳು. ಅವಳಿಗೆ ಅಯ್ಯೋ! ಎನ್ನಿಸಿತು. ನನಗೆ ರೊಟ್ಟಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಸುಡುವುದಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದರೆ ಎನ್ನಿಸಿತು. ನಡುಗುತ್ತ, ಅದನ್ನೇ ತಂದು ಹಾವಿನ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟಳು.

ಆ ಕರಿಕಲು ರೊಟ್ಟಿ ಕಂಡು ಹಾವಿಗೆ ರೇಗಿತು: “ ನೀನು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಹಿತ ಅಷ್ಟೆ! ಮೈಗಳ್ಳ ಹೆಣ್ಣೆ! ಕೆಟ್ಟ ಹೆಣ್ಣೆ! ” ಎಂದು ಒಂದು ಸಲ ಅಪ್ಪಳಿಸಿದನು. ಕಾಜಿಯು ಅವತಾರ ಪೂರ್ತಿಯಾಯಿತು.

ಇದಾಗಿ ವರ್ಷವಾಯಿತು. ಅರಸನು ಮದುವೆಯಾಗುವನೆಂದು ಮತ್ತೆ ಸುದ್ದಿಯು ಹಬ್ಬಿತು. “ ಜನ್ಮಾನಿ! ನೀನು ಆ ಅರಸನನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗುವೆಯಾ? ” ಎಂದು ತಂದೆಯು ಮಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದನು. ಮಗಳು ನಿನ್ನ ಇಷ್ಟವೇ ನನ್ನ ಇಷ್ಟವೆಂದಳು. ತಂದೆಯು ಸಂತೋಷಪಟ್ಟು ಬಳು ವಳಿಯಾಗಿ ಒಂದು ಭಾರಿಯ ಎತ್ತನ್ನು ಆರಿಸಿಟ್ಟನು. ಬಂಧುಮಿತ್ರರೊಡನೆ ಹೊರಟನು. ಮದುವೆಯ ಹೆಣ್ಣು ಮಾನವಾಗಿ ಅವರ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಹೊರಟಿತು. ದಿಬ್ಬಣದವರು ಸಂತೋಷವಾಗಿ ಹೊರಟರು.

ಅಸರಿಗೆ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವೂ ಸುಖವಾಗಿತ್ತು. ಅಪಹಾಸ್ಯದ ಕಾಡಿಗೆ ಬಂದರು. ಅಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗೆ ಮರಗಳ ಎಲೆಗಳ ಮರ್ಮರವಲ್ಲದೆ ಇನ್ನು ಯಾವ ಸದ್ದೂ ಕೇಳಲಿಲ್ಲ. ಆ ವಿಚಿತ್ರ ಪುರುಷನೂ ಎದುರಿಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಕೊಟ್ಟಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪುಟ್ಟಲಿಯು ಪುಣಕ್ಕನೆ ಬಂದು, “ ಅಕ್ಕಾ! ನಾನು ನಿನಗೆ ದಾರಿ ತೋರಿಸಲೆ? ” ಎಂದು ಕೇಳಿತು.

ಜನ್ಯಾನಿಯು ಅದನ್ನು ಆದರಿಸಿ “ನಿನ್ನ ಸಂತೋಷ!” ಎಂದಳು. ಇಲಿಯು ಅವರನ್ನೆಲ್ಲ ದಾರಿಯು ಎರಡಾಗಿ ಒಡೆದಿದ್ದ ಕಡೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದುಬಿಟ್ಟು ತಾನು ಮರೆಯಾಯಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಮುದುಕಿಯು “ ನೀವು ಎಡಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ” ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು. ಆ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದರ್ಧಮೈಲಿ ಹೋದಾಗ, ಅವಳಿಗೆ ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗಿಯು ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡು “ನೀನು ಯಾರು? ಯಾಕೆ ಬಂದೆ?” ಎಂದು ವಿಚಾರಿಸಿದಳು. ಜನ್ಯಾನಿಯು “ ಈ ಮುಂದಿನೂರಿನ ಅರಸನನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ ” ಎಂದು ವಿನಯವಾಗಿ ಹೇಳಿದಳು. ಅವಳು ಇವಳ ವಿನಯಕ್ಕೆ ಸಂತೋಷ ಪಟ್ಟು, “ ಆ ಅರಸನ ತಂಗಿ ನಾನು. ನಮ್ಮ ಅಣ್ಣನ ಗುಟ್ಟು ಒಂದಿದೆ. ಕೇಳಿರು. ಅವನು ನೋಡುವುದಕ್ಕೆ ಕ್ರೂರವಾಗಿ ಕಂಡರೂ, ಅವನು ತನಗೆ ಬೇಕಾದವರನ್ನು ಏನೂ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ನೀನು ಹೆದರಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಸಂತೋಷವಾಗಿ ನಿನ್ನ ಬಳಗದವರೊಡನೆ ಅವನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗು. ಅಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ತಾಯಿಯು ಬೀಸುವುದಕ್ಕೆ ಕಾಳುಕೊಡುವಳು. ಅದನ್ನು ನಯವಾಗಿ ಬೀಸಿ, ನಾಜೋಕಾಗಿ ರೊಟ್ಟಿ ಮಾಡು. ನಿನ್ನ ರೊಟ್ಟಿ ರುಚಿಯಾಗಿದ್ದರೆ, ನಮ್ಮ ಅಣ್ಣನು ನಿನ್ನನ್ನು ವಿಶ್ವಾಸವಾಗಿ ನೋಡುವನು ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅವಳನ್ನು ಬೀಳ್ಕೊಂಡು ಹೋದಳು.

ತಂದೆಯು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಕೇಳಿ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟು ಮಗಳನ್ನು ಮದುವಣಿಗನ ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದನು. ವರನ ತಾಯಿಯು ತನ್ನ ಸೊಸೆಯಾಗುವ ಸೌಭಾಗ್ಯವತಿಯು ಒಂದಾಳೇ ಎಂದು ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿಯೇ ಕಾದಿದ್ದಳು. ಅವಳು ವಧುವಿಗೆ ಧಾನ್ಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅವಳನ್ನು ಆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ತಾನು ಬೀಳ್ಕೊಂಡಳು.

ಜನ್ಯಾನಿಯು ಬೀಸುವುದನ್ನೂ ಸುಡುವುದನ್ನೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಲಿತಿದ್ದಳು. ಅವಳಿಗೆ ಕಾಳು ಬೀಸುವುದೂ ರೊಟ್ಟಿ ಸುಡುವುದೂ ಕಷ್ಟವಾಗಿಲ್ಲ. ಅವಳು ರೊಟ್ಟಿ ಸುಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ಸುತ್ತಮುತ್ತಿನ ಮನೆಗಳವರ ಮೂಗು

ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಹುಡುಗ ಅರಸನು ಎಡದ ಕೊಂಬನ್ನು ಹೊಡೆದು ಭೂತವನ್ನು ಕರೆದನು. ಅದು ಬಂದು ಇಬ್ಬರು ಅರಸರಿಗೂ ಸ್ನೇಹ ಮಾಡಿಸಿತು. ಹಳೆಯ ಅರಸನ ಮಗಳನ್ನು ಹೊಸ ಅರಸನಿಗೆ ಕೊಡಿಸಿ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಸಿ "ಇಬ್ಬರೂ ಸುಖವಾಗಿರಿ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ತನ್ನ ಪಾಡಿಗೆ ತಾನು ಹೋಯಿತು.

ಪತಿವ್ರತೆ

ಮೃಗೇಶ್ವರನು ಹಿರಿಯ ಪಾಳೆಯಗಾರ. ಅವನಿಗೆ ಹಲವರು ಹೆಂಡಿರು. ಆದರೆ ಅವರಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಲೈಲೈ ಮೇಲೆ ಅವನಿಗೆ ಬಹಳ ಪ್ರೇಮ. ಅವಳು ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತ ರೂಪವಂತೆ; ಗುಣವಂತೆ. ಅವಳು ಮಾತನಾಡಿದರೆ ಹೊಳೆಯ ನೀರು ಕಿಲಕಿಲನೆ ಹರಿದಂತಾಗುವುದು, ಅವಳು ಹಾಡಿದರೆ ಹಕ್ಕಿಗಳ ಹಾಡಿ ಸಂತಿರುವುದು.

ಪಾಳೆಯಗಾರನಿಗೆ ಸಂಗೀತದಮೇಲೆ ಬಹಳ ವಿಶ್ವಾಸ. ಅದರಿಂದ, ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೋ ತಿರುಗಿ ಒಂದು ಮಾಯದ ವೀಣೆಯನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಂಡು ಒಂದಿದ್ದನು. ಅದನ್ನು ಅವನು ತನ್ನ ಮುಂದಿಟ್ಟುಕೊಂಡು 'ಹಾಡು ವೀಣೆ!' ಎಂದರೆ ಹಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಮಾಡಿ, ದಿವ್ಯ ಗಾನವನ್ನು ಕೇಳಿಸುವುದು. ಆ ವೀಣೆಯನ್ನು ನೋಡಿದವರೂ ಅದರ ಪಾಡನ್ನು ಕೇಳಿದವರೂ "ಈ ವೀಣೆಯನ್ನು ಮನುಷ್ಯ ಮಾತ್ರದವರು ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಇದೆಲ್ಲೋ ದೇವ ಲೋಕದ ವೀಣೆಯಿರಬೇಕು. ಹೇಗೆ ಹೇಗೋ ಈ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಬಂದು ಬಿಟ್ಟಿದೆ" ಎನ್ನುವರು. ಪಾಳೆಯಗಾರನು ಪ್ರೇಮಪಾತ್ರಳಾದ ಲೈಲೈಯ ಗುಡಿಸಲಿನಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಇಟ್ಟಿದ್ದನು. ಇನ್ನೆಲ್ಲರಿಗಿಂತ ಲೈಲೈಮೇಲೆ ಪ್ರೇಮ, ವೀಣೆಯಮೇಲೆ ಅವಳಿಗಿಂತ ಪ್ರೇಮ. "ಅದನ್ನು ಅಲ್ಲಾಡಿಸಕೂಡದು,

ಇಟ್ಟಕಡೆಯಿಂದ ತೆಗೆಯಕೂಡದು, ಯಾರೂ ಮುಟ್ಟದಂತೆ ನೋಡಿಕೋ” ಎಂದು ಕಟ್ಟಪ್ಪನಿ ಮಾಡಿ ಅವನು ಹೊರಗೆ ಹೋಗುವನು.

ಆ ಊರಿನ ಹೆಂಗಸರಿಗೆಲ್ಲ ಆ ಮಾಯದ ವೀಣೆ ನೋಡಬೇಕು. ಅದರಲ್ಲೇನಿದೆಯೋ ಅದು ಹೇಗೆ ಅಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನುಡಿಯುವುದೋ ನೋಡಬೇಕು ಎಂದು ಆಶೆ. ಅವರು “ನಾವು ಧರಿಸಿರುವ ಹಿತ್ತಾಳೆಯ ಒಡವೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ನಿನಗೇ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡುತ್ತೇವೆ. ಆ ವೀಣೆ ಒಂದು ಸಲ ತೋರಿಸು ಮತ್ತೆ!” ಎಂದು ಎಷ್ಟೋ ಕೇಳಿಕೊಂಡರು, ಆದರೂ ಅವಳು ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ.

ಒಂದು ದಿನ ಹುಣ್ಣಿಮೆ. ತುಂಬು ಚಂದ್ರನು ಹಾಲಿನಂತಹ ಬೆಳದಿಂಗಳು ಚೆಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಸುಖಮಯವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ. ಆ ದಿನ ಪಾಳೆಯಗಾರನು ತನ್ನ ಕುರಿ ಮಂದೆಯನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಬರುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದವನು ಇನ್ನೂ ಒಂದಿಲ್ಲ. ಲೈಲೈಗೆ ಒಬ್ಬಳೇ ಇರುವುದಕ್ಕೆ ಬೇಸರವಾಯಿತು. ಊರಿನ ಹೆಂಗಸರನ್ನೆಲ್ಲ ಒರಹೇಳಿದಳು. ಅವರು ಅಷ್ಟು ಆಶೆ ತೋರಿಸಿದರೂ ಸೋಲದಿದ್ದವಳು ತನ್ನ ಬೇಸರದಲ್ಲಿ ಮನಸೋತು ಗೋಡೆಯ ಮೇಲೆ ಇಟ್ಟಿದ್ದ ವೀಣೆಯನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೆಳಗೆ ಇಟ್ಟು “ಹಾಡು ವೀಣೆ!” ಎಂದು ಏನಯದಿಂದ ಕೇಳಿದಳು.

ವೀಣೆಯು ಹಾಡಿತು. ಮೃದುವಾಗಿ ಮಧುರವಾಗಿ ಮೊದಲಾದ ಹಾಡು ಬರು ಬರುತ್ತ ದೊಡ್ಡದಾಯಿತು. ಗುಡಿಸಲು ತುಂಬಿತು. ಬೀದಿಯು ತುಂಬಿತು. ಕೇರಿಯು ತುಂಬಿತು. ಊರೆಲ್ಲ ತುಂಬಿ, ಸುತ್ತ ಮುತ್ತಲಿನ ಹಳ್ಳ ಕೊಳ್ಳ ಬಿಟ್ಟ ಕಾಡು ಎಲ್ಲವೂ ಹಾಡೇ ಹಾಡಾಗಿ ಹೋಯಿತು.

ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತೂ ಯಾರಿಗೂ ಮೈಮೇಲೆ ಅರಿವೇ ಇಲ್ಲ. ಅಷ್ಟು ಮೈಮರೆತು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ಹಾಡನ್ನು ದೂರದ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಪಾಳೆಯಗಾರನೂ ಕೇಳಿದನು. ಕೂಡಲೇ ಅವನಿಗೆ ಮೈಯ್ಯುರಿಯು ವಂತಹ ಕೋಪವು ಬಂತು. “ಎಲಾ! ಎಲಾ! ನಾನು ಬೀಡವೆಂದರೂ

ಈ ಲೈಲೈ ಎಂತಹ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದಳು ನೋಡಿದೆಯಾ?" ಎಂದು ಆರ್ಭಟಿಸಿ ಎದ್ದನು.

ಆ ಆರ್ಭಟವು ಊರಿಗೆಲ್ಲ ಕೇಳಿಸಿತು. ಸಂಗೀತದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದ್ದ ಹೆಂಗುಸರು, ತಟ್ಟನೆ ಪಾಳೆಯಗಾರನನ್ನೂ ಅವನ ಅತಿಶಯವಾದ ಕೋಪವನ್ನೂ ನೆನೆದು ನಡುಗಿದರು. ಇದ್ದವರು ಇದ್ದಹಾಗೆ ಎದ್ದು ಎಡವುವುದೂ ಬೀಳುವುದೂ ಕಾಣದೆ ಓಡಿದರು. ಲೈಲೈಯು ಗಂಡನ ಮಾತು ನೆನೆದು ನಡುಗಿದಳು. ನಡುಗುತ್ತಲೇ ವೀಣೆಯನ್ನು ತೆಗೆದು ಗೋಡೆಯಮೇಲೆ ಇಟ್ಟಳು. ಇವಳು ಕೈಬಿಡುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಅದು ಕೆಳಕ್ಕೆ ಬಿತ್ತು: ಚಿವ್ವಾ ಚೂರಾಗಿ ಹೋಯಿತು.

ಅವಳಿಗೆ ಏನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ ತೋರಲಿಲ್ಲ. "ಗಂಡನು ಬಂದರೇನು ಗತಿ?" ಎಂದು ಬೆದರಿ ಬೆಂದ ಸೊಪ್ಪೆಸಂತಾಗಿ ಹೋದಳು. ಕಣ್ಣು ಕತ್ತಲೆ ಹಿಡಿಯಿತು. ಬುದ್ಧಿ ಮೊಂಕಾಯಿತು. ಏನೂ ತೋರದೆ, ಗಂಡನಿಗೆ ಮೊಕ ತೋರಿಸಲಾರದೆ, ಎಲ್ಲರೂ ಓಡಿದ ಹಾಗೆ ತಾನೂ ಓಡಿದಳು. ಆದರೆ, ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕು? ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಹಾಗೇ ಕಾಲು ತವರುಮನೆಯ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿತು. ಅವಳ ಗಂಡನ ಮನೆಯಿದ್ದುದು ಬಿಟ್ಟದಮೇಲೆ. ಕೆಳಗೆ ಕೆಬ್ಬದಿಯಲ್ಲಿ ತವರುಮನೆ. ಬೀಳುವುದೂ ಎಳುವುದೂ ಕಾಣದೆ ಓಡೋಡಿ ತಾಯಿಮನೆಗೆ ಬಂದಳು.

ಪಾಳೆಯಗಾರನು ಮನೆಗೆ ಬಂದನು. ವೀಣೆಯು ಹಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ನನ್ನ ಅಪ್ಪಣೆಯಿಲ್ಲದೆ ಹಾಡಿಸಿದರಲ್ಲ ಎಂದು ಬಂದಿದ್ದ ಕೋಪವು ಒಡೆದು ಬಿದ್ದಿದ್ದ ವೀಣೆಯನ್ನು ಕಂಡಾಗ ಬಂದಕ್ಕೆ ಹತ್ತರವಾಯಿತು. ಆ ಕೋಪದಲ್ಲಿ "ಈ ವೀಣೆಯನ್ನು ಒಡೆದವರ ತಲೆಯನ್ನೂ ಒಡೆಯುವೆನು" ಎಂದು ಕ್ರೂರವಾಗಿ ಆಣೆಯಿಟ್ಟು ಕೊಂಡನು.

ಊರ ಹೆಂಗುಸರನ್ನೆಲ್ಲ ಕರೆಯಿಸಿ ವಿಚಾರಿಸಲಾಗಿ ಒಡೆದವರು ಯಾರು ಎನ್ನುವುದು ತಿಳಿಯಿತು. ಕೂಡಲೇ ತನ್ನ ಕಡೆಯವರನ್ನು ಕರೆದು

“ಹೋಗಿ ಲೈಲೈಯನ್ನು ಈ ಕೂಡಲೇ ಬರಹೇಳಿ. ನನ್ನ ಅಪ್ಪಣೆಯೆಂದು ಹೇಳಿ. ಬಂದರೆ ಸಮ, ಬರದಿದ್ದರೆ ಮುಂದಲೆ ಹಿಡಿದು ಎಳೆದು ತನ್ನಿ” ಎಂದು ಅಪ್ಪಣೆ ಮಾಡಿದನು. ಒಡೆಯನ ಅಪ್ಪಣೆಯೆಂದು ಅಳುಗಳು ಓಡಿದರು.

ಲೈಲೈ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಹಿಂದೆಗೆಯಲಿಲ್ಲ. ತಾಯಿತಂದೆಗಳು “ಆ ಉಗ್ರಕೋಪದ ಗಂಡನೆದುರಿಗೆ ಹೇಗೆ ಹೋಗಿ ನಿಲ್ಲುವೆಯಮ್ಮಾ !” ಎಂದು ಕಣ್ಣೀರು ಕರೆದರು. “ಹಣೆಯ ಬರೆಹವಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಆಗಲಿ” ಎಂದು ಮಡದಿಯು ಹೊರಟಳು. ಒಂದು ಕಬ್ಬಿಣದ ಕೋಲನ್ನು ಊರಿಕೊಂಡು ಬಿಟ್ಟವನ್ನು ಹತ್ತಿ ನಡೆದಳು.

ಅಳುಗಳು ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ ಅವಳು ಬರುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ತಿಳಿಯಿಸಿದರು. ಒಡೆಯನು ತನ್ನನ್ನು ಸುಡುತ್ತಿರುವ ಕೋಪದಲ್ಲಿ ಏನು ಮಾಡುತ್ತಿರುವೆನೆಂಬುದನ್ನು ಅರಿಯದೆ, “ದಾರಿಯಲ್ಲೇ ಅವಳನ್ನು ಕಲ್ಲು ಹೊಡೆದು ಕೊಂದು ಬಿಡಿ” ಎಂದು ಕಠೋರವಾದ ಅಪ್ಪಣೆ ಮಾಡಿದನು. ಅಳುಗಳು ಅವನ ಅಪ್ಪಣೆಯನ್ನು ಮಾರಲಾರದೆ ಹೊರಟರು.

ಆ ವೇಳೆಗೆ ಲೈಲೈಯು ಅರ್ಧ ಜಿಟ್ಟು ಹತ್ತಿ ಬಂದಿದ್ದಳು. ಪಾಳೆಯ ಗಾರನ ಕಡೆಯವರು ಒಂದು ಕಲ್ಲು ಹೊಡೆಯಲು ಆರಂಭಿಸಿದರು. ಅವಳು ಗಾಬರಿ ಬಿದ್ದು ಓಡಿದಳು. ಕಲ್ಲಿನೇಟು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಭರದಲ್ಲಿ ಕಾಲು ಜಾರಿತು. ಕಮರಿಗೆ ಬಿದ್ದಳು. ಅಳುಗಳು ಹೋಗಿ “ಲೈಲೈ ಕಮರಿಗೆ ಬಿದ್ದು ಸತ್ತುಹೋದಳು” ಎಂದು ಒಡೆಯನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದರು. ಇನ್ನೂ ಕೋಪವಿಳಿಯದಿದ್ದ ಆ ಸಿಡುಕನು “ಸಾಯಲಿ” ಎಂದು ಸುಮ್ಮನಾದನು.

ಇತ್ತ ಕಮರಿಗೆ ಬಿದ್ದ ಈ ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಗಾಯದಮೇಲೆ ಗಾಯವಾಗಿ ಮೈಮೇಲಿನ ಅರಿವು ಉಳಿಯದೆ ಅಳಿಯಿತು. ಹಾಗೆಯೇ ಮೈಮೇಲೆ ಜ್ವಾನವಿಲ್ಲದೆ ಒಂದು ದಿನವೆಲ್ಲ ಬಿದ್ದಿದ್ದಳು. ಆ ಮೇಲೆ ಎಚ್ಚರಗೊಂಡು, “ತಾನು ಏಕಾದರೂ ಆ ವೀಣೆಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದನೋ? ಗಂಡನ ಅಪ್ಪಣೆಯನ್ನು ಮಾರಿದುದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತವಾಯಿತು” ಎಂದುಕೊಂಡು

ಗಾಯದ ನೋವಿನಿಂದ ಬಾಧೆಪಡುತ್ತ ಬಹು ಕಷ್ಟದಿಂದ ತಾಯನುನೆಗೆ ಬಂದು ಸೇರಿದಳು.

ತಾಯಿಯು ಮಗಳ ಅವಸ್ಥೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಬಲು ಮರುಕವುಳ್ಳು, ಗಾಯಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಸೊತ್ತು ಅರೆದು ಮೆತ್ತಿ, ಮೆತ್ತನೆಯ ಚಿಗುರು ತಂದು ಹಾಸಿ ಮಲಗಿಸಿದಳು. ತಾಯಿಯ ಉಪಚಾರದಿಂದ ಎರಡುಮೂರು ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಗುಣವಾಯಿತು. ಅವಳು ಹಾಸಿಗೆ ಹಿಡಿದು ಮಲಗಿದ್ದಾಗ ಆಗಾಗ ಕನ ವರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಳು. ಗಂಡನು ಬಂದಂತಾಗಿ "ನನ್ನ ತಪ್ಪು ಮನ್ನಿಸು. ನಾನು ನಿನ್ನ ದಾಸಿ. ನನ್ನ ತಪ್ಪು ನೀನು ಮನ್ನಿಸದಿದ್ದರೆ ಇನ್ನು ಯಾರು ಮನ್ನಿಸುವರು?" ಎಂದು ಅನೇಕ ವಿಧವಾಗಿ ಹಂಬಲಿಸುವಳು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿದವರೆಲ್ಲ "ನೋಡಿದೆಯಾ! ಇವಳಿಗೆ ಗಂಡನಮೇಲೆ ಅಷ್ಟು ಪ್ರೇಮ! ಅವನು ಕಲ್ಲಿನಿಂದ ಹೊಡೆಸಿದರೂ ಅವನ ಮೇಲೆ ಇವಳಿಗೆ ಕೋಪವಿಲ್ಲವಲ್ಲ" ಎಂದು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಡುವರು.

ಕೊನೆಗೆ ಗಾಯಗಳೆಲ್ಲ ಮಾದು ಕಲೆಗಳೂ ನಿಲ್ಲದೆ ಮಾಯವಾದುವು. ಲೈಲೆಯು ಹುಣ್ಣಿಮೆಯ ಚಂದ್ರನಂತೆ ಬೆಳಗಿದಳು. ಎದ್ದು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಓಡಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಶಕ್ತಿ ಬರುತ್ತಲೂ "ಅಮ್ಮಾ! ನಾನು ಗಂಡನ ಮನೆಗೆ ಹೊರಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದಳು. ಮಗಳ ಮನಸ್ಸು ತಿಳಿದಿದ್ದ ತಾಯಿಯು ಅವಳನ್ನು ಬೇಡವೆನ್ನಲಿಲ್ಲ. ಅವಳ ಒಡವೆಗಳ ಜೊತೆಗೆ ಇನ್ನೂ ಅಷ್ಟು ಒಡವೆಗಳನ್ನಿಟ್ಟು ಅವಳ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಅಷ್ಟಜನ ಹೆಂಗಸರನ್ನು ಹವಣಿಸಿ ಕೊಟ್ಟು ಕಳುಹಿಸಿದಳು.

ಲೈಲೈ ಬರುತ್ತಿರುವುದು ಮರೈಲೈನಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಆ ವೇಳೆಗೆ ಅವನ ಕೋಪವೆಲ್ಲ ಮಾಯವಾಗಿ ಹೆಂಡತಿಯ ಮೇಲಿನ ಪ್ರೀತಿಯು ಮೂಡಿತ್ತು. ಅಂತಹ ಮಡದಿಗೆ ಇಂತಹ ಶಿಕ್ಷೆ ವಿಧಿಸಿದೆಯಲ್ಲ ಎಂದು ಅವನೂ ಕೊರಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವಳು ಸತ್ತುಹೋದಳೆಂದು ಒಳಗೇ ಅಳುತ್ತಿದ್ದ ಗಂಡನು, ಅವಳು ಬದುಕಿದ್ದಾಳೆ, ಬರುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ ಎಂದು ಕೇಳಿ ಬಹಳ ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟು,

ಮೊದಮೊದಲು ನಂಬಲಾರದೆ ಹೋದನು. ಕೊನೆಗೆ ಹಲವರು ಬಂದು ಹೇಳಿದ ಮೇಲೆ ಅವಳನ್ನು ಎದುರುಗೊಳ್ಳಲು ಹೋದನು.

ಗಂಡನನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಲೂ ಲೈಲೈ ಕಣ್ಣು ತುಂಬ ನೀರಿಟ್ಟುಕೊಂಡು “ನನ್ನ ತಪ್ಪು ಮನ್ನಿಸು. ನಾನು ನಿನ್ನ ಅಪ್ಪಣೆ ಮಾರಬಾರದಾಗಿತ್ತು” ಎಂದು ಅವನ ಕಾಲಿಗೆ ಬಿದ್ದಳು. ಒಳ್ಳೆಯ ತುಂಬುಚಂದ್ರನ ಹಾಗೆ, ಹೊಸ ಮದುವೆಯ ಹೆಣ್ಣಿನ ಹಾಗೆ, ಮೆರೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಗಂಡನು ಬಿಕ್ಕಳಿಸಿ ಬಿಕ್ಕಳಿಸಿ ಅಳುತ್ತಾ “ನಾನು ಕೋಪದಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ಶಿಕ್ಷೆ ವಿಧಿಸಿದೆ. ಮನ್ನಿಸು” ಎಂದು ಹೆಂಡತಿಯ ಕಾಲನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡನು.

ಹೀಗೆ ಆ ಗುಣವಂತೆಯನ್ನು ಉಪಚರಿಸಿ ಗುಡಿಸಲಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರುವ ವೇಳೆಗೆ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ವೀಣೆಯು “ಮಂಗರಮಾಯ”ದಿಂದ ಸರಿಹೋಗಿತ್ತು: ಯಾರೂ ಕೋರದಿದ್ದರೂ ಅದು ತಾನಾಗಿ ಮತ್ತೆ ಮೊದಲಿ ನಂತೆ ಮಧುರವಾಗಿ ಮಂಗಳವಾಗಿ ಹಾಡಿತು.

ಹಳೆಯ ಗಂಡ

ಈಜಿಪ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಅಣ್ಣತಮ್ಮಂದಿರು ಇಬ್ಬರು ಇದ್ದರು. ಅಣ್ಣನಿಗೆ ತಮ್ಮನನ್ನು ಕಂಡರೆ ಬಲು ಪ್ರೇಮ. ಅಣ್ಣನಿಗೆ ಮನೆ ಬಾಗಿಲು, ಹೊಲ ಗದ್ದೆ, ತೋಟ, ಒಂದು ಹಿಂಡು ಹಸುಗಳು, ಒಂದು ಮಂದೆ ಕುರಿ ಎಲ್ಲವೂ ಇದ್ದುವು. ತಮ್ಮ ಅಣ್ಣನ ಬಳಿ ಜೀತಕ್ಕಿದ್ದನು.

ಅಣ್ಣನ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಆ ತಮ್ಮನನ್ನು ಕಂಡರೆ ಆಗದು. ತಮ್ಮ ಬಹಳ ಬುದ್ಧಿವಂತ. ಕಾಳು ಕಡ್ಡಿ, ಗೋಡು ಗೊಬ್ಬರ, ಉಳುಮೆ ಬಿತ್ತನೆ, ಕಳೆ ಕೀಳುವುದು, ನೀರು ಹಾಯಿಸುವುದು, ಪೈರು ಕಟಾವು, ಕಣ ಎಲ್ಲ ಕೆಲಸ ವನ್ನೂ ಬಲ್ಲ. ಹಸು ಕುರಿಗಳಿಗೆ ಎಂಥಾ ರೋಗ ಬಂದರೂ ಮದ್ದು ಮಾಡಿ

ಗುಣ ಮಾಡಬಲ್ಲ. ಅವನನ್ನು ಕಂಡರೆ ಊರಿನವರಿಗೆಲ್ಲ ಅಕ್ಕರೆ. ಅದರಿಂದ ಅತ್ತಿಗೆಗೆ ಮೈದುನನ ತಲೆ ಕಂಡರೆ ಆಗದು. ತನ್ನ ಗಂಡನ ಕೈಕೆಳಗೆ ಕೂಲಿ ಮಾಡುವವನಿಗೆ ಇಷ್ಟು ಹೆಸರು ಬಂದರೆ ಅವಳು ಸೈರಿಸುವುದೆಂತು ?

ಕೊನೆಗೆ ಬಿಟ್ಟು—ಅದೇ ತಮ್ಮನ ಹೆಸರು—ತಕ್ಕ ಶಿಕ್ಷೆ ಮಾಡಿಸಬೇಕು ಎಂದುಕೊಂಡಳು. ಒಂದು ದಿನ ಬಿತ್ತನೆಗೆ ಕಾಳುಬೇಕು ಎಂದು ಬಿಟ್ಟು ಅತ್ತಿಗೆಯನ್ನು ಕೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ಅವಳು ಕಾಳು ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟು ಅವನನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬೈದು ಕಳುಹಿಸಿದಳು.

ಅಣ್ಣನು—ಅದು ಅಣ್ಣನ ಹೆಸರು—ಕಾಳು ತರುವುದಕ್ಕೆ ತಾನೇ ಬಂದನು. ಅವನು ಬರುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ಕಂಡು ಈ ಮಂಥರೆಯು ತಲೆ ಕೆದರಿಕೊಂಡು ಮೊಕ ಪರಚಿಕೊಂಡು ನೆಲದಮೇಲೆ ಅಳುತ್ತ ಬಿದ್ದಿದ್ದಳು. ಅವನು ಬಂದು ಎನು ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಲೂ “ನಿಮ್ಮ ತಮ್ಮ ನನ್ನ ಬೈದ, ಹೊಡೆದ, ನೆಲದಮೇಲೆ ನೂಕಿ, ಒದ್ದ, ಹೋದ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹೋಗಿ ಎಂದು ಅತ್ತುಬಿಟ್ಟಳು.

ಗಂಡನಿಗೆ ಕೋಪ ಬಂದು ತಮ್ಮನಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಕಲಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಕೊಂಡು ಅವನನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಹೊರಟನು. ತಮ್ಮನು “ಅಣ್ಣ! ಅತ್ತಿಗೆಗೆ ಮೊದಲಿಂದಲೂ ನನ್ನ ಕಂಡರೆ ಆಗದು. ಇನ್ನು ನಾನು ಇಲ್ಲಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಯಾವುದಾದರೂ ದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಒದುಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಅಲ್ಲಿ ನನಗೇನೂ ಕೆಟ್ಟದ್ದು ಆಗದ ಹಾಗೆ ನನ್ನ ಜೀವ ತೆಗೆದು ಇಲ್ಲಿ ಈ ಅಕೇಷಿಯಾ ಮರದಮೇಲೆ ಇಟ್ಟಿರುತ್ತೇನೆ. ನನಗೇನಾದರೂ ಕೇಡಾದರೆ ಈ ಮರ ಉರುಳಿಬೀಳುತ್ತದೆ. ಅದರ ಮೇಲಿಟ್ಟಿರುವ ನನ್ನ ಜೀವ ತಂದು ನನ್ನನ್ನು ಬದುಕಿಸಿಕೊ” ಎಂದನು.

ಅಣ್ಣನಿಗೆ ತಮ್ಮನ ಮೇಲಿದ್ದ ಕೋಪವೆಲ್ಲ ಇಳಿಯಿತು. ಎನುಮಾಡಬೇಕು ಎನ್ನುವುದೇ ತೋರದೇ ಹೋಯಿತು. ತಮ್ಮನ ಮೇಲೆ ಆಸೆ, ಹೆಂಡತಿಯಮೇಲೆ ಇಷ್ಟ, ಆಗಿ ಒದ್ದಾಡಿದನು. ಕೊನೆಗೆ ತಮ್ಮನು ದೇಶಾಂತರ

ಹೋಗಿ ಬದುಕಿಕೊಳ್ಳಲೆಂದುಕೊಂಡು, “ಹಾಗೆ ಆಗಲಿ. ಹೋಗಿ ಬಾ. ನಿನಗೆ ಒಳ್ಳೆಯದಾಗಲಿ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ಬಿಟ್ಟೂ ಅಕೇಷಿಯಾ ದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿ ಬೇಸಾಯ ಮಾಡುವನು. ಬೇಟೆಯಾಡುವನು. ಎಲ್ಲಿ ಅಂದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಸುಖವಾಗಿರುವನು. ಹೀಗೆ ಸುಖವಾಗಿದ್ದಾಗ, ಅವನಿಗೆ ಮದುವೆಯು ಆಯಿತು. ಒಬ್ಬ ದೇವಕನ್ಯೆಯು ಅವನ ರೂಪವನ್ನು ಕಂಡು ಒಲಿದು ಅವನನ್ನು ಮದುವೆಯಾದಳು.

ಗಂಡಹೆಂಡಿರು ಅಷ್ಟುದಿನ ಸುಖವಾಗಿದ್ದರು. ಆದರೇನು? ಬಿಟ್ಟೂ ಹೆಂಡತಿಯು ದೇವಕನ್ಯೆಯಾದರೂ ಅವಳ ಬುದ್ಧಿ ಮಾತ್ರ ಮನುಷ್ಯರ ಹೆಂಗು ಸರಿಗಿಂತ ಕೀಳು. ಅವನಿಗೆ ಅತ್ತಿಗೆಯೇ ವಾಸಿ ಅನ್ನಿಸಿತು. ಗಂಡನ ತಲೆಗೆ ಚೆಟ್ಟು ಹಿಡಿಸಿದಳು.

ಬಿಟ್ಟೂ ಹೆಂಡತಿಯು ಬಲು ಚಲುವೆ. ಅವಳ ಜೇಬಿನ ಸುದ್ದಿ ನಾಡಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಹರಡಿ ಅರಸನ ಕಿವಿಗೂ ಮುಟ್ಟಿತು. ಅರಸನು ಗುಟ್ಟಾಗಿ ಅವಳಿಗೆ ಹೇಳಿಕಳುಹಿಸಿದನು. ಅರಸನ ಆಳುಗಳು ಬರುತ್ತಲೂ ಅವಳು ತನ್ನ ಗಂಡನನ್ನು ತೊರೆದು ಹೇಳದೆ ಕೇಳದೆ ಅವರ ಹಿಂದೆ ಹೊರಟುಹೋದಳು.

ಅಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೊದಿವಸ ಗಂಡನ ಯೋಚನೆಯೇ ಇಲ್ಲದೆ ಅವಳು ಸುಖವಾಗಿದ್ದಳು. ಒಂದು ದಿನ ತಟ್ಟನೆ ಹಿಂದಿನ ಗಂಡನ ಯೋಚನೆ ಬಂತು. “ಅವನು ಬಹು ಬುದ್ಧಿವಂತ. ಯಾವೊತ್ತಾದರೂ ಏನಾದರೂ ಕೆಡಕು ಮಾಡದೆ ಬಿಡುವನಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಅವನನ್ನು ಏನಾದರೂ ಮಾಡಿ ತೀರಿಸಿ ಬಿಡಬೇಕು” ಎಂದುಕೊಂಡು ಹೊಸಗಂಡನಿಗೆ ಹೇಳಿದಳು: “ಅವನ ಜೀವ ಇಂತಹ ಮರದಮೇಲಿದೆ. ಆ ಮರ ಕಡಿಸಿಬಿಟ್ಟರೆ, ಆ ಜೀವ ಹೋಗಿಬಿಡುತ್ತದೆ. ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಸುಖವಾಗಿರಬಹುದು” ಎಂದಳು.

ಅರಸನು ಆಗಲಿ ಎಂದು ಆಳುಗಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ ಆ ಮರವನ್ನು ಕಡಿಯಿಸಿ ಹಾಕಿದನು. ಇತ್ತ ಅಣ್ಣನಿಗೆ ತಮ್ಮನು ಹೇಳಿದ್ದ ಗುರುತು ಹೇಗೋ

ತಿಳಿದು ತಮ್ಮ ನನ್ನು ನೋಡಲು ಹೊರಟನು. ತಮ್ಮನು ತನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸತ್ತು ಬಿದ್ದಿದ್ದನು.

ಅಣ್ಣನು ಆ ಮರವನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಹೋದನು. ಆಗಲೇ ಆ ಮರದ ಕೊಂಬೆಗಳೆಲ್ಲ ಒಣಗಿಹೋಗಿದ್ದುವು. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಹುಡುಕಿದರೂ ಅಲ್ಲಿ ತಮ್ಮನ ಜೀವ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಕೊನೆಗೆ, ಕೊನೆಕೊನೆ ಕೊಂಬೆಯೊಂದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಹಣ್ಣು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಉಳಿದ ಹಣ್ಣುಗಳಿಗಿಂತ ಭಾರಿಯಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಅದರಮೇಲೆ ಅವನಿಗೆ ಮನಸ್ಸಾಗಿ ಇದರಲ್ಲಿ ಇದೆಯೋ ಎನ್ನೋ ನೋಡೋಣ ಎಂದುಕೊಂಡು ಅದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟನು. ಅದು ಚೇತರಿಸಿಕೊಂಡಂತೆಲ್ಲ, ಇತ್ತ ತಮ್ಮನೂ ಚೇತರಿಸಿಕೊಂಡು ಎದ್ದು ಕುಳಿತನು.

ತಮ್ಮನು ಬದುಕಿಕೊಂಡು ನಡೆದುದನ್ನೆಲ್ಲ ಅಣ್ಣನಿಗೆ ಹೇಳಿ “ಅವಳ ಮೇಲಿನ ಮುಯ್ಯ ತೀರಿಸಬೇಕು. ಕೆಟ್ಟಜಾತಿ ಹೆಣ್ಣು. ಅದನ್ನು ಹಾಗೇ ಬಿಡಬಾರದು. ನಾಳೆಯ ದಿನ ನಾನು ಮಂತ್ರವಾಡಿ ಮುದ್ರೆಗೊಳಿಯಾಗಿ ಬರುತ್ತೇನೆ, ನನ್ನನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮಾರಿಬಿಡು. ಮುಂದಿನ ಕೆಲಸ ನಾನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ” ಎಂದನು. ಅಣ್ಣನು ಆಗಲೆಂದನು.

ಮರುದಿನ ಅಣ್ಣನು ಒಬ್ಬ ಗಾಳಿಗನ ವೇಷ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಆ ಮುದ್ರೆ ಗೊಳಿಯನ್ನು ತಂದು ಅರಮನೆಗೆ ಕೊಟ್ಟನು. ಅರಸನು ಆ ಗೊಳಿಯನ್ನು ಬಲು ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡು, ಆ ಗಾಳಿಗನಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಹಾಗೆ ಮರ್ಯಾದೆ ಮಾಡಿದನು. ಬೆಳ್ಳಿಬಂಗಾರಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕೊಟ್ಟನು.

ಗೊಳಿಯು ಸರಾ ಮೊಖ್ತೇಸರನ ಹಾಗೆ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದರೂ ಅಲೆದುಕೊಂಡಿರಲಿ ಎಂದು ಅರಸನು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದನು. ಒಂದು ದಿನ ಅದು ಆ ಕೆಟ್ಟ ಹೆಣ್ಣು ಇದ್ದ ತೊಟ್ಟಿಗೆ ಹೋಯಿತು. ಅವಳು ಈ ಮುದ್ರಾದ ಗೊಳಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಅಕ್ಕರೆ ಮಾಡಿದಳು. ಗೊಳಿಯು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲದ ಸಮಯ

ನೋಡಿಕೊಂಡು “ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿಸಬೇಕೆಂದು ಯತ್ನಿಸಿದೆ, ನಾನಿನ್ನೂ ಬದುಕಿದ್ದೇನೆ” ಎಂದಿತು.

ಅವಳು ಗಾಬರಿಯಾಗಿ “ನಾನು?—ಯಾರು?” ಎಂದಳು.
 “ನಾನೇ? ನಾನು ನಿನ್ನ ಹಳೆಯ ಗಂಡ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹೊಂಕರಿಸಿ ಅಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲದೆ ಹೊರಟುಹೋಯಿತು.

ಅವಳಿಗೆ ಎದೆ ನಡುಗಿಹೋಯಿತು. ಜಂಘಾಬಲ ಬಿದ್ದು ಹೋಯಿತು. ಅವಳು ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಾದಮೇಲೆ ಜೇತರಿಸಿಕೊಂಡು “ಇನ್ನು ಇದನ್ನು ಉಳಿಸಬಾರದು” ಎಂದು ದೃಢಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅರಸನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದಳು.
 “ಅರಸಾ! ನನಗೆ ಆ ಗೂಳಿಯ ಮಾಂಸವನ್ನು ತಿನ್ನಬೇಕೆಂದು ಆಸೆ ಯಾಗುತ್ತದೆ. ತರಿಸಿ ಕೊಡು” ಎಂದಳು.

ಅರಸನಿಗೆ ಗೂಳಿಯ ಮೇಲೆ ಬಹಳ ವಿಶ್ವಾಸ. ಆದರೂ ಹೆಂಡತಿಯ ಮಾತನ್ನು ಮಾರಲಾರದೆ, ಅವಳ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಮುರಿಯಲಾರದೆ ಒಪ್ಪಿ ಕೊಂಡನು. ಗೂಳಿಯನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿಸಿ ಅದರ ಮಾಂಸವನ್ನು ತರಿಸಿ ಹೆಂಡ ತಿಗೆ ಕೊಡಿಸಿದನು.

ಆದರೆ ಆ ಗೂಳಿಯನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವಾಗ ಎರಡು ತೊಟ್ಟು ರಕ್ತ ಆ ಗೂಳಿಯ ಕತ್ತಿನಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದು ಹರಿದುಹೋದುವು ಅವು ಅರಮನೆಯ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ನಿಂತು ನೆಲದೊಳಕ್ಕೆ ಇಳಿದು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಎರಡು ಅಕೇಷಿಯಾ ಮರಗಳಾದವು. ಎಲ್ಲರೂ ಅಚ್ಚರಿಸಡುವಂತೆ ಕೆಲವು ದಿನಗಳೊಳಗಾಗಿ ಎತ್ತರವಾಗಿ ನಿಲುವಾಗಿ ಸೊಗಸಾಗಿ ಬೆಳೆದು ನಿಂತುವು. ಅರಸನು ಆ ಜೇಲುಮರಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡು, “ಈ ಮರಗಳಿಗೆ ಯಾರೂ ಏನೂ ಕೆಟ್ಟುದು ಮಾಡಬಾರದು. ಮುದ್ದಾಗಿ ಬೆಳೆದಿವೆ. ಅಂದವಾಗಿವೆ” ಎಂದು ಕಟ್ಟಪ್ಪಣೆ ಮಾಡಿದನು.

ಹೀಗೆ ಇರಲು ಒಂದು ದಿನ ಆ ಅರಸಿಯು ಪಲ್ಲಕ್ಕಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಅತ್ತಕಡೆ ವೈಭವದಿಂದ ಒಂದಳು. ಮರದ ಕೊಂಬೆಯೊಂದು ಬಾಗಿ,

“ ಕೆಟ್ಟ ಹೆಣ್ಣೆ! ನನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿಸಿದೆನೆಂದುಕೊಂಡಿರುವೆ. ನಾನಿನ್ನೂ ಒಂದು ಕಿದ್ದೇನೆ, ನೋಡು. ನಾನು! ನಾನು! ನಿನ್ನ ಹಳೆಯ ಗಂಡ!” ಎಂದಿತು.

ಅವಳು ಮತ್ತೆ ಗಾಬರಿಯಾದಳು. ಏನೇನೋ ನೆಪಹೇಳಿ ಅರಸನಿಗೆ ಆ ಮರಗಳನ್ನು ಕಡಿಸಲು ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಕಡಿಸಲು ಒಪ್ಪಿಸಿದಳು. ಇನ್ನು ಯಾರಿಗಾದರೂ ಒಪ್ಪಿಸಿದರೆ ಮತ್ತೆ ಮೋಸವಾದೀತೆಂದು ತಾನೇ ಎದುರಿಗೆ ಬಂದು ನಿಂತು ಅಳುಗಳನ್ನು ಕರೆದು ಮರವನ್ನು ಕಡಿಯಲು ಬಿಟ್ಟಳು.

ಮರವನ್ನು ಕಡಿಯುತ್ತಿರುವಾಗ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಸೀಳು ಸಿಡಿದುಬಂದು ಅವಳ ಬಾಯನ್ನು ಹೊಕ್ಕು ಕತ್ತಿಗೆ ನೆಟ್ಟುಕೊಂಡು ಅವಳಿಗೆ ಮೃತ್ಯು ವಾಯಿತು. ಅವಳು ಸತ್ತುಬಿದ್ದಳು.

ಅರಸನು ಶೋಕಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ ಬಿಟ್ಟೂವು ಎದುರಿಗೆ ಬಂದು ನಿಂತು ಅವಳ ಮೋಸವನ್ನೆಲ್ಲ ಹೇಳಿದನು. ಅವಳು ಮೋಸಗಾತಿಯೆಂದು ತಿಳಿದ ಮೇಲೆ ಅರಸನು ಅವಳ ಮೇಲಿನ ಮೋಹವನ್ನು ಬಿಟ್ಟನು. ಬಿಟ್ಟವನ್ನು ಅರಸನು ಗೌರವಿಸಿ ತನ್ನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡನು.

ಹಣೆಯ ಬರಹ

ಈಜಿಪ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ದೊರೆಯಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಸೌಭಾಗ್ಯಗಳೂ ಇದ್ದರೂ ಗಂಡುಮಕ್ಕಳಾಗಲಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಕೊರತೆ ವಿಶೇಷವಾಗಿತ್ತು. ಅವನು ಹಿರಿಯರ ಮಾತಿನಂತೆ ದೇವರಿಗೆ ಹರಸಿಕೊಂಡನು. ದೇವರ ವರದಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಒಂದು ಗಂಡು ಮಗುವಾಯಿತು.

ಆ ಮಗುವು ಇನ್ನೂ ಅರೆಮನೆಯಲ್ಲಿ (ಎಂದರೆ ಮಗುವನ್ನು ಹೆತ್ತ ಕೋಣೆ) ಇರುವಾಗಲೇ ವಿಧಿ ದೇವಿಯರು ಆ ಮಗುವಿನ ಹಣೆಯಲ್ಲಿ ಬರೆಯಲು ಬಂದರು. ಅವರು ಏಳು ಜನ. ಅವರು “ ಇವನು ಮೊಸಳೆಯಿಂದ,

ಅದು ತಪ್ಪಿದರೆ ಹಾವಿನಿಂದ, ಅದು ತಪ್ಪಿದರೆ ನಾಯಿಯಿಂದ, ಸಾಯುವನು” ಎಂದು ಗೊತ್ತುಮಾಡಿ ಹೊರಟುಹೋದರು. ಅರಮನೆಯ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಕಾವಲಿದ್ದವರು ಅವರು ಮಾತನಾಡಿದುದನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಂಡು, ದೊರೆಗೆ ಹೇಳಿದರು. ದೊರೆಗೆ ದೇವರ ವರದಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದ ಮಗುವಿಗೂ ಹೀಗೆ ದುರ್ಮರಣವಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಸಂಕಟವಾಯಿತು. ಇರಲಿ, ಎಂದು ಒಂದು ಭಾರಿಯ ಮರಳುಗಾಡಿನ ಅಂಚಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಲ್ಲಿನರಮನೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿ, ಆ ಮಗುವನ್ನೂ ಅದರ ತಾಯಿಯನ್ನೂ ಅಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟನು. ಅವರು ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಅರಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬರಲೇ ಬೇಕಾಗಿರಲಿಲ್ಲ.

ಮಗುವು ಬೆಳೆದು ಒಳ್ಳೆಯ ಹುಡುಗನಾದನು. ಒಂದು ದಿನ ಮಹಡಿ ಹತ್ತಿ ನಿಂತಿರುವಾಗ ಅವನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಒಂದು ಸುಲೂಗ ಎಂದರೆ ಬೇಟೆಯ ನಾಯಿ ತನ್ನ ಯಜಮಾನನ ಹಿಂದೆ ಹೋಗುತ್ತಿರುವುದು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಅವನು ಅದುವರೆಗೆ ನಾಯಿಯನ್ನೇ ನೋಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಅಂಥಾಹುದ್ದೆ ತನಗೂ ಬೇಕು ಎಂದು ಆಸೆಪಟ್ಟನು. ಮಗನ ಮನಸ್ಸು ನೊಂದಿರತೆಂದು ಅರಸನು ಒಂದು ಬೇಟೆಯನಾಯಿಯ ಮರಿಯನ್ನು ತರಿಸಿಕೊಟ್ಟನು.

ಪ್ರಾಯಸ್ಥನಾದ ಮೇಲೆ ಅವನು ತಂದೆಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ “ನಾನೇಕ ಈ ಕಲ್ಲಿನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸೆರೆ ಬಿದ್ದಿರಲಿ? ದೈವಚಿತ್ತವಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ನಾನು ದೇಶಸಂಚಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತೇನೆ. ಹೋಗಿ ಬರಲು ಅಪ್ಪಣೆ ಕೊಡು” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ದೊರೆಯು ಮಗನ ಮಾತೇ ಸರಿಯೆಂದು “ಆಗಲಿ. ಹೋಗಿಬಾ” ಎಂದನು. ಅವನಿಗೆ ಬೇಕುಬೇಕಾದ ಆಯುಧಗಳು, ವಸ್ತ್ರಭೂಷಣಗಳು, ಹಣ ಕಾಸು ಕೊಟ್ಟು, ತಾನೇ ಒಂದು ಹೊಳೆಯನ್ನು ದಾಟಿಸಿ, “ಬೇಕಾದ ಕಡೆ ಹೋಗಿ ಬಾ” ಎಂದು ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟನು. ಅವನ ನಾಯಿಯು ಅವನ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇತ್ತು. ಅವನು ಈಜಿಪ್ಟಿನ ಉತ್ತರದಲ್ಲಿ ಇರುವ ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಬೇಟೆಯಾಡುತ್ತ ಕೆಲವು ದಿನವಿದ್ದನು.

ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ಹಾಗೆಯೇ ಸುತ್ತಿಕೊಂಡು ಅವನು ಮೆಸೆವೊಟೋ ಮುಯಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಆಗ ಅದರ ಹೆಸರು ನಹರಿನಾ. ಅಲ್ಲಿನ ದೊರೆಗೆ ಒಬ್ಬ ಮಗಳು ಎನಾ ಬೇರೆ ಮಕ್ಕಳಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಅವಳಿಗಾಗಿಯೇ ಒಂದು ಮನೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿ ಅದರಲ್ಲಿ ಅವಳನ್ನು ಇಟ್ಟಿದ್ದನು. ಆ ಮನೆಗೆ ನೆಲದಿಂದ ಎಷ್ಟತ್ತು ಗಜದ ಎತ್ತರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಿಟಕಿ. ಪಕ್ಕದ ರಾಜ್ಯವಾದ ಖರು (ಈಗಿನ ಸಿರಿಯಾ) ದೇಶದ ರಾಜವುತ್ರರನ್ನು ಕರೆಸಿ, “ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಯಾರು ಈ ಕಿಟಕಿಗೆ ಹತ್ತುವನೋ ಅವನಿಗೆ ನನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆ ಮಾಡುವೆನು” ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದನು. ಅವರಿಗೆ ಅದೇ ಕೆಲಸವಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ದಿನವೂ ಆ ರಾಜವುತ್ರಿಯ ಅರಮನೆಯ ಒಳಿ ಬೆಳಗಿಂದ ಸಂಜೆಯವರೆಗೂ ಗೋಡೆಯನ್ನು ಹತ್ತುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಿರುವರು. ಈ ಅರಸು ಮಗನು ಬರುವ ವೇಳೆಗೆ ಖರು ರಾಜವುತ್ರರು ತಮ್ಮ ಸರ್ಕಸ್ಸು ಆರಂಭಿಸಿ ಎಷ್ಟೋ ದಿನವಾಗಿತ್ತು.

ಈಜಿಪ್ಟಿನ ರಾಜವುತ್ರನು ಅಲ್ಲಿಹೋಗಿ ನಿಂತು ಖರು ರಾಜವುತ್ರರನ್ನು ಏನು ಮಾಡುತ್ತಿರುವಿರಿ ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಅವರಿಂದ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಕೇಳಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು “ನಾನೂ ನಿಮ್ಮೊಡನೆ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬಹುದೇ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಅವರು “ಆಗಬಹುದು” ಎಂದರು. ಇವನು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಕೆಲವು ದಿನ ನಿಂತುಕೊಂಡು ಅವರು ಏನೇನು ಮಾಡುತ್ತಿರುವರೋ ನೋಡಿ ಕೊನೆ ಯಲ್ಲಿ ತಾನು ಹತ್ತಿಯೇ ಜಿಟ್ಟನು. ಇವನು ಕಿಟಕಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಲೂ ರಾಜವುತ್ರಿಯು ಬಂದು ಇವನನ್ನು ಒಳಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಬೇಕಾದ ಉಪಚಾರ ಮಾಡಿದಳು; ನೀನೇ ನನ್ನ ಗಂಡ ಎಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಳು.

ಹೀಗೆ ಯಾವನೋ ಕಿಟಕಿಗೆ ಹತ್ತಿದನು ಎಂಬ ಸುದ್ದಿಯು ದೊರೆಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ದೊರೆಯು “ಅವನು ಯಾವ ರಾಜವುತ್ರನೋ ವಿಚಾರಿಸಿಕೊಂಡು ಬನ್ನಿ” ಎಂದು ದೂತರನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದನು. ರಾಜವುತ್ರನು “ನಾನು ಈಜಿಪ್ಟಿನವನು. ಅಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ತಂದೆಯು ದೊಡ್ಡ ಅಧಿಕಾರ

ದಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ. ಆತನು ಎರಡನೆಯ ಮದುವೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡನು. ಬಲ ತಾಯಿಯು ತನಗೆ ಮಕ್ಕಳಾದ ಮೇಲೆ ನನಗೆ ಕೇಡು ಎಣಿಸಿದಳು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ಬಂದಿದ್ದೇನೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ದೊರೆಗೆ ರೇಗಿಹೋಯಿತು. “ಮನೆಬಾಗಿಲು ಬಿಟ್ಟು ಹಿಡಿದವನಿಗೆ ನನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ಕೊಡಲೇ? ಉಹುಂ. ನಾನು ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅವನು ಬಂದ ದಾರಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಹೋಗಲಿ” ಎಂದು ಅಬ್ಬರಿಸಿಬಿಟ್ಟನು.

ಇದು ರಾಜವೃತ್ತಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಅವನು ಗಂಡನನ್ನು ತಬ್ಬಿಕೊಂಡು “ನೀನು ಹೊರಟುಹೋಗಕೂಡದು. ನೀನು ಹೋದರೆ ರಾಹರ ಅಖ್ತಿ ದೇವರ ಆಣೆ, ನಾನು ಅನ್ನ ತಿನ್ನು ವುದಿಲ್ಲ, ನೀರು ಕುಡಿಯುವುದಿಲ್ಲ, ಸತ್ತುಹೋಗುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಕೆಟ್ಟ ಆಣೆಯಿಟ್ಟುಕೊಂಡಳು. ದೊರೆಗೆ ಇದು ತಿಳಿದು “ಹೋಗಿ ಅವನನ್ನು ಕೊಂದುಹಾಕಿಬಿಡಿ” ಎಂದು ಆಳುಗಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಅವರು ಬರಲು ರಾಜವೃತ್ತಿಯು “ಅವನನ್ನು ಕೊಂದರೆ, ನಾನೂ ಸತ್ತುಹೋಗುತ್ತೇನೆ. ಅವನು ಸತ್ತು ಒಂದು ಗಳಿಗೆಯೊಳಗಾಗಿ ಪ್ರಾಣತ್ಯಾಗ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಈ ಮಾತು ನಮ್ಮ ತಂದೆಗೆ ತಿಳಿಸಿ ಬನ್ನಿ” ಎಂದಳು. ದೊರೆಯು ಹೀಗೆ ಮಗಳು ಹಟ ಹಿಡಿದುದನ್ನು ನೋಡಿ ಇನ್ನು ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲವೆಂದು ತಾನೇ ಸೋತು ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಮದುವೆ ಮಾಡಿದನು. ಅಳಿಯನಿಗೂ ಮಗಳಿಗೂ ಬೇಕಾದ ಬಳುವಳಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅವರಿಗೇ ಒಂದು ಅರಮನೆ, ಆಳುಕಾಳು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟು ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ಹೀಗೆ ಗಂಡ ಹೆಂಡಿರು ಸುಖವಾಗಿರುವವಾಗ ಒಂದು ದಿನ ಇವನು ತನ್ನ ವಿಧಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ಹೆಂಡತಿಗೆ ಹೇಳಿದನು; “ನನಗೆ ಮೂರು ಮೃತ್ಯುಗಳು ಕಾದಿವೆ. ಮೊಸಳೆ ಒಂದು, ಹಾವು ಎರಡು, ನಾಯಿ ಮೂರು” ಎಂದನು. ಹೆಂಡತಿಯು “ಹಾಗಾದರೆ ಈ ನಿನ್ನ ನಾಯಿಯನ್ನು ಮೊದಲು ಕೊಲ್ಲಿಸಿಬಿಡುತ್ತೇನೆ” ಎಂದಳು. ಗಂಡನು “ಉಂಟೆ? ಅದು ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ

ಬಂದಾಗ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಮರಿ. ಅಷ್ಟು ದಿನದಿಂದಲೂ ಅದನ್ನು ಕಾಪಾಡಿ ದ್ದೇನೆ. ಈಗ ಕೊಲ್ಲಿಸಲೇ ? ಆಗದು ” ಎಂದನು. ಹೆಂಡತಿಯು ಅವನು ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲವೆಂದು ವ್ಯಸನಪಟ್ಟುಕೊಂಡು “ ಹೋಗಲಿ. ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗಬೇಕಾದರೂ ನನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಕೂಡದು ” ಎಂದು ಗಂಡ ನಿಂದ ಮಾತು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಳು.

ಹೆಂಡತಿಯು ಗಂಡನಿಗೆ ಈ ಮೃತ್ಯುಗಳ ತಪ್ಪಲಿ ಎಂದು ದಿನವೂ ರಾಡೇವನಿಗೆ ಎಂದರೆ ಸೂರ್ಯನಿಗೆ ವೂಜೆಮಾಡುತ್ತ ಬಂದಳು. ಒಂದು ದಿನ ಅವಳ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಮುದುಕನು ಒಂದು “ ನಾಳೆಯ ರಾತ್ರಿ ನಿನ್ನ ಗಂಡನು ನಿದ್ರೆಹೋಗುವಾಗ ನೀನು ಎಚ್ಚರವಾಗಿ ಕಾದಿರು. ಒಂದು ಬಟ್ಟಲು ಮದ್ಯವನ್ನೂ ಒಂದು ಬಟ್ಟಲು ಹಾಲನ್ನೂ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರು. ಒಂದು ಸರ್ಪವು ಬರುವುದು. ಅದರ ಮುಂದೆ ಎರಡು ಬಟ್ಟಲುಗಳನ್ನೂ ಇಡು. ಅದು ಮದ್ಯವನ್ನು ಕುಡಿದು ಮತ್ತಾಗಿ ಬಿದ್ದುಕೊಳ್ಳುವುದು. ಅದನ್ನು ತೀರಿಸಿ ಬಿಡು. ನಿನ್ನ ಗಂಡನಿಗೆ ಬರುವ ಅಪಮೃತ್ಯುವು ತೀರು ವುದು ” ಎಂದು ಹೇಳಿದಂತಾಯಿತು.

ಮರುದಿನ ಗಂಡನು ಬೇಟೆಗೆ ಹೊರಟನು. ಹೆಂಡತಿಯೂ ಜೊತೆ ಯಲ್ಲಿಯೇ ಹೋದಳು. ಸಂಜೆಯವರೆಗೂ ಬೇಟೆಯಾಡಿ ಗಂಡಹೆಂಡಿರು ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದರು. ಗಂಡನು ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಊಟಮಾಡಿ ಮಲ ಗಿದನು. ಗಾಢನಿದ್ರೆಯು ಬಂತು. ಗೊರಕೆ ಹೊಡೆಯುತ್ತ ಮಲಗಿದನು.

ಹೆಂಡತಿಯು ಮಾತ್ರ ಎಚ್ಚರವಾಗಿ ಕಾದಿದ್ದಳು. ಒಂದು ಬಟ್ಟಲು ಮದ್ಯ, ಒಂದು ಬಟ್ಟಲು ಹಾಲು ಮಗ್ಗಲಲ್ಲಿಯೇ ಇದೆ. ಅವಳಿಗೂ, ಪಾಪ ! ಆಯಾಸವಾಗಿದೆ. ಕಣ್ಣೆರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಬಲವಂತವಾಗಿ ಕಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ನಿದ್ರೆಯನ್ನು ತಡೆದುಕೊಂಡು ಕುಳಿತಿದ್ದಾಳೆ. ಸುಮಾರು ನೆಟ್ಟಿರುಳು ಇರಬಹುದು. ಸರಸರ ಎಂದ ಹಾಗಾಯಿತು. ತಟ್ಟನೆ ಎದ್ದು ನೋಡಿದಳು. ಸರ್ಪ : ಬರುತ್ತಿದೆ. ಅವಳಿಗೆ ಅಂಜಿಕೆಯಾಯಿತು.

ಅದರೂ ಇದ್ದುದರಲ್ಲಿ ಧೈರ್ಯಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಆ ಎರಡು ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಮುಂದಿಟ್ಟಳು. ಹಾವು ಹಾಲನ್ನು ಮೂಸಿ ನೋಡಿ ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಮದ್ಯದ ಬಟ್ಟಲಿನ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ ಅದನ್ನೇ ಕುಡಿಯಿತು. ಕುಡಿಯುತ್ತ ಹಾಗೆಯೇ ಅದಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಹಿಡಿದು ಬಿದ್ದುಹೋಯಿತು. ರಾಜವೃತ್ತಿಯು ತನ್ನಲ್ಲಿದ್ದ ಕತ್ತಿಯಿಂದ ಅದನ್ನು ಕಡಿದು ತುಂಡುತುಂಡು ಮಾಡಿ, ಅವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಭದ್ರವಾಗಿ ಒಂದು ಕಡೆ ಎತ್ತಿಟ್ಟು ತಾನೂ ಮಲಗಿದಳು.

ಬೆಳಗ್ಗೆದ್ದು ಗಂಡನನ್ನು ಕರೆದು ಹಾವನ್ನು ತೋರಿಸಿ, "ನಿನ್ನ ಮೃತ್ಯುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಳೆಯಿತು" ಎಂದಳು. ಗಂಡನೂ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಬೇಕಾದ ಹಾಗೆ ಉಪಚಾರಮಾಡಿ "ನಿನ್ನಿಂದ ಈ ಮೃತ್ಯು ತೊಲಗಿತು. ನೀನು ಪುಣ್ಯವಂತೆ! ನಿನ್ನ ಪುಣ್ಯದಿಂದ ನಾನೂ ಉಳಿದುಕೊಂಡೆ" ಎಂದು ಬಹಳವಾಗಿ ಹೊಗಳಿದನು.

ಈ ಸರ್ಪದ ಘಟನೆಯು ಕಳೆದಮೇಲೆ ಅಷ್ಟು ದಿನಗಳಾದುವು. ಒಂದು ದಿನ ಇಬ್ಬರೂ ಬೇಟೆಗೆ ಹೋದರು. ಅಲ್ಲಿ ರಾಜವೃತ್ತನ ನಾಯಿಯು ಒಂದು ಕಾಡು ಹಂದಿಯನ್ನು ಹಿಡಿಯಿತು. ಅದು ಭರ್ರನೆ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಒಂದು ಸರೋವರದಲ್ಲಿ ಬಿತ್ತು. ರಾಜವೃತ್ತನೂ ಅವಳ ಹಿಂದೆಯೇ ಹೋಗಿ ತಾನೂ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಧುಮುಕಿದನು. ಕೂಡಲೆ ಒಂದು ಮೊಸಳೆಯು ಬಂದು ಅವನನ್ನು ಹಿಡಿಯಿತು. ಅದು ಹಿಡಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಒಬ್ಬ ದೇವದೂತನು ಬಂದು ಮೊಸಳೆಯನ್ನು ಅಡ್ಡಹಾಕಿದನು. ಮೊಸಳೆಯು ದೇವದೂತನೊಡನೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಹೋರಾಡಿತು.

ಹೀಗೆ ಇವರು ಹೋರಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ರಾಜವೃತ್ತನ ಹೆಂಡತಿಯು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಳು. ದೇವದೂತನು ಅದನ್ನು ಕಂಡು ಮೊಸಳೆಯನ್ನು ಬಲವಾಗಿ ಹಿಡಿದು ಎಳೆದು ಮೇಲಕ್ಕೆ ಎಸೆದನು. ಅವಳು ಅದು ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಹೋಗಿ ತನ್ನ ಕೊಡಲಿಯಿಂದ ಎರಡು ಭಾರಿ 'ಹೊಡೆತಗಳನ್ನು ಹೊಡೆದಳು. ಆ ವೇಳೆಗೆ ದೇವದೂತನೂ ಬಂದನು. ನಾಯಿಯೂ ಬಂತು.

ರಾಜವೃತ್ತನೂ ಬಂದನು. ಎಲ್ಲರೂ ಸೇರಿ ಮೊಸಳೆಯನ್ನು ಕೊಂದು ಹಾಕಿದರು.

“ ಇರಲಿ. ಎರಡು ಸಲ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡೆ, ಇನ್ನೂ ಒಂದಿದೆ. ಅದನ್ನು ನೀನು ಹೇಗೆ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವೆಯೋ ನೋಡೋಣ ” ಎಂದು ಸುಧಿಯು ಅವನಿಗೆ ಹೇಳಿ ಹೊರಟುಹೋಯಿತು.

ರಾಜವೃತ್ತಿಯು ದೇವದೂತನನ್ನು “ ಅಯ್ಯಾ! ಇಂತಹ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಒದಗಿದ ಪರವೋಪಕಾರಿ ನೀನು ಯಾರು ? ” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ಅವನು “ ಅಮ್ಮಾ ! ನೀನು ದಿನದಿನವೂ ಪೂಜಿಸುವೆಯಲ್ಲ, ಆ ರಾದೇವನ ದೂತನು ನಾನು. ಆತನಪ್ಪಣೆಯಿಂದ ನಾನು ಬಂದು ಕಾದಿದ್ದೆ. ನೀವಿಬ್ಬರೂ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬೇಟೆಗೆಂದು ಆಗಾಗ ಒರುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಿರಿ. ನೀವು ಬಂದಾಗಲೆಲ್ಲ ಈ ಮೊಸಳೆಯು ನಿಮ್ಮ ಶಿಬಿರಕ್ಕೆ ಬಂದು ನಿಮ್ಮ ಗುಡಾರದೊಳಕ್ಕೆ ನುಗ್ಗಿ ಈತನನ್ನು ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಒರಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಅದು ಹಾಗೆ ಮಾಡಬಾರದು ಎಂದು ರಾದೇವನು ನನ್ನನ್ನು ಕಾವಲು ಹಾಕಿದ್ದನು ” ಎಂದನು. ಎರಡನೆಯ ಮೃತ್ಯುವೂ ತಪ್ಪಿತೆಂದು ಗಂಡಹೆಂಡಿರು ಬಹು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಅರಮನೆಗೆ ಬಂದರು.

ಇದು ಕಳೆದು ಕೆಲವು ತಿಂಗಳಾಯಿತು. ಅತ್ತ ಖರುವಿನ ರಾಜವೃತ್ತರು ಒಂದು ದಿನ ಸಹರಿನಾದೇಶದ ರಾಜವೃತ್ತಿಯ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತ “ ನಾವು ಅಷ್ಟು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದರೂ ಅವಳು ನಮಗೆ ಸಿಕ್ಕಲಿಲ್ಲ. ಆ ದೇಶವಿಟ್ಟು ಒಡಿ ಬಂದವನು ಅವಳನ್ನು ಮದುವೆಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸುಖವಾಗಿದ್ದಾನೆ. ನೋಡಿದಿರಾ ? ” ಎಂದುಕೊಂಡರು. ಕೊನೆಗೆ ದಂಡೆತ್ತಿ ಹೋಗಿ ಆ ಈಜಿಪ್ಟಿನ ಕುನ್ನಿಯನ್ನು ತೀರಿಸಿಬಿಡಬೇಕು ಎಂದು ಗೊತ್ತು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅದರಂತೆಯೇ ಸೈನ್ಯಸಮೇತರಾಗಿ ಹೊರಟರು.

ಗಂಡಹೆಂಡರಿಗೆ ಕಾವಲಾಗಿದ್ದ ದೇವದೂತನು ಬಂದು ಬೇಟೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಇವರನ್ನು ಕಂಡು “ ಸಿರಿಯದ ರಾಜವೃತ್ತರು ದಂಡೆತ್ತಿ ಬಂದು ನಿಮ್ಮ

ದೇಶವನ್ನು ಗೆದ್ದುಕೊಂಡರು. ನೀವು ಅವರನ್ನು ಎದುರಿಸಿ ಬದುಕಲಾರಿರಿ. ಅದರಿಂದ ಈ ಅಪಾಯವು ಕಳೆಯುವವರೆಗೂ ನೀವು ತಲೆ ಮರೆಸಿಕೊಂಡಿರುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ಈವೊತ್ತಿಗೆ ನನ್ನ ಅವಧಿಯು ಮುಗಿಯಿತು. ನಾನಿನ್ನು ಹೊರಟುಹೋಗುವೆನು” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹೊರಟುಹೋದನು.

ಇವರೂ ಅದರಂತೆಯೇ ತಲೆ ಮರೆಸಿಕೊಂಡು ಒಂದು ಗವಿಯಲ್ಲಿ ಅವಿಶುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಅತ್ತ ಸಿರಿಯದ ಅರಸುಮಕ್ಕಳು ಗುಂಪುಗುಂಪಾಗಿ ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಹೊರಟು, ಇವರನ್ನು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಹುಡುಕಿದರು. ಇಬ್ಬರು ಅರಸುಮಕ್ಕಳು ಇವರು ಅವಿತ್ತಿದ್ದ ಗುಹೆಯ ಒಳಗೇ ಒಂದರು ಅವರ ಕಡೆಯವರೆಲ್ಲ ಹೊರಟುಹೋದರು. ಕೊನೆಯವನು ಬರುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ಅದುವರೆಗೂ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದ ನಾಯಿಯು ಅವನ ಮುಖವನ್ನು ಕಂಡು ಬೊಗಳಿ, ಈಚೆಗೆ ಬಂದು ಅವನ ಮೇಲೆ ಬಿತ್ತು. ಇತರರು ಹಿಂದಿರುಗಿ ಒಂದು ನಾಯಿಯ ಗುರುತು ಹಿಡಿದು ಗುಹೆಗೆ ಸುಗ್ಗಿದರು. ಗಂಡನನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ನೂಕಿ ಹೆಂಡತಿಯೇ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಒಬ್ಬನನ್ನು ಕೊಂದಳು. ಅವಳ ಗಂಡನು ಇನ್ನೊಬ್ಬನನ್ನು ಕೊಂದನು. ನಾಯಿಯು ಒಬ್ಬನನ್ನು ಕೊಂದಿತು. ಆದರೂ ಅವರ ಭಲೆಗಳು ಇವರನ್ನೆಲ್ಲ ಮುಗಿಸಿದುವು.

ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಹೊರಟುಹೋದ ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಗಂಡನಿಗೆ ಕೊಂಚ ಜ್ಞಾನವು ಬಂದಂತಾಯಿತು: ಕಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟು ನೋಡಿ, ಹೆಂಡತಿಯೂ ನಾಯಿಯೂ ತನ್ನ ಮಗ್ಗುಲಲ್ಲಿಯೇ ಸತ್ತು ಬಿದ್ದಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು, “ನಾನು ಯಾರಿಗೂ ಅಪರಾಧ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಯಾವ ಪಾಪವನ್ನೂ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಇದು ನಿಜವೇ ಆದರೆ, ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿಗೆ, ನನ್ನ ನಾಯಿಗೆ, ನನಗೆ ಸದ್ಗತಿಯು ಬರಲಿ” ಎಂದು ಪ್ರಾಣಬಿಟ್ಟನು.

ರಾದೇವನಿಗೆ ಇದನ್ನು ನೋಡಿ ಒಹಳ ವ್ಯಥೆಯಾಯಿತು. ಆತನು ಇತರ ದೇವತೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕರೆಯಿಸಿ ಅವರಿಗೆ ತಾನೇ ಹೇಳಿ ಆ ಗಂಡಹೆಂಡರಿಗೂ ನಾಯಿಗೂ ಮತ್ತೆ ಪ್ರಾಣಗಳನ್ನು ಕೊಡಿಸಿ ಬದುಕಿಸಿದನು.

ಹಿರಿಯ ಮಗ

ಹಿಂದೂರಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ದೊರೆಯಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಎಷ್ಟು ದಿನವಾದರೂ ಮಕ್ಕಳಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವನಿಗೆ ಅದೇ ಯೋಚನೆಯಾಗಿ ಹೋಗಿತ್ತು.

ಒಂದು ದಿನ ಒಬ್ಬನು ಒಂದು “ದೊರೆಯೇ ! ನಾನು ನಿನಗೆ ಮಕ್ಕಳಾಗುವ ಹಾಗೆ ಒಂದು ಔಷಧಿ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ನಿನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಹೆತ್ತರೆ, ಮೊದಲನೆಯ ಮಗುವನ್ನು ನನಗೆ ಕೊಡುತ್ತಿಯಾ ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ದೊರೆಗೆ ಏನಾದರೂ ಆಗಲಿ ಮಕ್ಕಳಾದರೆ ಸಾಕು ಎಂದು ಇದ್ದುದರಿಂದ ಅವನು ಆಗಲಿ ಎಂದನು. ಒಂದನು ಎರಡು ಒಣಗಿದ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಟ್ಟು “ಈ ಹಸುರದು ನೀನು ತಿಂದು ಈ ಕೆಂಪದು ನಿನ್ನ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಕೊಡು” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹೊರಟುಹೋದನು.

ಕೆಲವು ದಿನದಮೇಲೆ ದೊರೆಯ ಹೆಂಡತಿಯು ಬಸುರಾಗಿ, ಒಂದು ಗಂಡು ಮಗುವನ್ನು ಹೆತ್ತಳು. ಅದಾದಮೇಲೆ ಇನ್ನೊಂದು, ಇನ್ನೂ ಒಂದು ಹೀಗೆ ಮೂರು ಜನ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಹೆತ್ತಳು. ಮೊದಲನೆಯದಕ್ಕೆ ಮಹಮ್ಮದ್, ಎರಡನೆಯದಕ್ಕೆ ಆಲಿ, ಮೂರನೆಯದಕ್ಕೆ ಏನೋ ಒಂದು ಎಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟರು. ಇವರಲ್ಲೆಲ್ಲ ಮೊದಲನೆಯವನಾದ ಮಹಮ್ಮದ್‌ನು ಬಲು ಬುದ್ಧಿವಂತನಾಗಿ ಇದ್ದನು.

ಹೀಗೆ ಹತ್ತು ವರುಷ ಕಳೆದಮೇಲೆ ಹಣ್ಣು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದವನು ಬಂದನು. “ದೊರೆಯೇ ! ಎಲ್ಲಿ ? ನೀನಾಡಿದ್ದ ಪ್ರಕಾರ ನಿನ್ನ ಮೊದಲನೆಯ ಮಗನನ್ನು ಕೊಡು” ಎಂದನು. ದೊರೆಯು “ಆಗಲಿ. ಹೋಗಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಹೆಂಡತಿಯ ಬಳಿ ಹೋಗಿ ಹಣ್ಣು ಕೊಟ್ಟವನು ಬಂದಿದ್ದಾನೆ ಎಂದನು. ಹೆಂಡತಿಯು “ನಾನು ಜೊಚ್ಚಲು ಮಗನನ್ನು ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಯಾರನ್ನಾದರೂ ಒಬ್ಬರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಲಿ” ಎಂದಳು. ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಮಾತನಾಡಿಕೊಂಡು ಅವನಿಗೆ ಆಲಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು.

ಅವನು ಮರುಮಾತಾಡದೆ ಅವನನ್ನೇ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೊರಟನು. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಾ ಸಂಜೆಯವೇಳೆಗೆ “ನಿನಗೆ ಹಸಿವು ಬಾಯಾರಿಕೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲವೇ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಹುಡುಗನು “ಬೆಳಗಿಂದ ನಡೆದಿದ್ದೇವೆ. ಅದರೂ ನನಗೆ ಹಸಿವೂ ಇಲ್ಲ; ಬಾಯಾರಿಕೆಯೂ ಇಲ್ಲ” ಎಂದನು. ಕೂಡಲೇ ಅವನು ಹಿಂತಿರುಗಿ ಅರಮನೆಗೆ ಬಂದು “ಇವನು ನಿನ್ನ ಹಿರಿಯ ಮಗನಲ್ಲ. ನನಗೆ ಹಿರಿಯ ಮಗನನ್ನು ಕೊಡು” ಎಂದನು.

ಅರಸನು ಯತ್ನವಿಲ್ಲದೆ ತನ್ನ ಮೂವರು ಮಕ್ಕಳನ್ನೂ ಕರೆದು ಅವನ ಮುಂದೆ ಸಿಲ್ಲಿಸಿ, “ನಿನಗೆ ಬೇಕಾದವರನ್ನು ನೀನೇ ಆರಿಸಿಕೋ” ಎಂದನು. ಅವನು ನೋಡಿ ಮಹಮ್ಮದನನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಂಡು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದನು. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತ “ಏನಯ್ಯಾ? ಹಸಿವಾಗುವುದೋ ಬಾಯಾರಿಕೆಯಾಗುವುದೋ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಮಹಮ್ಮದನು “ನಿನಗೆ ಹಸಿವಾದರೆ ನನಗೂ ಹಸಿವಾಗುವುದು. ನಿನಗೆ ಬಾಯಾರಿಕೆಯಾದರೆ ನನಗೂ ಆಗುವುದು” ಎಂದನು. “ಇದೀಗ ಸರಿಯಾದ ಮಾತು. ನೀನು ನನ್ನ ಮಗ” ಎಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದನು.

ಅವನ ಹೆಸರು ಮುಘ್ರಬ ಎಂದು. ಅವನು ಉತ್ತರ ಆಫ್ರಿಕಾದಿಂದ ಬಂದಿದ್ದವನು. ಬಹು ದೊಡ್ಡ ಮಂತ್ರವಾದಿ. ಅವನು ಸಿಂಹದಲ್ಲಿಯೇ ಕಾಲು ಝಾಡಿಸಿದನು. ನೆಲವು ಬಾಯಿಬಿಟ್ಟಿತು. ಮಹಮ್ಮದನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಆ ಜಿರಿಕಿನಲ್ಲಿ ಇಳಿದು ಹೋದನು. ಹೋದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಭಾರಿಯ ತೋಟ. ಅದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅರಮನೆ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಈ ಹುಡುಗನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಅವನ ಕೈಗೆ ಒಂದು ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು “ಓದು” ಎಂದನು. ಮಹಮ್ಮದನಿಗೆ ಏನೂ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. “ಇನ್ನು ಮೂವತ್ತು ದಿನದೊಳಗಾಗಿ ನೀನು ಈ ಪುಸ್ತಕವನ್ನೆಲ್ಲ ಓದಿರಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಿನ್ನ ತಲೆ ಕಡಿದು ಹಾಕುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಹೊರಟು ಹೋದನು.

ಮಹಮ್ಮದನು ೨೯ ದಿನಗಳು ಎಷ್ಟೋ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟನು. ಏನೂ ಫಲ

ವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಕೊನೆಯ ದಿನ ಬೆಳಗಿದ್ದು “ ಇಷ್ಟು ದಿನವೂ ಆಗದೆ ಇದ್ದುದು ಈ ದಿನ ಆಗುತ್ತದೆಯೇ? ಹೇಗಿದ್ದರೂ ಸಾಯುವುದು ಖಂಡಿತ. ಈ ದಿನ ಸುಖವಾಗಿದ್ದು ಸಾಯೋಣ” ಎಂದು ತೋಟಕ್ಕೆ ಹೋದನು.

ತೋಟದಲ್ಲಿ ಅಲೆಯುತ್ತಿರುವಾಗ ಒಂದು ವಿಚಿತ್ರವಾಯಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮರದ ಮೇಲೆ ಒಬ್ಬಳು ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಅವಳ ಕೂದಲಿನಿಂದಲೇ ನೇಣುಹಾಕಿತ್ತು. ಮಹಮ್ಮದನು ಅವಳನ್ನು ಇದು ಏಕೆ ಎಂದು ವಿಚಾರಿಸಿದನು. ಅವಳು “ಮುಘಬಿಯು ನನ್ನನ್ನು ನೇತು ಹಾಕಿದ್ದಾನೆ. ನೀನು ಯಾರು?” ಎಂದಳು. ಮಹಮ್ಮದನು ತನ್ನ ಕಥೆಯೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಹೇಳಿದನು. ಅವಳು “ನನ್ನನ್ನು ಇಲ್ಲಿಂದ ಇಳಿಸು. ನಾನು ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿರುವುದನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ಅವನು ಬಂದು ಕೇಳಿದಾಗ ನನಗೇನೂ ಬರುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳು” ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟಳು.

ಮಹಮ್ಮದನು ಅವಳ ಕೂದಲು ಗಂಟುಬಿಚ್ಚಿ ಅವಳನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಇಳಿಸಿಕೊಂಡನು. ಅವಳು ಆ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿದ್ದ ಮಂತ್ರಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟಳು. ಮರುದಿವಸ ಮುಘಬಿಯು ಬರುವವೇಳಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಅವಳನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಕಟ್ಟಿ ತಾನು ಪುಸ್ತಕದ ಮುಂದೆ ಕುಳಿತಿದ್ದನು. ಅವನು ಬಂದು “ಏನು? ಓದಿದೆಯಾ?” ಎಂದನು. ಇವನು “ಒಂದು ಅಕ್ಷರವೂ ಇಲ್ಲ” ಎಂದನು. ಅವನು ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಹಿರಿದು ಒಂದೇ ಎಟಿಗೆ ಬಲಗೈಯನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಿ ಹಾಕಿ ಇನ್ನು ಮೂವತ್ತು ದಿನಗಳು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ಅಷ್ಟರೊಳಗಾಗಿ ಕಲಿತಿರಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಿನ್ನ ತಲೆಯನ್ನು ಕಡಿದುಬಿಡುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹೊರಟುಹೋದನು.

ಅವನು ಅತ್ತಕಡೆ ಹೋಗುತ್ತಲೂ ಇತ್ತಕಡೆ ಮಹಮ್ಮದನು ಪುಸ್ತಕದಿಂದ ಒಂದು ಮಂತ್ರವನ್ನು ಓದಿದನು. ಕೂಡಲೆ ಕಡದಿದ್ದ ಕೈಯ್ಕು ಮೊದಲಿನಂತೆ ಆಯಿತು. ಅವನು ಬಂದು ಹುಡುಗಿಯ ಸೆರೆಬಿಡಿಸಿ ಇಬ್ಬರೂ ತೋಟದಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಾಡಿಕೊಂಡು ಬರೋಣ ಎಂದು ಹೊರಟರು.

ಅವರು ಹೀಗೆಯೇ ಸುತ್ತುತ್ತಿರುವಾಗ ಮೂರು ಹಾಳೆಗಳು ಸಿಕ್ಕಿದವು. ಅವನ್ನು ಮಂತ್ರವಾದಿಯು ಸಲವತ್ತು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಹುಡುಕುತ್ತಿದ್ದನು. ಆ ಹಾಳೆಗಳ ತುಂಬ ಮಂತ್ರಗಳೇ! ಮೊದಲನೆಯ ಮಂತ್ರ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಇಬ್ಬರೂ ನೆಲದ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಅಲ್ಲಿ ಎರಡು ಕುದುರೆಗಳೂ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದ್ದವು. ಇಬ್ಬರೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ತಂದೆ ಮನೆಗೆ ಹೋದರು.

ಮುಘ್ರಜಿಯು ಮತ್ತೆ ಮೂವತ್ತೊಂದನೆಯ ದಿನ ಬಂದನು. ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರೂ ಇಲ್ಲ. ಸರಿ, ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. “ ಎಲೆಲಾ! ಇವನು ತಾನು ಓಡಿಹೋಗುವುದರ ಜೊತೆಗೆ ಅವಳನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡುಹೋಗಿದ್ದಾನೆ ಇರಲಿ, ಇವನಿಗೆ ನನ್ನ ಕೈವಾಡ ತೋರಿಸುತ್ತೇನೆ ” ಎಂದು ಹುಟ್ಟಿ ಕೊಟ್ಟುಕೊಂಡು ಭೂಮಿಗೆ ಬಂದನು.

ಅತ್ತ ಮಹಮ್ಮದ್‌ನು ಸುಮ್ಮನಿರಲಿಲ್ಲ. ತಾಯಿಯನ್ನು ಕರೆದು “ ಅಮ್ಮಾ! ಒಂದು ತಮಾಷೆ ಮಾಡೋಣ, ಬಾ ” ಎಂದು ಅವಳಿಗೆ ತನ್ನ ಮಂತ್ರದಿಂದ ಒಂದು ಸೊಗಸಾದ ಕುರಿಮಾಡಿಕೊಟ್ಟು “ ಹೋಗಿ ಮಾರಿಕೊಂಡು ಬಾ. ಆದರೆ ಕುರಿಕಟ್ಟಿರುವ ಹಗ್ಗ ಮಾತ್ರ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಾ ” ಎಂದು ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ಆಕೆಯು ಹೋಗಿ ಕುರಿಯನ್ನು ಸಂತೆಯಲ್ಲಿ ಮಾರಿದಳು. ಕೊಂಡು ಕೊಂಡವನು ಅದನ್ನು ತಾರೀಫು ಮಾಡುತ್ತ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋದನು. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಕುರಿಯು ಅರಚಿತು. ಬಾಯಾರಿಕೆಯಾಗಿರಬೇಕು ಎಂದು ನೀರಿಸಿ ತೊಟ್ಟಿ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರೆ, ಕುರಿಯು ತೊಟ್ಟಿಯೊಳಕ್ಕೆ ಹಾರಿ ಮಂಗರಮಾಯವಾಗಿ ಹೋಯಿತು.

ಕುರಿ ಮಾಯವಾದ ಸುದ್ದಿ ಊರಲ್ಲೆಲ್ಲ ಹರಡಿತು. ಮುಘ್ರಜಿಯು ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ “ ಸರಿ ಈ ಕೆಲಸ ಮಹಮ್ಮದ್‌ನದು. ಇನ್ನು ಯಾರದೂ ಅಲ್ಲ. ಸಿಕ್ಕಿದ ” ಎಂದು ಕಾದು ಕುಳಿತನು.

ಮರುದಿನ ಮಹಮ್ಮದ್‌ನು ಒಂದು ಮಾಯದ ಒಂಟಿ ಮಾಡಿ ತಾಯಿ

ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟು ಮಾರಿಕೊಂಡು ಬಾ ಎಂದು ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಸಂತೆಯ ಮಾರ್ಕದಲ್ಲಿ ಮುಘ್ರಬಿಯು ಕಾದು ಕುಳಿತಿದ್ದನು. “ಎಸಮ್ಮಾ ಒಂಟಿ ಕೊಡುವಿಯಾ?” ಎಂದು ತಾನೇ ಕೇಳಿದನು. ಅವಳು “ಎಷ್ಟು ಕೊಡುವಿರಿ?” ಎಂದಳು. “ಐದು ಸಾವಿರ ಮಹಬೂಬಿ. ಕೊಡುವೆಯಾ?” ಎಂದನು. (ಮಹಬೂಬಿ ಎಂದರೆ ಚಿನ್ನದನಾಣ್ಯ. ಸುಮಾರು ಹತ್ತು ರೂ. ಬಾಳುವುದು.) ಅವಳು “ನಿಮ್ಮ ಭಾಗ್ಯ ಬೆಳೆಯಲಿ, ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿ. ಆದರೆ, ಈ ಹಗ್ಗ ನನ್ನದು. ಇದನ್ನು ಕೊಡವುದಿಲ್ಲ” ಎಂದಳು. ಮುಘ್ರಬಿಯು “ಎಸಮ್ಮಾ ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಒಂಟಿ ಕೊಟ್ಟವಳಿಗೆ ಈ ಹಗ್ಗ ಒಂದು ಹೆಜ್ಜೋ? ಹೋಗಲಿ. ಅದಕ್ಕೂ ಒಂದು ನೂರುಹೊನ್ನು ತೆಗೆದುಕೋ” ಎಂದು ಹಣವಿಲ್ಲ ಕೊಟ್ಟು ಒಂಟಿಯನ್ನು ಹಗ್ಗದೊಡನೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡನು.

ಮುಘ್ರಬಿಯು ಆ ಹಗ್ಗವನ್ನು ಮುದುರಿ ತನ್ನ ಬೇಲದೊಳಕ್ಕೆ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವಾಗ ಹಗ್ಗವು ತಟ್ಟನೆ ಕಾಳಿಯಾಗಿ ಹಾರಿಯೋಯಿತು. ಮಂತ್ರವಾದಿಯು ಹದ್ದಾಗಿ ಅದನ್ನು ಓಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋದನು. ಎಲ್ಲಿಲ್ಲಿ ಹೋದರೂ ಆ ಹದ್ದು ತನ್ನನ್ನು ಅಟ್ಟಿ ಒರುತ್ತಿರಲು, ಮಹಮ್ಮದನು ತಟ್ಟನೆ ಒಂದು ತೋಟದೊಳಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ದಾಳಿಂಬರೆ ಹಣ್ಣಾಗಿ ಗಿಡಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿಕೊಂಡನು.

ಮುಘ್ರಬಿಯು ಆ ತೋಟವು ಆ ಊರಿನ ಅರಸನದು ಎಂದು ಗೊತ್ತುಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅರಸನ ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ “ದೊರೆಯೇ! ನಿಮ್ಮ ತೋಟದಲ್ಲಿ ಒಂದು ದಾಳಿಂಬರೆ ಹಣ್ಣಿದ್ದೆ ನನಗೆ ಔಷಧಿಗೆ ಬಹಳ ಬೇಕಾಗಿದೆ, ದಯವಿಟ್ಟು ಕೊಡಿಸಿಕೊಡಬೇಕು” ಎಂದನು.

ದೊರೆಯು “ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ದಾಳಿಂಬರೆ ಹಣ್ಣು ಎಂದರೇನು? ಆಗಲಿ, ಇದ್ದರೆ ಕೊಡಿಸುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ತೋಟಕ್ಕೆ ಆಳು ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹಣ್ಣು ಇತ್ತು. ಅದನ್ನು ಆಳು ತಂದನು. ಎಲ್ಲರೂ ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಹಣ್ಣು ಎಲ್ಲಾ ದರೂ ಉಂಟೆ?” ಎಂದು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಅರಸನು ಆ ಹಣ್ಣನ್ನು ಕೊಡಲಾರದೆ ಕೊಡಲಾರದೆ ತೆಗೆದು ಮಂತ್ರವಾದಿಯ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟನು. ಅವನ ಕೈಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಹಣ್ಣು ಫಳಾರನೆ ಒಡೆಯಿತು. ಅದರಲ್ಲಿದ್ದ ಕಾಳುಗಳೆಲ್ಲ ಚೆಲ್ಲಾಪಿಲ್ಲಿಯಾಗಿ ರಾಜನ ದರ್ಬಾರಿನಲ್ಲಿ ಈ ಕೊನೆಯಿಂದ ಆ ಕೊನೆಯವರೆಗೂ ಹರಡಿ ಹೋದವು. ಮುಘಬಿಯೂ ಕೂಡಲೇ ಭಾರಿಯ ಹುಂಜನಾಗಿ ಆ ಕಾಳುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಆದುವು ನುಂಗುತ್ತಾ ಬಂದನು. ಅಲ್ಲಿದ್ದವರೆಲ್ಲ ಕಕ್ಕುಬಿಕ್ಕಾಗಿ ಇದೇನಿದು ಎಂದು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಕೊನೆಗೆ ಮಹಮ್ಮದ್‌ನು ಯಾವ ಕಾಳಿನಲ್ಲಿ ಇರುವನು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದು ಕೋಳಿಯು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಓಡಿತು. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಅದು ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ದಾಳಿಂಬರೆಯ ಬೀಜವು ಕಠಾರಿಯಾಗಿ ಕೋಳಿಯನ್ನು ಇರಿದು ಬಿಟ್ಟಿತು. 'ಹಾ' ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತ ಮನುಷ್ಯನಾಗಿ ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದು ಸತ್ತಿತು. ನೋಡಿದರೆ ಮುಘಬಿ.

ಮಹಮ್ಮದ್‌ನು ಮತ್ತೆ ತನ್ನ ನಿಜರೂಪದಿಂದ ಅರಸನ ಎದುರು ಸಂತನು. "ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಕೊಂದಿದ್ದಾನೆ, ಹಿಡಿದು ಗಲ್ಲಿಗೆ ಹಾಕಿ" ಎಂದು ಅರಸನು ಕೂಗಿದನು. ಮಹಮ್ಮದ್‌ನು "ಅರಸಾ! ಇವನು ಮಂತ್ರವಾದಿಯು. ಇವನೇ ನಿಮ್ಮ ಮಗಳನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದವನು. ನಾನು ಅವಳನ್ನು ಬಿಡಿಸಿದೆನು. ಹೌದೋ ಅಲ್ಲವೋ ನಿಮ್ಮ ಮಗಳನ್ನು ಕರೆಸಿ ಕೇಳಿ" ಎಂದನು.

ಅರಸು ತನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ಕರೆಸಿದನು. ಅವಳು ಮಂತ್ರವಾದಿಯು ತನ್ನ ಕೂದಲಿನಿಂದಲೇ ತನ್ನನ್ನು ನೇತುಹಾಕಿದ್ದುದು; ಈ ರಾಜವುತ್ರನು ಬಂದು ತನ್ನನ್ನು ಬಿಡಿಸಿದುದು ಎಲ್ಲವನ್ನು ಹೇಳಿದಳು.

ದೊರೆಯು ಸಂತೋಷಪಟ್ಟು, "ನಿನ್ನ ಕೂದಲನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಬಂಧನದಿಂದ ಬಿಡಿಸಿದವನನ್ನೇ ನೀನು ಮದುವೆಯಾಗುವುದು ನ್ಯಾಯ"

ಎಂದು ಖಾಜೆಯನ್ನು ಕರೆಸಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಶುಭ ಮುಹೂರ್ತದಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಸಿದನು.

ಮಹಮ್ಮದ್‌ನು ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ತನ್ನ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ತಂದೆತಾಯಿಗಳೊಡನೆ ಸುಖವಾಗಿದ್ದನು.

ಅಕ್ಷಯಪಾತ್ರ

ಫಿಲೋಮೌನೂ ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಬೋಸಿಸ್ಸಳೂ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಇಬ್ಬರೂ ಮುದುಕರು. ಹಣ್ಣು ಹಣ್ಣು ಮುದುಕರು. ಆದರೂ ಅವರಿಗೆ ಕಣ್ಣು ಕಿವಿಯೂ ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತು. ದೂರದಲ್ಲಿ ನಾಯಿ ಬೊಗಳಿದ ಸದ್ದು ಕೇಳಿಸಿತು.

“ಸರಿ. ಅಗೋ! ನಾಯಿಗಳ ಸದ್ದು. ಮಕ್ಕಳೂ ಕೂಗಾಡುತ್ತಿವೆ. ಯಾರೋ ದಾರಿಹೋಕರು ಇತ್ತ ಬಂದರೇನೋ?”

“ನೀವು ಬೇಕಾದ್ದು ಹೇಳಿ. ನಾವು ಈ ಊರು ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಗಿರುವುದು ನಮಗೆಷ್ಟೋ ಕ್ಷೇಮ! ಎಲ್ಲಾದರೂ ಉಂಟೆ? ಯಾರಾದರೂ ಬಂದರೆ, ಅವರ ಮೇಲೆ ನಾಯಿ ಬಿಡುವುದೇನು? ಊರ ಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲ ಅವರನ್ನು ಗೇಲಿ ಮಾಡುವುದು ಎಂದರೇನು? ನಿಜವಾಗಿಯೂ ನಮ್ಮೂರಿನವರಿಗೆ ಬುದ್ಧಿಯಿಲ್ಲ.”

“ಅದೆಷ್ಟು ಸಲ ಹೇಳಿದರೂ ಸಾಲದು. ಅಂದು ನಾವೇಕೆ ಜಾಯಿ ನೋಯಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು? ನೀನು ಏಳು. ಹೋಗಿ ರೊಟ್ಟಿಗಿಟ್ಟು ನೋಡು. ಅವರೂ ಇತ್ತಕಡೆಯೇ ಬಂದಂತಿದೆ. ಹೋಗಿ ಅವರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತೇನೆ. ಯಾರೋ ಎನೋ ಪಾಪ!” ಎಂದು ಮುದುಕನು ಎದ್ದು ಹೊರಟನು : ಮುದುಕಿಯು ಮನೆಯೊಳಕ್ಕೆ ಹೋದಳು.

ಮುದುಕನು ಅಷ್ಟು ದೂರ ಹೋಗುವುದರೊಳಗಾಗಿ ಇಬ್ಬರು

ಪ್ರಯಾಣಿಕರು ಎದುರಾಗಿ ಬಂದರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನು ಕಿರಿಯನು. ಇನ್ನೊಬ್ಬನು ಹಿರಿಯನು. ಕಿರಿಯನು ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕೋಲಿನಿಂದ ನಾಯಿಗಳನ್ನು ಓಡಿಸಿದ್ದನು. ಇಬ್ಬರೂ ಮುದುಕನ ಮನೆಯಿದ್ದ ದಿಣ್ಣೆಯನ್ನು ಹತ್ತಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು.

ಮುದುಕನೇ ಮುಂದೆ ಬಂದು ಮಾತನಾಡಿಸಿದನು : “ನೋಡಿದರೆ ಈ ಊರಿಗೆ ಹೊಸಬರಂತೆ ತೋರುತ್ತೀರಿ. ಯಾರೋ ಏನೋ ನಾನು ಎಂದೂ ಕಂಡಂತಿಲ್ಲ. ಪಾಪ ! ನಮ್ಮ ಊರಿಗೆ ಬಂದು ನೊಂದಿದ್ದೀರಿ. ಸಂಜೆಯೂ ಆಗಿದೆ. ನೀವು ನಿಲ್ಲುವುದಾದರೆ, ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬನ್ನಿ. ಈ ರಾತ್ರಿ ಇಲ್ಲಿಯೇ ತಂಗಿದರೆ ಸಂತೋಷ. ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಏನೋ ಒಂದಿಷ್ಟು ತಿಂದು ಒಂದು ಗಳಿಗೆ ಕೂತಿದ್ದಾದರೂ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗುವಿರಂತೆ ಬನ್ನಿ.”

ಹಿರಿಯನು ಕಿರಿಯನ ಮುಖ ನೋಡಿದನು. ಕಿರಿಯನು ಮಾತನಾಡಿದನು, “ಏನು ! ಯಜಮಾನರೇ ! ನಿಮ್ಮ ಊರಿನವರು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಬುದ್ಧಿ ಕಲಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಹೊರಗಿನಿಂದ ಯಾರಾದರೂ ಬಂದರೆ, ಅವರ ಕಷ್ಟ ಸುಖ ವಿಚಾರಿಸುವುದು ಬಿಟ್ಟು ಅವರ ಮೇಲೆ ನಾಯಿ ಬಿಟ್ಟು ಕಲೆ ಸೆಯುವುದೇ ?”

“ದೇವರು, ಅವರು ಕೆಟ್ಟರು. ಅವರ ಮಾತೇಕೆ ? ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಅವರು ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರೋ, ತಾವು ದೇವರ ಹಾಗೆ ನಮ್ಮ ಬಾಗಿಲವರೆಗೂ ಒಂದಿರಿ, ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ತಾವೇಕೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದಿರಿ ? ಮುಖ್ಯ ನಮಗೆ ತಮ್ಮ ಉಪಚಾರಮಾಡುವ ಭಾಗ್ಯವಿತ್ತು. ಅದರಿಂದ ದೇವರು ಅವರಿಗೆ ಆ ಬುದ್ಧಿ ಕೊಟ್ಟ” ಎಂದು ಏನೇನೋ ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾತನಾಡಿಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದನು. ಬೋಸಿಸ್ಸಳು ಬಿಸಿನೀರು ಕಾಲಿಗೆರೆದು, ಕಾಲು ಒರೆಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಚೌಕ ಕೊಟ್ಟು, ಉಪಚರಿಸಿದಳು. ಗಂಡನನ್ನು ಕರೆದು ಪಿಸು ಮಾತಿನಲ್ಲಿ “ಯಾರಿವರು ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. “ನಾನು ದಾಡಿಯುದ್ದಕ್ಕೂ ಕೇಳಿದೆ. ಆತನು ಅವರೂರಿನ ಯಜಮಾನನಂತೆ. ಇವನು ಆತನ ಆಳಂತೆ.

ಇನ್ನೇನೂ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ” ಎಂದನು. ಅವರು ಹೀಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ, ಆ ಕಿರಿಯನ ಕೈಲಿದ್ದ ಕೋಲು ಫುಟಫುಟನೆ ಹಾರಿ ಮೆಟ್ಟಲು ಹತ್ತಿ ಹೋಗಿ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತಿತು. ಎರಡು ಹಾವು ಹೊಸದಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದ ಕೋಲು, ಅದಕ್ಕೆ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಎರಡು ರೆಕ್ಕೆ. ರೆಕ್ಕೆಯೂ ಆಡಿದ ಹಾಗೆ ಕಾಣಿಸಿತು. ಅದನ್ನು ಕಂಡ ಹೆಂಡತಿಯು ಗಂಡನಿಗೆ ತೋರಿಸಿದಳು. ಇಬ್ಬರೂ ಅದನ್ನು ಕಂಡು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಡುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಕಿರಿಯನು “ಹೌದು! ಹೌದು! ಈ ಕೋಲು ಆಗಾಗ ಹೀಗೆ ವಿಚಿತ್ರವಾಡುವುದುಂಟು” ಎಂದು ಸಕ್ಕನು. ಮುದುಕರು ಮುಂದೆ ವಿಚಾರಿಸಲಿಲ್ಲ.

ಎಲ್ಲರೂ ಊಟಕ್ಕೆ ಕುಳಿತರು. ಆವೊತ್ತೋ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವೂ ತುಂಬಿ ಹೋಗಿದೆ. ಹಾಲು ಕೂಡ ಒಂದೇ ಲೋಟ ಇದೆ. ಅವರೇನು ಮಾಡುವರು! ಪಾಪ! ಕೊನೆಗೆ ಮುದುಕಿಯು ಇದ್ದ ಎರಡು ರೊಟ್ಟಿ ಮುರಿದು ನಾಲಕ್ಕು ಜನರಿಗೂ ಇಟ್ಟಳು. ತಮ್ಮ ಗಿಡದಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಗೊಂಚಲು ದ್ರಾಕ್ಷೆಯ ಹಣ್ಣು ಒಂದು ತಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟಳು. ಇದ್ದಷ್ಟು ಹಾಲಿನಲ್ಲಿ ತಾವಿಬ್ಬರೂ ಒಂದೊಂದು ತೊಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಮಿಕ್ಕುದನ್ನು ಅವರಿಬ್ಬರಿಗೂ ಕೊಟ್ಟಳು.

ಮುದುಕನು “ಸ್ವಾಮಿ! ಬಡವರ ಮನೆಗೆ ಭಾಗ್ಯಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಹಾಗೆ ಬಂದಿದ್ದೀರಿ. ಇದ್ದುದರಲ್ಲಿ ತೃಪ್ತಿಪಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಿ” ಎಂದು ಉಪಚಾರ ಹೇಳಿದನು. ಹಿರಿಯನು, “ಚೆನ್ನಾಯಿತು. ಚೆನ್ನಾಯಿತು. ನಾವು ಇದುವರೆಗೆ ಇಂತಹ ರೊಟ್ಟಿಯನ್ನೇ ತಿಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ರೊಟ್ಟಿ ಬಲು ಪಸಂದಾಗಿದೆ. ಇನ್ನಷ್ಟು ಇದೆಯೇ? ಇವೊತ್ತು ಬಲು ದೂರ ತಿರುಗಿ ಹೊಟ್ಟೆ ಚುರುಕಾಗಿದೆ” ಎಂದನು. ಹೆಂಡತಿಯು ಗಂಡನ ಮೊಕ ನೋಡಿ ತನಗೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದ ರೊಟ್ಟಿಯನ್ನೇ ತಂದು ಬಡಿಸಿದಳು.

ಕಿರಿಯನು “ಈ ಹಾಲಂತೂ ಅಮೃತವಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಇದೆ. ಇನ್ನಷ್ಟು ಕೊಡುವಿರಾ?” ಎಂದನು. ಮುದುಕಿಯು ತನ್ನ ವಾಲಿನ ಹಾಲನ್ನೂ

ತಂದು ಬಡಿಸಿದಳು. ಹಿರಿಯನು “ ಏನಯ್ಯಾ ? ನನಗೂ ಅಷ್ಟು ಕೊಡು ” ಎಂದನು. ಮುದುಕಿಯು ಏನುಮಾಡಿಯಾಳು ? ಹಾಲಿನ ಪಾತ್ರೆ ಬರಿದಾಗಿದೆ. ಬಲು ನೊಂದುಕೊಂಡಳು. ಕಿರಿಯನು “ ಏಕೆ ಅಜ್ಜೀ ! ಯೋಚಿಸುತ್ತೀರಿ. ಹಾಲಿನ ಪಾತ್ರೆ ಇಲ್ಲಿ ಕೊಡಿ. ಅದರಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಇದೆ ಎನ್ನುವ ಹಾಗಿದೆ ” ಎಂದು ಹಾಲಿನ ಪಾತ್ರೆಯನ್ನು ತಾನೇ ಈಸಿಕೊಂಡು ಬಗ್ಗಿಸಿದನು. ಅದರಿಂದ ಶುದ್ಧವಾದ ಹಾಲು ನೊರೆನೊರೆಯಾಗಿ ಆಗತಾನೇ ಕರೆದ ಹಾಗೆ ಸುರಿಯಿತು.

ಮುದುಕಿಯು “ ಎಲ್ಲೋ ನನಗೆ ಭ್ರಾಂತಿ. ತಡದಲ್ಲಿ ಇತ್ತೋ ಏನೋ ? ನನ್ನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣಿಸಿರಲಿಲ್ಲ ” ಎಂದುಕೊಂಡಳು.

ಹಿರಿಯನು “ ಹೌದಯ್ಯಾ ! ಹಾಲು ಅಮೃತದ ಹಾಗಿದೆ. ಇನ್ನಷ್ಟು ಬೇಕಯ್ಯಾ ? ” ಎಂದು ತನ್ನ ಬಟ್ಟಲನ್ನು ಮುಂದೆ ಚಾಚಿದನು. “ ಇನ್ನಷ್ಟು ಎಂದು ಸಂಕೋಚವೇಕೆ ? ಬೇಕಾದರೆ ಒಂದು ಬಿಂದಿಗೆಯಷ್ಟಿದೆ ” ಎಂದು ಕಿರಿಯನು ಇನ್ನೂ ಒಂದು ಬಟ್ಟಲು ಹೊಯ್ದು ತನ್ನ ಬಟ್ಟಲಿಗೂ ಹೊಯ್ದು ಕೊಂಡನು.

ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಗಂಡಹೆಂಡಿರು ಸುಮ್ಮನೆ ಒಬ್ಬರ ಮುಖ ಒಬ್ಬರು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದವರು, “ ಇದೇನೋ ವಿಚಿತ್ರ ! ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಇವರು ಯಾರೋ ಮಹಿಮಾಶಾಲಿಗಳು ” ಎಂದು ಹೆದರಿ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ನಮಸ್ಕಾರವಾಡಿದರು.

ದ್ರಾಕ್ಷೆಯ ಹಣ್ಣು ಹಾಗೆಯೇ ಆಯಿತು. ಹಿರಿಯನು “ ಅಯ್ಯಾ ! ಇಂತಹ ಹಣ್ಣು ಇದುವರೆಗೆ ತಿಂದಿದ್ದೆಯಾ ? ನೋಡು ” ಎಂದು ಕಿರಿಯನಿಗೆ ಒಂದೆರಡು ಹಣ್ಣು ಕೊಟ್ಟನು. ಫಲೋಮನನಿಗೂ ಒಂದೆರಡು ಕೊಟ್ಟನು. ಫಲೋಮನನು ಒಂದು ಹಣ್ಣು ಬಾಯಿಗೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಚಪ್ಪರಿಸಿದನು. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಅಮೃತವಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಇತ್ತು. ತನ್ನಲ್ಲಿದ್ದ ಇನ್ನೊಂದು ಹಣ್ಣು ಹೆಂಡತಿಯ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟನು. ಅವಳೂ ಬಾಯಿಗೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡಳು

ಚಪ್ಪರಿಸಿದಳು. ಅವಳಿಗೂ ಅಶ್ವರ್ಯವಾಯಿತು. ತನ್ನ ಗಂಡನೇ ಹೋಗಿ ಕೈಯಾರ ಕೊಯ್ದು ತಂದಿದ್ದ ಹಣ್ಣು. ದಿನದಿನವೂ ತಾವು ಹಣ್ಣು ತರುತ್ತಿದ್ದ ಗಿಡದ್ದೇ ಹಣ್ಣು. ಅವಳು ನಂಬಲಾರದೆ ಹೋದಳು.

ಮರುದಿನ ಬೆಳಗಾಯಿತು. ಬೆಳಕು ಹರಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಆ ಇಬ್ಬರು ಹೊಸಬರು ಗಂಡಹೆಂಡಿರನ್ನು ಕರೆದು "ಒನ್ನಿ. ನಮ್ಮನ್ನಷ್ಟು ದೂರ ಬಿಟ್ಟು ಬರುವಿರಂತೆ!" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೊರಟರು. ಅವರೊಡನೆ ಆ ಮಾತು ಈ ಮಾತು ಆಡುತ್ತ ಮಗ್ಗುಲಲ್ಲಿದ್ದ ಬಿಟ್ಟದ ಮೇಲಿನವರೆಗೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು. ಅಲ್ಲಿ ನಿಂತುಕೊಂಡು ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ, "ನಿಮ್ಮ ಊರು ಎಲ್ಲಿ ನೋಡಿ" ಎಂದರು. ಮುದುಕರು ನೋಡುತ್ತಾರೆ. ನಿನ್ನೆಯ ಸಂಜೆ ಕಳಕಳಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಊರು ಮಾಯವಾಗಿ ಅದು ಇದ್ದೆಡೆ ಒಂದು ಸರೋವರವಿದೆ.

ಮುದುಕರು ಅವರ ಕಾಲಿಗೆ ಬಿದ್ದರು. ಹೊಸಬರು "ಅಯ್ಯಾ! ನಿಮ್ಮ ಉಪಚಾರಕ್ಕೆ ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡೆವು. ನಾವು ದೇವತೆಗಳು. ಮನುಷ್ಯರನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಲು ಹೀಗೆ ಆಗಾಗ ತಿರುಗುತ್ತ ಇರುತ್ತೇವೆ. ನಿಮ್ಮ ಊರಿನವರು ಮನುಷ್ಯರಾಗಿರುವಷ್ಟು ಯೋಗ್ಯರಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಅವರನ್ನೆಲ್ಲ ಎರಾಸು ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ಅಲ್ಲಿ ಅವರೆಲ್ಲ ಒಬ್ಬರನ್ನು ಒಬ್ಬರು ತಿಂದು ಸಾಯುವರು. ನೀವಿಬ್ಬರೂ ಪುಣ್ಯವಂತರು. ಅದರಿಂದಲೇ ನಿಮಗೆ ಅಕ್ಷಯಪಾತ್ರೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ ನಿಮ್ಮ ಹಾಲಿನ ಪಾತ್ರೆಯಿಂದ ನೀವು ಎಷ್ಟು ಹಾಲು ಸುರಿದರೂ ಅದು ಬರಿದಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಿಮಗೆ ದೇವರು ಬೇಕಾದ ಐಶ್ವರ್ಯವನ್ನು ಕೊಡುವನು. ನೀವು ಇಲ್ಲಿ ಮನೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಸುಖವಾಗಿರಿ" ಎಂದು ಆಶೀರ್ವಾದ ಮಾಡಿದರು.

ಮತ್ತೆ ಅವರು ತಲೆಯೆತ್ತಿ ನೋಡುವಾಗ್ಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಇವಿಲ್ಲ.

ಮುದುಕಿಯ ಮಕ್ಕಳು

ಹಿ೦ದೂರಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಮುದುಕಿ. ಅವಳಿಗೆ ಇಬ್ಬರು ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳು. ಆ ಮಕ್ಕಳ ತಾಯಿ ಬಹಳ ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ತೀರಿಹೋಗಿದ್ದಳು. ಆದರಿಂದ ಅವರು ಆ ಮುದುಕಿಯನ್ನೇ ಅಮ್ಮ ಅಮ್ಮ ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು. ಮಿಕ್ಕವರೂ ಅವರನ್ನು ಮುದುಕಿಯ ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳು ಎನ್ನದೆ ಮುದುಕಿಯ ಮಕ್ಕಳು ಮುದುಕಿಯ ಮಕ್ಕಳು ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು.

ಮುದುಕಿಗೆ ಆ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಕಿರಿಯವಳನ್ನು ಕಂಡರೆ ಬಹಳ ವಿಶ್ವಾಸ; ಅವಳು ಶುದ್ಧ ಕುರೂಪಿ. ಸಾಲದುದಕ್ಕೆ ಸೋಮಾರಿ. ಬೆಳಗಿನಿಂದ ಸಂಜೆಯವರೆಗೂ ಮೈಮುರಿದುಕೊಂಡು ಆಕಳಿಸುತ್ತ ತಿರುಗಿಕೊಂಡಿರುವುದೇ ಕೆಲಸ. ಆದರೂ ಅವಳನ್ನು ಕಂಡರೆ ಮುದುಕಿಗೆ ಅಕ್ಕರೆ. ಇನ್ನೊಬ್ಬಳು ಬೆಳಗಿನಿಂದ ಸಂಜೆಯವರೆಗೂ ಮೈಮುರಿದು ದುಡಿಯುವಳು. ಅಡುಗೆ ಮುಸುರೆಯಿಂದ ಹಿಡಿದು ಬಟ್ಟೆ ಒಗೆಯುವವರೆಗೆ ಎಲ್ಲ ಕೆಲಸವನ್ನೂ ಅವಳೇ ಮಾಡುವಳು. ಆದರೂ ಅವಳನ್ನು ಕಂಡರೆ ಆ ಮುದುಕಿಗೆ ಆಗದು. ಏನೋ ತಾಡಿಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ಗೌಡಿಯ ಹಾಗೆ ನೋಡುವಳು.

ಹೀಗೆ ಇರುತ್ತಿರುವಾಗ ಒಂದುದಿನ ಅವಳು ಚರಕ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ದಾರ ತೆಗೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಳು. ತನ್ನ ದುಃಖವನ್ನು ಕುರಿತು ಯೋಚಿಸುತ್ತ ಅಡ್ಡ ಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಕದಿರು ಬೆರಳಿಗೆ ತಗಲಿತು ; ರಕ್ತ ಸುರಿಯಿತು. ಅವಳು ಕದಿರು ತೊಳೆದುಕೊಂಡು ಬರೋಣವೆಂದು ಹಳ್ಳಕ್ಕೆ ಹೋದಳು. ಅಲ್ಲಿ ಕದಿರು ಕೈಯಿಂದ ಜಾರಿ ನೀರಿಗೆ ಬಿತ್ತು ; ನೀರು ಕದಿರನ್ನು ಕೊಚ್ಚಿ ಕೊಂಡು ಹೋಯಿತು. ಹುಡುಗಿಯು ಅಳುತ್ತ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಳು. ಮನೆಗೆ ಹೋದರೆ, ತನಗೆ ಏಟು ತಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ದಿಗಿಲುಪಟ್ಟು ಆ ಹಳ್ಳದ ದಡದಲ್ಲಿಯೇ ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಹೋದಳು.

ಆ ನೀರು ಒಂದಷ್ಟು ದೂರ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಮರಿಯೊಳಕ್ಕೆ ಬೀಳುತ್ತಿತ್ತು. ಆ ಕಮರಿಗೆ ಇಳಿದಾದರೂ ಆ ಕದಿರು ತರೋಣವೆಂದು, ಆ ಹುಡುಗಿಯು, ಪಾಪ! ತಾನು ಬೀಳುವುದನ್ನೂ ಕಾಣದೆ ಕೆಳಕ್ಕೆಳೆದು ಹೋದಳು. ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರೆ, ನೀರು ಹೋಗುವ ಒಂದು ಗುಹೆಯು ಕಾಣಿಸಿತು. ಅದರಲ್ಲಿ ಅವಳು ಧೈರ್ಯಮಾಡಿ ಹೋದಳು.

ಆ ಗುಹೆಯಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟು ದೂರ ಹೋಗುವವರೆಗೂ ಗಾಡಾಂಧಕಾರ ವಾಗಿತ್ತು. ಅಷ್ಟು ದೂರ ಹೋದಮೇಲೆ ಬೆಳಕು ಕಾಣಿಸಿತು. ಹುಡುಗಿಯು ಧೈರ್ಯಗೊಂಡು ಮುಂದೆ ಹೋಗಲು ಅಲ್ಲಿ ಮನೆಗಳು ಕಾಣಿಸಿದುವು. ಹುಡುಗಿಯು ಒಂದು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟುಕೊಂಡು ಮುಂದುವರಿದಳು.

ಅಲ್ಲಿ ಒಂದುಕಡೆ ಒಲೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ರೊಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ಯಾರೋ ಬೇಯು ವುದಕ್ಕಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಅವೆಲ್ಲ ಬಿಂದು ನಿಂತಿದ್ದುವು. ಇನ್ನಷ್ಟು ಹೊತ್ತಾದರೆ ಅವೆಲ್ಲ ನೀರುಹೋಗುತ್ತಿದ್ದುವು. ಅಲ್ಲಿ “ನಾವೆಲ್ಲ ಬಿಂದು ನಿಂತಿದ್ದೇವೆ. ಮೊದಲು ತೆಗೆ, ಮೊದಲು ತೆಗೆ, ಇಲ್ಲವಾದರೆ ನೀರುಹೋಗುವೆವು” ಎಂದು ಯಾರೋ ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಕೇಳಿಸಿತು.

ಇವಳು ತಟ್ಟನೆ ಹೋಗಿ ಅವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ತೆಗೆದು ಹೇಗೆ ಹೇಗೆ ಇಡ ಬೇಕೋ ಇಟ್ಟು ಮುಂದೆ ಹೋದಳು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಸೇಬಿನ ಮರ. ಅದರಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವೂ ಹಣ್ಣಾಗಿದ್ದುವು. ಅಲ್ಲಿ ಯಾರೋ “ಹುಡುಗಿ! ಹುಡುಗಿ! ಈ ಮರ ಒಂದುಸಲ ಅಲ್ಲಾಡಿತು. ಈ ಹಣ್ಣುಗಳೆಲ್ಲ ಕೆಳಗೆ ಬೀಳಲಿ” ಎಂದ ಹಾಗಾಯಿತು. ಇವಳು “ಇದೇನಾಶ್ಚರ್ಯ! ಯಾರೂ ಇಲ್ಲದ ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಮಾತನಾಡಿದವರು ಯಾರು?” ಎಂದುಕೊಂಡು ಆ ಮರವನ್ನೊಮ್ಮೆ ಹಿಡಿದು ಅಲ್ಲಾಡಿಸಿದಳು. ಹಣ್ಣುಗಳೆಲ್ಲ ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದುವು.

ಅಲ್ಲಿಂದ ಮುಂದೆ ಹೋಗುತ್ತಿರಲು ಒಂದು ಕಿಟಕಿಯ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು ಯಾರೋ ಕೂಗಿದರು ; ಹುಡುಗಿಯು ತಲೆಯೆತ್ತಿ ನೋಡಲು ಅಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಳು ಮುದುಕಿ. ಬಾಚಿಯಷ್ಟುಗಲದ ಅವಳ ಹಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಕಂಡು

ಹುಡುಗಿಗೆ ದಿಗಿಲಾಯಿತು. ಅವಳು ಮಾತ್ರ ನಗುನಗುತ್ತ ಮಾತನಾಡಿಸಿ
 “ಎನೇ ತಾಯಿ! ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತೀಯಾ? ಅಷ್ಟು ಕಸಮುಸರೆ
 ಮಾಡಿಕೊಡು. ಹಾಸಿಗೆ ಒದರಿ ಹಾಸಿಕೊಡು. ನಿನ್ನನ್ನು ಅರಗಿಣಿಯ ಹಾಗೆ
 ಕಾಪಾಡುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ಎಚ್ಚರಿಕೆ. ನೀನು ಹಾಸಿಗೆ ಒದರಿದರೆ, ಅದರಲ್ಲಿ
 ಹಾಕಿರುವ ಸಣ್ಣ ಗರಿಗಳೆಲ್ಲ ಹಾರಾಡಬೇಕು. ಹಾಗೆ ಒದರಬೇಕು. ನಾನೇ
 ಚಳಿಯಮ್ಮ. ನೀನು ನನ್ನ ಹಾಸಿಗೆಯನ್ನು ಗರಿಗಳು ಹಾರುವಂತೆ ಒದರಿದರೆ
 ಭೂಲೋಕದಲ್ಲೆಲ್ಲ ಮಂಚು ಸುರಿಯುವುದು” ಎಂದುಳು.

ಹುಡುಗಿಯು ಆಗಲೆಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಳು. ಮುದುಕಿಗೆ ಅಸ್ತ
 ನೀರು ಕಾಣಿಸುವುದರ ಜೊತೆಗೆ ನಿತ್ಯವೂ ಅವಳ ಹಾಸಿಗೆಯನ್ನು ಒದರುವಳು.
 ಅದರಲ್ಲಿದ್ದ ಸಣ್ಣ ಗರಿಗಳೆಲ್ಲ ಹಾರಾಡುವ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಒದರುವಳು. ಹೀಗೆ
 ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರಲು ಅವಳು ಎಷ್ಟೇ ಕಷ್ಟವಾಗಲಿ ಗಮನಿಸದೆ ಹಿಡಿಯು
 ವುದನ್ನು ಕಂಡು ಮುದುಕಿಯ ಮನ ಮೆಚ್ಚಿತು.

ಇತ್ತ ಕಡೆ ಹುಡುಗಿಯ ಮನಸ್ಸು ಮನೆಯ ಕಡೆ ತಿರುಗಿತು. ಹೊಡೆದು
 ಬಡಿದು ಮಾಡಿದರೂ ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲ. ಆ ಅಜ್ಜಿಯನ್ನೂ ತಂಗಿಯನ್ನೂ ನೋಡ
 ಬೇಕು ಎನ್ನಿಸಿತು. ಆ ಆಸೆಯು ತಾನೇ ತಾನಾಗಿ ಅವಳು ಮೊಂಕು
 ಹಿಡಿಯುವ ಮಟ್ಟಿಗೂ ಆಯ್ತು. ಕೊನೆಗೆ ಮುದುಕಿಯನ್ನು ‘ನಾನು ಮನೆಗೆ
 ಹೋಗಬೇಕು. ಕಳುಹಿಸಿಕೊಡು’ ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡಳು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ
 ಮುದುಕಿಯು ಬಹಳ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟುಕೊಂಡು, “ಆಗಲಮ್ಮಾ! ನೀನು
 ಮನೆಗೆ ಹೋಗಬೇಕು ಎನ್ನುವುದೂ ನ್ಯಾಯವಾದುದೇ! ನೀನು ಬಂದು
 ಬಹಳ ದಿನವಾಯಿತು. ಬಾಳೆ ಬದುಕುವ ಹೆಣ್ಣು ಮಗಳನ್ನು ನಾನು ಎಷ್ಟು ದಿನ
 ಇರಿಸಿಕೊಂಡಿರುವುದು. ನಾನೇ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಇದ್ದೆ. ಬಾ,
 ನಾನೇ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಬಿಟ್ಟು ಬರುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಕರೆದು
 ಕೊಂಡು ಹೊರಟಳು.

“ನೀನು ಬಹು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಒಳ್ಳೆಯ ಜಾಣೆ.

ಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲ ನಿನ್ನ ಹಾಗೆ ಇರಬೇಕು” ಎಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಆಡುತ್ತ ಮುದುಕಿಯು ತನ್ನ ಲೋಕದ ಬಾಗಿಲವರೆಗೂ ಬಂದಳು. ಅಲ್ಲಿ ತಾನು ನಿಂತುಕೊಂಡು “ಹೋಗಿ ಬರುತ್ತೀಯಾ ತಾಯಿ? ಹೋಗಿ ಬಾರಮ್ಮ ನಿನಗೆ ಒಳ್ಳೆಯದಾಗಲಿ!” ಎಂದು ಹರಿಸಿದಳು.

ಹುಡುಗಿಯು ಮುದುಕಿಯನ್ನು ಬೀಳ್ಕೊಂಡು ಬಾಗಿಲಿಂದ ಹೊರಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಚಿನ್ನದ ಮಳೆ ಕರೆಯಿತು. ಅವಳ ಮೈಮೇಲೆ ಬಿದ್ದ ಚಿನ್ನದ ಉಂಡೆಗಳೆಲ್ಲ ಹಾಗೆ ಹಾಗೇ ಅವಳಿಗೇ ಅಂಟಿಕೊಂಡುವು. “ಅದಷ್ಟೂ ನೀನೇ ತೆಗೆದುಕೋ! ನೀನು ನನ್ನ ಹಾಸಿಗೆ ಬಲು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಒದರುತ್ತಿದ್ದೆ. ಭೂಮಿಯಲ್ಲೆಲ್ಲ ಬಲು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮಂಜು ಸುರಿಯಿತು” ಎಂದು ನಗುತ್ತ ಹೇಳಿ ಬಾಗಿಲು ಮುಚ್ಚಿದಳು.

ಹುಡುಗಿಯು ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಕರೆದ ಚಿನ್ನವನ್ನೆಲ್ಲ ಹಾಗೆಯೇ ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಬಂದಳು. ಅಲ್ಲಿ ಮನೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಹುಂಜನು, “ಅಕೋ ಬಂದಳಕ್ಕು ಅಕ್ಕ ಬಂದಳೂ. ಚಿನ್ನ ಮೆತ್ತಿಕೊಂಡು ನಗುತ ನಮ್ಮ ಅಕ್ಕ ಬಂದಳೂ” ಎಂದು ಹಾಡಿತು. ಆ ಹಾಡನ್ನು ಕೇಳಿ, ಮುದುಕಿಯೂ ತಂಗಿಯೂ ಈಜಿಗೆ ಬಂದು ಚಿನ್ನದಂಥಾ ನಗು ನಗುತ್ತ, ಚಿನ್ನವನ್ನು ಮೈಗೆಲ್ಲ ಮೆತ್ತಿಕೊಂಡು ಬಂದ ಇವಳನ್ನು ಕಂಡರು. ಅವಳು ಬೇಡವಾಗಿದ್ದರೂ ಅವಳ ಚಿನ್ನದಿಂದ ಅವಳೂ ಬೇಕಾಗಿ, ಅವಳಿಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಉಪಚಾರವಾಡಿ, ನಡೆದುದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ವಿಚಾರಿಸಿದರು.

ಮುದುಕಿಯು ಕಿವಿಯವರೆಗೂ ಬಾಯಿ ತೆರೆದುಕೊಂಡು, ಮೈಯೆಲ್ಲ ಕಿವಿಯಾಗಿ ಕೇಳಿದಳು. “ಹಾಗೆ ಗುಹೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಮುದುಕಿ ಇವಳಿಗಿಷ್ಟು ಚಿನ್ನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಳು” ಎನ್ನುತ್ತಲೂ, “ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಮೊಮ್ಮಗಳನ್ನು ಕಳು ಹಿಸಬೇಕು. ನನಗೆ ಬೇಡದವಳಿಗೇ ಇಷ್ಟು ಕೊಟ್ಟ ಮುದುಕಿ ನನಗೆ ಬೇಕಾದವಳಿಗೆ ಇನ್ನೆಷ್ಟು ಕೊಟ್ಟಳು” ಎಂದುಕೊಂಡು ಅವಳನ್ನು “ಹೋಗು ಹೋಗು” ಎಂದು ಕಳುಹಿಸಿದಳು.

ಅಚ್ಚುಮೆಚ್ಚಿನ ವೋಮ್ಮಗಳು ಹತ್ತಿಸೂಲುವುದಕ್ಕೆ ಕುಳಿತಳು. ಅವಳಿಗೆ ಅದು ಒಳಗೆ ಎಳ್ಳಷ್ಟೂ ಬೇಕಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಅಜ್ಜಿಯ ಬಲವಂತಕ್ಕೆ ಒಂದೆರಡು ಸು ರಾಟೆ ತಿರುಗಿಸಿ, ತಾನೇ ಕದರು ಚುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ರಕ್ತ ಬರಿಸಿಕೊಂಡಳು. ಕದರನ್ನು ತೊಳೆಯುವುದಕ್ಕೊಂದು ಹಳ್ಳಕ್ಕೆ ಹೋದಳು. ನೀರು ಭರನೆ ಓಡುತ್ತಿರುವ ಎಡೆನೋಡಿ ಅಲ್ಲಿ ಕದರನ್ನು ಎಸೆದಳು. ಅವಳ ಅದೃಷ್ಟಕ್ಕೆ ಆ ನೀರು ಕದರನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡೇ ಹೋಗಿಲ್ಲ. “ಆದರೇನು?” ಎಂದು ತಾನೇ ಅದನ್ನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ನೂಕುತ್ತ ಕಮರಿಯವರೆಗೂ ಹೋದಳು.

ಅಲ್ಲಿ ತನ್ನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದ ಅಜ್ಜಿಯನ್ನು ಬಾಯಿ ಹಿಡಿಸಲಾರದಂತೆ ಬಯ್ಯುಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಇಳಿದಳು. ಅವಳಿಗೂ ಆ ಗುಹೆಯು ಕಾಣಿಸಿತು. ಒಳಕ್ಕೆ ಹೋದಳು. ಅವಳಿಗೆ ಆ ಗುಹೆಯಲ್ಲಿ ಏನಿದೆ ಎಂಬುದು ಗೊತ್ತಿತ್ತಾಗಿ ದಿಗಿಲೂ ಆಗಿಲ್ಲ ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ಇವಳೂ ಆ ಮನೆಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಹೋದಳು. ಅಲ್ಲಿ ಒಂದುಕಡೆ ಅವಳಿಗೆ ಅದಂತೆ ಇವಳಿಗೂ “ನಾವೆಲ್ಲ ಬೆಂದು ನಿಂತಿದ್ದೇವೆ. ವೊದಲು ಈಚೆಗೆ ತೆಗೆ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಾವು ಸುಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತೇವೆ” ಎಂದು ಕೇಳಿಸಿತು. ಹಿಂತಿರುಗಿ ನೋಡಿ, “ಅಲ್ಲವೇ ಮತ್ತೆ? ನಾನು ಅದಕ್ಕೇ ಬಂದುದು! ನನ್ನ ಕೈಯೆಲ್ಲ ಮಸಿಯಾಗುತ್ತೆ. ಹೂ” ಎಂದು ಮುಂದೆ ನಡೆದಳು. ಮುಂದೆ ಸೇವಿನ ಮರವೂ ಕಾಣಿಸಿತು. ಹತ್ತಿರ ಹೋದಾಗ ಅದರ ಬಳಿಯೂ “ನಾವೆಲ್ಲ ಹಣ್ಣಾಗಿದ್ದೇವೆ ಉದುರಿಸು ಉದುರಿಸು” ಎಂದವು. ಇವಳು, “ಹೂಂ ಆಗಲಿ. ನನ್ನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದರೆ!” ಎಂದು ಅತ್ತಕಡೆ ಹೋದಳು.

ಕೊನೆಗೆ ಮುದುಕಿಯೂ ಸಿಕ್ಕಿದಳು. “ಎನೇ ಹುಡುಗಿ! ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತೀಯಾ? ಹೇಳಿದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರು. ಹಾಸಿಗೆ ಜಿನ್ನಾಗಿ ಒದರಿ ಗರಿಗಳೆಲ್ಲ ಹಾರುವ ಹಾಗೆ ದಿನಾ ಒದರಬೇಕು. ಮಾಡುತ್ತೀಯಾ?” ಎಂದಳು. ಇವಳು ಅಕ್ಕನು ಹೇಳಿದುದನ್ನೆಲ್ಲ ನೆನಸಿಕೊಂಡು ಎಷ್ಟೋ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಳು.

ಅದರೇನು? ಅವಳು ಅಡಿಗೆ ಮಾಡು ಎಂದರೆ ರೊಟ್ಟಿ ಸೀಸುವಳು. ಚಟ್ಟಿಯನ್ನು ಒರಳಿಗೆ ಹಾಕಿದ ಶಾಸ್ತ್ರಮಾಡಿ ತೆಗೆದಿಡುವಳು. ಹೀಗೆ ಸೀಕಲು ರೊಟ್ಟಿ, ಮೆದುಗದ ಚಟ್ಟಿ ತಿಂದು ಮುದುಕಿಗೆ ಬೇಸರವಾಯಿತು. ಮೊದಲು ಎರಡು ದಿನ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಎದ್ದು ಹಾಸಿಗೆಯನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಒದರಿದಳು. ಮೂರನೇ ದಿನವೇ ಮೊದಲಾಯ್ತು ಸೋವಾರಿಯ ರೋಗ. ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಎಳಲಿಲ್ಲ. ಮುದುಕಿಯು ಎದ್ದು ಬಂದು ಎಬ್ಬಿಸಿದ ಮೇಲೆ ತಾನು ಗೊಣಗುತ್ತಿರಬಹುದು ಎಳುವಳು. ಆಗ ಎದ್ದು ಹಾಸಿಗೆ ಒದರಿದ ಶಾಸ್ತ್ರಮಾಡುವಳು. ಹೀಗಾಗಿ, ಆ ಮುದುಕಿಗೆ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಕಂಡರೆ ಅಸಂಯಮವಾಯ್ತು.

“ನೀನು ಹೋಗಿ ಬಾ. ನನಗೆ ಸಿನ್ನಿಂದ ಮಾನ ಹೋಗುತ್ತದೆ” ಎಂದ ಹೇಳಿ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟಳು. ಈ ಹುಡುಗಿಯು “ಇನ್ನೇನು ತಾನೇ ಹೋಗಿ ಬಾ ಎಂದಳು. ಇನ್ನು ನನಗೂ ಮೈತುಂಬ ಚನ್ನ ಹೊರಿಸುತ್ತಾಳೆ” ಎಂದು ಆಸೆ ಪಟ್ಟುಕೊಂಡು ಹೊರಟಳು. ಮುದುಕಿಯು ಒಂದು ಮಾತೂ ಆಡದೆ, ಊರಬಾಗಲವರೆಗೂ ಕರೆತಂದು “ಹೋಗಿ ಬಾ” ಎಂದಳು. ಹುಡುಗಿಯು ಆ ಬಾಗಿಲಿಂದ ಈಚೆಗೆ ಬರುತ್ತಲೂ ಒಂದು ಬಿಂದಿಗೆಯಷ್ಟು ಕಲ್ಲೆಣ್ಣೆಯು ಅವಳ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಸುರಿಯಿತು. ಮುದುಕಿಯು “ನೀನು ಮಾಡಿದ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಇದೇ ಮರ್ಯಾದೆ” ಎಂದು ಬಾಗಿಲನ್ನು ತರಾರನೆ ಮುಚ್ಚಿ ಕೊಂಡು ಹೋದಳು.

ಹುಡುಗಿಯು ಅಮಾವಾಸ್ಯೆ ಕಪ್ಪಿನಂತಹ ಕಲ್ಲೆಣ್ಣೆಯನ್ನು ಹುಯಿಸಿ ಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಬಂದಳು. ಮನೆಯ ಮೇಲಿದ್ದ ಹುಂಚನು,

“ಅಕೋ ಬಂದಳಕ್ಕು ಬಂದಳು.

ಕಲ್ಲೆಣ್ಣೆ ಸುರಿಸಿಕೊಂಡು

ಕರಿಯು ಅಕ್ಕ ಬಂದಳೂ”

ಎಂದು ಹಾಡಿತು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ, ಮುದುಕಿಯು ಗಾಬರಿಯಾಗಿ ಈಚೆಗೆ

ಓಡಿಬಂದಳು. ಮೆಚ್ಚಿನ ಮೊಮ್ಮಗಳು ಕಲ್ಲೆಣ್ಣೆ ಸ್ನಾನಮಾಡಿಕೊಂಡು ಚಂದನದ ಗೊಂಬೆಯಾಗಿ ಎದುರಿಗೆ ನಿಂತಿದ್ದಳು. ಮುದುಕಿಗೆ ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಹಾಲು ಹುಯ್ದುಕೊಂಡಂತಾಯಿತು. ಆ ಕಲ್ಲೆಣ್ಣೆ ಸಾಲದುದಕ್ಕೆ ಏನು ಮಾಡಿದರೂ ಹೋಗಲೇ ಇಲ್ಲವಂತೆ! ಅವಳು ಸಾಯುವವರೆಗೂ ಹಾಗೆಯೇ ಇದ್ದಿತಂತೆ.

ಮನಸ್ಸಿದ್ದರೆ ಮಹಾದೇವ!

ಹಿಂದೂ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಿದ್ದನು. ಅವನು ಒಳ್ಳೆ ಚೆಲುವ, ಇನ್ನೂ ಪ್ರಾಯದವನು. ಅವನು ಒಂದು ದಿನ ಹಾಗೆಯೇ ತಿರುಗಾಡಿಕೊಂಡು ಬರಲು ಹೋಗಿದ್ದಾಗ ಅಲ್ಲಿ ಮೂರು ತುಂಡು ಮಸ್ಲಿಕ್ ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ನೋಡಿ “ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ ಈ ಮಸ್ಲಿಕ್” ಎಂದುಕೊಂಡು ಅದನ್ನು ತೆಗೆದು ಜೋಬಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡನು. ಹಾಗೇ ತಿರುಗಾಡಿಕೊಂಡು ಬರುವಾಗ ಆ ಮಸ್ಲಿಕ್ ವಿಷಯ ಮರೆತೇ ಹೋಯಿತು.

ಅವನು ಮಲಗಿದ್ದಾಗ ಯಾರೋ ಒಂದು ಸುಳಿದ ಹಾಗಾಯಿತು. ಸ್ನೋಗೆ ಸದ್ದು ಕೇಳಿಸಿತು: “ಅಯ್ಯಾ! ಅಯ್ಯಾ! ಏಳು! ಏಳು!” ಎಂದಿತು ಒಂದು ಸ್ನೋ ದನಿ.

ಅವನಿಗೆ ಎಚ್ಚರವಾಯಿತು, “ಯಾರು ಅದು?” ಎಂದನು.

ಆ ದನಿಯೇ ಹೇಳಿತು: “ಸಂಜೆಯಲ್ಲಿ ನೀನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ಮಸ್ಲಿಕ್ ನನ್ನದು, ದಯವಿಟ್ಟು ಕೊಡು.”

“ಅಗತ್ಯವಾಗಿ ಆಗಬಹುದು, ಆದರೆ, ನೀನು ಯಾರು ಎಂಬುದನ್ನು ದಯವಿಟ್ಟು ಹೇಳಬೇಕು.”

“ಆ! ನಾನೊಬ್ಬ ದೊರೆಯ ಮಗಳು. ನನ್ನನ್ನು ಒಬ್ಬಳು ಮಂತ್ರ ಸಾನಿಯು ಹಿಡಿದು ಸೆರೆಹಾಕಿದ್ದಾಳೆ. ನಾನಿರುವುದು ಗಾಜಿನ ಬಿಟ್ಟದ

ಮೇಲೆ! ನಾನು ನಿತ್ಯವೂ ಈ ಕೊಳಕ್ಕೆ ಬಂದು ನನ್ನ ಸೋದರಿಯರೊಡನೆ ಮಾಯಬೇಕು. ಅವರು ಹೊರಟು ಹೋಗಿ ಎಷ್ಟೋ ಹೊತ್ತಾಯಿತು. ಬಟ್ಟೆಯಿಲ್ಲದೆ ನಾನು ಹೋಗಲಾರೆ, ಅದರಿಂದ ದಯವಿಟ್ಟು ಕೊಡು.”

“ದಿಗಿಲುಪಡಬೇಡ, ನಿನ್ನ ಬಟ್ಟೆ ಭದ್ರವಾಗಿದೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಜೋಬಿ ಸಲ್ಲಿದ್ದ ಮಸ್ಲಿ ತೆಗೆದು ಕೊಟ್ಟನು. ಅವನ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಮಸ್ಲಿ ಮಾಯ ವಾಯಿತು. ಆದರೂ ಯಾರೂ ಕಾಣಿಸಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಅವನು ಮತ್ತೆ “ಕೊಂಚ ನಿಲ್ಲು, ನನ್ನಿಂದ ನಿನಗೇನಾದರೂ ಉಪಕಾರವಾದೀತೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

“ನೀನು ಗಾಚಿನ ಬೆಟ್ಟಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ ಆಗಬಹುದು, ಆದರೆ ಅದು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ? ನೀನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದರೂ ಅದನ್ನು ಹತ್ತುವುದಕ್ಕೇ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ.”

“ಅದೆಲ್ಲ ಪರವಾಯಿಲ್ಲ, ಮನಸ್ಸಿದ್ದರೆ ಮಹದೇವ! ಆದರೆ ಗಾಚಿನ ಬೆಟ್ಟವೆಲ್ಲದೆಯೋ ಅದೇ ತಿಳಿಯದಲ್ಲಾ!”

“ಅದು ಇರುವುದು ಕಾಡಿನ ನಡುವೆ. ಆ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಸರಭಕ್ಷಕ ರಿದ್ದಾರೆ. ಇನ್ನೇನೂ ನಾನು ಹೇಳುವ ಹಾಗಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಆ ಕನ್ನೆಯು ಹೊರಟು ಹೋಯಿತು. ರೆಕ್ಕೆಯ ಸದ್ದು ಕೇಳಿಸಿತು. ಮರುದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಬ್ಯಾಂಡಿನವನು ತನ್ನ ಬ್ಯಾಂಡು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೊರಟನು. ಸರಭಕ್ಷಕರಿರುವ ಕಾಡೆಲ್ಲಿದೆ ಎಂದು ವಿಚಾರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೂ ಸರಭಕ್ಷಕರು ಯಾರೂ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳಲಿಲ್ಲ. ಆಗ, ಕೊನೆಗೆ ತನ್ನ ಬ್ಯಾಂಡನ್ನು ಬಲವಾಗಿ ಹೊಡೆದನು.

ಆಗ ಒಂದು ಘೋರಾಕೃತಿಯು ತೆಂಗಿನ ಮರದುದ್ದವಾಗಿ ಬಂದು ಎದುರಿಗೆ ನಿಂತುಕೊಂಡು “ವ್ಯಾರಬವೇ! ಇಲ್ಲಿಗೇಕೆ ಬಂದೆ? ನನ್ನ ನಿದ್ದೆ ಕಡಿಸಿದೆ. ನಿನ್ನನ್ನು ಸೊಳ್ಳೆ ಬಡಿಯುವ ಹಾಗೆ ಬಡಿದುಹಾಕಿಬಿಡುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಅಬ್ಬರಿಸಿತು.

ಬ್ಯಾಂಡಿನವನ ಬಡಾಯಿ ಕೇಳಬೇಕೆ? “ಅಬ್ಬಬಬ್ಬ! ಅಯ್ಯನಿಗೆ

ಗೊತ್ತೇ ಇಲ್ಲವೇನೋ? ಹಿಂದೆ ಒಂದು ಸಾವಿರ ಜನರು ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನಿಮ್ಮ ಕುಲವನ್ನೇ ನೆಲಮಟ್ಟ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ” ಎಂದನು.

“ಅಂಗೈಯಿಂದ ಅವುಗಳೆಸಿದರೆ ನೂರು ಜನರು ಒಟ್ಟಿಗೇ ಪ್ರಾಣ ಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಇವರು ನಮ್ಮನ್ನು ಮಟ್ಟಹಾಕುವಂತೆ!” ಎಂದು ಆ ರಾಕ್ಷಸನು ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಅಬ್ಬರಿಸಿದನು.

“ಹುಚ್ಚ! ನಿಮ್ಮ ಎದುರಿಗೆ ನಿಂತು ಯಾರು ಹೋರಾಡುತ್ತಾರೆ? ನೀವೆಲ್ಲ ಮಲಗಿಕೊಳ್ಳುವವರೆಗೂ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದು, ನಿಮಗೆ ನಿದ್ರೆ ಬರುತ್ತಲೂ ಮೇಲೆ ಬೀಳುತ್ತಾರೆ. ಉಕ್ಕಿನ ಕೊಡತಿ ತಂದಿದ್ದಾರೆ. ನಿಮಗೆ ಎಚ್ಚರ ವಾಗಿ ನೀವು ಕಣ್ಣುಬಿಡುವುದರೊಳಗಾಗಿ ನಿಮ್ಮ ತಲೆಗಳೆಲ್ಲ ಪುಡಿಪುಡಿ ಯಾಗಿರುತ್ತವೆ.”

ರಾಕ್ಷಸನಿಗೆ ಪೇಚಾಟಕ್ಕಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿತು; “ನಿಜ! ಹುಲಿ ಕರಡಿ ಗಳನ್ನಾದರೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಈ ಹಾಳು ಮನುಷ್ಯರೊಡನೆ ಹೇಗು ವುದು ಬಹಳ ಕಷ್ಟ” ಎನ್ನಿಸಿತು. ಕೊನೆಗೆ ಯೋಚನೆಮಾಡಿ “ಹೋಗಲಿ, ನೀವು ಹೊರಟುಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಏನು ಮಾಡಬೇಕು ಹೇಳು. ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ನಾವು ಬಂದು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಪೀಡಿಸುವುದಿಲ್ಲ, ನೀವೂ ನಮ್ಮನ್ನು ಪೀಡಿಸಬೇಡಿ, ನಿನ್ನ ದೂ ಎನಾದರೂ ಕೆಲಸವಿದ್ದರೆ ಹೇಳು. ಅದನ್ನೂ ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತೇನೆ, ತೊಲಗಿ ಹೋಗು” ಎಂದನು.

ಬ್ಯಾಂಡಿನವನು “ಹಾಗಾದರೆ ನನ್ನನ್ನು ಗಾಜಿನ ಬೆಟ್ಟಕ್ಕೆ ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಹೋಗು” ಎಂದನು.

ರಾಕ್ಷಸನು ಅವನನ್ನು ಹೆಗಲಮೇಲೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಹೊರಟನು. ಬ್ಯಾಂಡಿನವನಿಗೆ ಆನಂದವಾಗಿ ಬ್ಯಾಂಡನ್ನು ಬಾರಿಸಿದನು. ರಾಕ್ಷಸನು ತನ್ನವರು ಹಿಂದಿರುಗಿ ಹೋಗಲೆಂದು ಬ್ಯಾಂಡು ಹೊಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾನೆ ಎಂದುಕೊಂಡನು.

ಆ ರಾಕ್ಷಸನು ಒಂದು ಝಾವ ನಡೆದು ಇನ್ನೊಬ್ಬ ರಾಕ್ಷಸನ

ಬಳಿಗೆ ಬಂದನು. ಅವನಿಗೆ ಏನೇನೋ ಹೇಳಿ, ಈ ಬ್ಯಾಂಡಿಸವನನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟನು. ಅವನು ಅವನನ್ನು ತನ್ನ ಗುಂಡಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಸಿಕೊಂಡು ಹೊರಟನು. ಅವನೂ ಒಂದು ಝಾವ ನಡೆದು ಹೋಗಿ ಮತ್ತೊಬ್ಬನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟನು. ಅವನು ಇವನನ್ನು ತನ್ನ ಹ್ಯಾಟಿನ ಮೇಲೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಹೊರಟನು.

ಕೊಂಚ ಹೊತ್ತಿನೊಳಗಾಗಿ ಗಾಜಿನ ಬಿಟ್ಟವು ಕಾಣಿಸಿತು. ಅವನೂ ಒಂದು ಝಾವ ನಡೆದು ಮೂರು ಝಾವದ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಗಾಜಿನ ಬಿಟ್ಟದ ಬಳಿಗೆ ಒಂದು ಇವನನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಇಳಿಸಿ ಅವನು ಕೂಗುತ್ತಿದ್ದರೂ ಹಿಂತಿರುಗಿ ನೋಡದೆ ಹೊರಟುಹೋದನು.

ಗಾಜಿನ ಬಿಟ್ಟವನ್ನು ಹತ್ತುವುದು ಹೇಗೆ? ಒಂದು ಹೆಜ್ಜೆ ಹತ್ತಿದರೆ ಎರಡು ಹೆಜ್ಜೆ ಜಾರುತ್ತದೆ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಹತ್ತುವುದು ಹೇಗೆ? “ಅಯ್ಯೋ! ಪಟ್ಟ ಶ್ರಮವೆಲ್ಲ ವ್ಯರ್ಥವಾಯಿತಲ್ಲ!” ಎಂದು ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಕೊಂಚ ದೂರದಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರು ಕಾದಾಡುತ್ತಿರುವುದು ಕಾಣಿಸಿತು. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅವರನ್ನು ಸಮಾಧಾನಮಾಡಬೇಕೆಂದು “ಅಯ್ಯಾ! ಯಾತಕ್ಕಯ್ಯಾ! ಒರಿಬರಿದೆ ಕಾದಾಡುತ್ತಿದ್ದೀರಲ್ಲ!” ಎಂದನು. ಅದಕ್ಕವರು “ನಾವು ಈ ಜೀಸಿಗಾಗಿ ಹೊಡೆದಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಯಾರು ಗೆದ್ದರೆ ಅವರಿಗೆ ಈ ಜೀಸು!” ಎಂದರು. ಬ್ಯಾಂಡಿಸವನಿಗೆ ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ನಗು ಒಂತು. ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ನಕ್ಕು “ಕುದುರೆಯೇ ಇಲ್ಲವಲ್ಲ. ಈ ಜೀಸಿಗೆ ಯಾಕಯ್ಯ ಹೊಡೆದಾಟ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಅವರು “ಅಯ್ಯಾ! ಈ ಜೀಸಿನ ಮಹತ್ತು ನೀನೇನು ಬಲ್ಲೆ? ಇದರಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕು ಎಂದರೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಬಹುದು” ಎಂದರು.

ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಬ್ಯಾಂಡಿಸವನಿಗೆ ಕಿವಿ ನೆಟ್ಟುಗಾಯಿತು “ಹಾಗಾದರೆ ಸರಿ!” ಎಂದು ಏನೂ ತಿಳಿಯದಿದ್ದವನ ಹಾಗೆ ಅವರ ಹೋರಾಟವನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ಕುಳಿತನು. ಅವರು ಇನ್ನೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಮರೆತು ಹೋರಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ, ತಾನು ಸದ್ದುಮಾಡದೆ ಜೀಸು ಹತ್ತಿ ಬಿಟ್ಟದ ಮೇಲಕ್ಕೆ ನಡೆದನು.

ಬೆಟ್ಟದ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಮುರುಕು ಮನೆ. ಅದರ ಮುಂದೆ ಒಂದು ಕೊಳ; ಹಿಂದೆ ಒಂದು ಭಾರಿಯ ಮರಗಳ ತೋವು ಇನ್ನೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಇವನು ಹೋಗಿ ಧೈರ್ಯವಾಗಿ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲನ್ನು ತಟ್ಟಿದನು. ಮೂರು ಸಲ ತಟ್ಟಿದ ಮೇಲೆ ಮುದುಕಿಯೊಬ್ಬಳು ಒಂದು ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆದು “ಯಾರವ್ವಾ ಅದು?” ಎಂದಳು.

ಆ ಮುದುಕಿಯ ಮುಖವೋ? ಹಲ್ಲೋ? ಕಣ್ಣೋ? ವೇಷವೋ? ಯಾರೇ ಆಗಲಿ, ಹೆದರಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅಂಥಾದ್ದರಲ್ಲಿಯೂ ಇವನು ಹೆದರದೆ “ನಾನು ಹಾದಿಹೋಕ. ದಾರಿ ತಪ್ಪಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದುಬಿಟ್ಟಿ. ಹೊಟ್ಟೆ ಹಸೆಯುತ್ತಿದೆ. ಏನಾದರೂ ಕೊಡಿಯಮ್ಮ!” ಎಂದನು.

ಮುದುಕಿಯು “ಆಗಬಹುದು. ಆದರೆ, ನಾನು ಸುಮ್ಮನೆ ಹಿಟ್ಟು ರೊಟ್ಟಿ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ನೀನು ಆದಕ್ಕಾಗಿ ದುಡಿದು ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಳ್ಳುವೇಕು” ಎಂದಳು. ಬ್ಯಾಂಡಿಸವನು “ಬಹು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಅಗತ್ಯವಾಗಿ ದುಡಿಯುತ್ತೇನೆ” ಎಂದೊಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಊಟಮಾಡಿದನು.

ಮರುದಿನ ಬೆಳಗಿದ್ದು ಮುದುಕಿಯು ತಂಗಲೂಟ ಬಡಿಸಿ “ನಡೆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ” ಎಂದು ಕೊಳದ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಳು. ಅಲ್ಲಿ ತಾನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದ, ಉಕ್ಕಿನ ಬೆರಳು ಟೋಪಿ (ದರ್ಜಿಯವರು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುವುದು) ತೆಗೆದುಕೊಟ್ಟು “ಇದರಿಂದ ಈ ಕೊಳದ ನೀರಲ್ಲ ಎತ್ತಿ ಹೊರಗೆ ಹಾಕಬೇಕು. ಇಲ್ಲಿರುವ ಮಾನುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಅವುಗಳ ರಂಗು, ತೂಕ ನೋಡಿ, ರಂಗಿಗೆ ತೂಕಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಬೇರೆಬೇರೆಯಾಗಿ ಜೋಡಿಸಿದ ಬೇಕು. ಇದಿಷ್ಟೂ ಸಂಜೆಯೊಳಗಾಗಿ ಮಾಡಿರಬೇಕು. ನಾನು ಸಂಜೆಗೆ ಒಂದು ನೋಡುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲದೆ ಹೊರಟುಹೋದಳು.

ಇವನೂ ಹಿಂದೆಗೆಯದೆ ಆ ಟೋಪಿಯಲ್ಲಿ ನೀರು ಎತ್ತಿ ಸುರಿದನು. ಆದರೇನುಫಲ? ಒವ್ವೊತ್ತೆಲ್ಲ ಎತ್ತಿ ಸುರಿದರೂ ಒಂದು ಕೊಡ ನೀರಾಗಲಿಲ್ಲ. ಇವನಿಗೆ ಆಯಾಸ ಮಾತ್ರ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಆಯಿತು. ಆ ವೇಳೆಗೆ ಒಬ್ಬ

ಚೆಂದುಳ್ಳ ಚೆಲುವೆಯು ಅವನಿಗೆ ಅನ್ನವನ್ನು ತಂದಳು. ಅವಳು ಅವನನ್ನು ಮಾತಾಡಿಸುತ್ತಾ "ನಿನಗೆ ಬಹಳ ಆಯಾಸವಾಗಿದೆ. ಅಲ್ಲ?" ಎಂದಳು. ಬ್ಯಾಂಡಿನವನು "ಆಯಾಸದ ಯೋಚನೆಯಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಆಯಾಸಪಟ್ಟರೂ ಫಲವಿಲ್ಲ ಎಂದು ಯೋಚನೆ ಅಷ್ಟೆ!" ಎಂದನು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಚೆಲುವೆಯು "ನೀನು ವಿಜಯಾಂಗ ದುಡಿದಿದ್ದೆಯೇ! ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲ. ನೀನು ಊಟವಾಡಿದಾಗ ತೊಡೆಯಮೇಲೆ ತಲೆಯಿಟ್ಟು ಕೊಂಡು ಮಲಗಿಕೊ" ಎಂದಳು.

ಬ್ಯಾಂಡಿನವನಿಗೆ ಎಷ್ಟೋ ಸಂತೋಷವಾಗಿ ಹಾಗೇ ಮಾಡಿದನು. ಅವನಿಗೆ ನಿದ್ರೆ ಬರುತ್ತಲೂ ಆ ಹುಡುಗಿಯು ತನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಮಂತ್ರದ ಉಂಗುರವನ್ನು ಉಜ್ಜಿ "ಈ ಕೊಳದ ನೀರಲ್ಲ ಹೊರಟುಕೋಗಲಿ" ಎಂದಳು. ಅಲ್ಲಿದ್ದ ನೀರಲ್ಲ ಆವಿಯಾಗಿ ಎದ್ದು ಹೋಗಿ ಮೋಡಗಳಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಂಡಿತು. "ಇಲ್ಲಿರುವ ಮಾನೆಲ್ಲ ಬಂದು ರಂಗು ತೂಕಗಳಿಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಜೋಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿ" ಎಂದಳು. ಮಾನುಗಳೆಲ್ಲ ಬಂದು ಹಾಗೆಯೇ ಜೋಡಿಸಿಕೊಂಡುವು.

ಬ್ಯಾಂಡಿನವನು ಏಳುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಇದಿಷ್ಟು ಆಗಿಹೋಗಿತ್ತು. ಒಂದು ಮಾನು ಮಾತ್ರ ಇನ್ನೂ ಕೆಸರನಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಒದ್ದಾಡುತ್ತಿತ್ತು. "ಇದೇನು ಒಂದು ಮಾನು ಮಾತ್ರ ಉಳಿದಿದೆಯಲ್ಲ?" ಎನ್ನಲು, ಅವಳು, "ಆ ಮುದುಕಿ ಮಂತ್ರಸಾನಿ. ಅವಳು ಬಂದು 'ಈ ಮಾನೇಕೆ ಜೋಡಿಸಲಿಲ್ಲ?' ಎನ್ನುತ್ತಾಳೆ. ಆಗ ಅದನ್ನು ತೆಗೆದು 'ಅದು ನಿನಗೆ ಕಣೀ ಮಂತ್ರಸಾನಿ' ಎಂದು ಅವಳ ಮೊಕದ ಮೇಲೆ ಎಸೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹೊರಟು ಹೋದಳು.

ಬ್ಯಾಂಡಿನವನು ತನ್ನ ಅದೃಷ್ಟಕ್ಕೆ ಹಿಗ್ಗುತ್ತಾ ಕುಳಿತಿರುವಾಗ ಮುದುಕಿಯು ಬಂದಳು. ಎಲ್ಲವೂ ಹುಡುಗಿಯು ಹೇಳಿದ್ದ ಹಾಗೇ ನಡೆಯಿತು. ಮುದುಕಿಯು ಮಾನಿನೇಟು ತಿಂದರೂ ಎಸೂ ಇಲ್ಲದವಳ ಹಾಗೇ ಇದ್ದು, "ನಾಳೆಯನ್ನೊಂದು ಕೆಲಸ ಆಗಬೇಕು. ಇವೊತ್ತು ಗೆದ್ದುಕೊಂಡೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು.

ಮರುದಿನ ಆ ತೋಪನ್ನು ತೋರಿಸಿ, “ಈ ತೋಪಿನ ಮರಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕಡವಿ, ಒಡೆದು ಸೌದೆಯೆಲ್ಲ ಅಣಿಯಾಗಿ ದಪ್ಪಸಣ್ಣ ನೋಡಿ ಜೋಡಿಸಿರ ಬೇಕು” ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಒಂದು ಕೊಡಲಿ, ಒಂದು ಗರಗಸ, ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಉಳಿ, ಒಂದು ದಪ್ಪ ಉಳಿ, ಒಂದು ಕೊಡತಿ ಕೊಟ್ಟಳು. ಆದರೆ ಅವೆಲ್ಲ ಸೀಸದವು.

ಬ್ಯಾಂಡಿಸವನಿಗೆ ಸೋಜಿಗವಾಯಿತು. “ಸೀಸದ ಕೊಡಲಿ ಗರಗಸ ಗಳಿಂದ ಹೆಮ್ಮರವನ್ನು ಕೆಡುಹುವುದು ಎಂತು? ಆಗಲಿ ಪ್ರಯತ್ನವೆಂತೂ ಮಾಡೋಣ” ಎಂದು ಹೊರಟನು. ಎತ್ತಿ ಹೊಡೆದರೆ ಸೀಸದ ಕೊಡಲಿಯು ಮುಡುರಕೊಳ್ಳುವುದು. ಹಾಗೇ ಒಂದಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ತನಗೆ ಆಯಾಸ ವಾಗುವವರೆಗೂ ಆ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿದ್ದು ಒಂದು ಕುಳಿತನು.

ಹಿಂದಿನ ದಿನದಂತೆಯೇ ಹುಡುಗಿಯು ಅನ್ನವನ್ನು ತಂದಳು. ಎಲ್ಲವೂ ಹಿಂದಿನ ದಿನದಂತೆಯೇ ಆಯಿತು. ಉಳಿದಿದ್ದ ಒಂದು ಕೊಂಬೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು “ಇದು ನಿನಗೆ ಕಣ್ಣೇ ಮಂತ್ರಸಾಸಿ!” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಒಂದು ಎಟೂ ಕೊಟ್ಟನು. ಮುದುಕಿಯೂ ಅದನ್ನು ಗವನಿಸಿದೆ “ನಾಳೆ ಇದೆ” ಎಂದುಕೊಂಡು ಹೊರಟುಹೋದಳು.

ಮರುದಿನ ಬೆಳಗಾಗುತ್ತಲೂ ಮುದುಕಿಯು ಅವನನ್ನು ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಬಂದು ‘ಈ ಸೌದೆಯನ್ನೆಲ್ಲ ಮತ್ತೆ ಗುಡ್ಡೆ ಹಾಕಿ ಭಾರಿಯ ಬಿಂಕಿ ಕೊಂಡ ಮಾಡು’ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹೊರಟುಹೋದಳು. ಅಂದೂ ಹಿಂದಿನ ದಿನಗಳಂತೆಯೇ ಆಯಿತು. ಹುಡುಗಿಯು ‘ನೀನು ಹೆದರಬೇಡ, ಮುದುಕಿಯು ಏನು ಹೇಳಿದರೆ ಅದು ಮಾಡಿಬಿಡು. ನಿನಗೆ ಏನೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಕೊನೆಗೆ ಮುದುಕಿಯನ್ನು ಎತ್ತಿ ಬಿಂಕಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿಬಿಡು. ಎಲ್ಲವೂ ಸರಿಹೋಗುವುದು’ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹೋದಳು.

ಮುದುಕಿಯು ಬರುವ ವೇಳೆಗೆ ಬಿಂಕಿಯು ಧಗಧಗಾಯಮಾನವಾಗಿ ಉರಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಅವಳು ಒಂದು, “ಆಹಾಹಾ! ಬಹಳ ಚಳಿ. ಅದೇನದು?

ನಡುವೆ ಇರುವ ಕೊಂಟು ಹತ್ತಿಕೊಂಡೇ ಇಲ್ಲ. ಹೇಗೆ ಅದನ್ನು ಎಳೆದು ಕೊಂಡು ಬಾ” ಎಂದಳು. ಬ್ರಾಂಡಿನವನು ಕೊಂಚವೂ ಅಂಜದೆ ಬಿಂಕಿ ಯೊಳಕ್ಕೆ ಸುಗ್ಗಿ ಆ ಕೊಂಟನ್ನು ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಬಂದನು. ಅವನ ಕೂದಲೂ ಕೂಡ ಚುಳ್ಳೆನ್ನ ಲಿಲ್ಲ.

ಅವನು ಕೊಂಟನ್ನು ಬಿಂಕಿಯಿಂದ ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಈಚೆಗೆ ಬಂದು ಅದನ್ನು ನೆಲದಮೇಲೆ ಹಾಕಿದನೋ ಇಲ್ಲವೋ, ಅದು ತಟ್ಟನೆ ಹೆಣ್ಣಾಗಿ ಅವನ ಎದುರಿಗೆ ನಿಂತಿತು. ಆ ಅಲಂಕಾರ, ಆ ಸೊಬಗು, ಆ ರೀತಿ, ಆ ಚೆಲುವು ಅವನದುವರೆಗೆ ಎಲ್ಲಿಯೂ ನೋಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳೇ ರಾಜಕುಮಾರಿಯರಬೇ ಕೆಂದ-ಕೊಂಡು ಅವಳ ಕೈ ಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಮುಂದೆಸುಗ್ಗಿದನು.

ಮುಂದುಕಿಯು, “ಅವ್ವಾ! ಅದಷ್ಟು ಸುಲಭವಲ್ಲ” ಎಂದು ತಟ್ಟನೆ ಅವಳನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಓಡಲು ಮೊದಲು ಮಾಡಿದಳು. ಕೂಡಲೇ ಅವನು ಅವಳನ್ನು ಅಡ್ಡಗಟ್ಟಿ, ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಬಿಡಿಸಿಕೊಂಡು, ಅವಳನ್ನೆತ್ತಿ ಬಿಂಕಿಯ ಕೊಂಡದೊಳಕ್ಕೆ ಹಾಕಿದನು.

ಹುಡುಗಿಯು ಅವನಿಗೆ, “ನನಗಾಗಿ ಎಷ್ಟೋ ಕಷ್ಟ ಪಟ್ಟಿ” ಎಂದು ಬೇಕಾದ ಹಾಗೆ ಉಪಚಾರ ಮಾಡಿ ಅವನನ್ನೇ ಮದುವೆಯಾದಳು.

ಗೃಧ್ರರಾಜ

ಗುರುತು ಕಾಣದ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಹೆಸರಿಲ್ಲದ ರಾಜನು ಬಲು ಹೆಸರುವಾಸಿ ಯಾಗಿ ಅರಸುತನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲ. ಒಂದೇ ಒಂದು ಹೆಣ್ಣು ಮಗು. ಅದಕ್ಕೋ ಬೆಳಗಾದರೆ ಒಂದು ವ್ಯಾಧಿ. ಯಾವ ಘನವಂತ ಪಂಡಿತನು ಒಂದು ಔಷಧ ಕೊಟ್ಟರೂ ಗುಣವಾಗಲೊಲ್ಲದು. ಕೊನೆಗೆ ಯಾವನೋ ಒಬ್ಬ ಬೈರಾಗಿಯು ಒಂದು, “ಇದೊಂದು ವಿಚಿತ್ರ

ವ್ಯಾಧಿ. ಇದಕ್ಕೆ ಸೇಬಿನ ಹಣ್ಣೇ ಔಷಧ. ಒಂದೇ ಗಿಡದಲ್ಲಿ ಆದ ಒಂದು ಬುಟ್ಟಿ ಹಣ್ಣು ತಂದು ಅದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಚೂರೂ ಬಿಡದೆ ತಿಂದರೆ ಈ ರೋಗ ನಿರ್ಮೂಲವಾಗುತ್ತದೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ಅರಸನಿಗೆ ಮಗಳಿಗೆ ಸದ್ಯ ಗುಣವಾದರೆ ಸಾಕು ಎನ್ನುವ ಹಾಗಿತ್ತು. ಆ ಅವಸರದಲ್ಲಿ “ಯಾರಾದರೂ ಸರಿಯೆ, ಅರಸುಮಗಳಿಗೆ ಗುಣವಾಗುವಂತಹ ಒಂದು ಬುಟ್ಟಿ ಸೇಬಿನ ಹಣ್ಣು ತಂದುಕೊಟ್ಟರೆ, ಅವರಿಗೆ ನನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ತನ್ನ ಸೀಮೆಯಲ್ಲೆಲ್ಲ ಡಂಗುರ ಹೊಯಿಸಿದನು. ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಆಸೆಯಾಯಿತು. ದೊರೆಮನೆ ನಂಟತನ, ಕೊನೆಗೆ ಅರಸುತನ ಎಂದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಬಾಯಲ್ಲಿ ನೀರೂರಿತು.

ರಾಜಧಾನಿಯ ಮಗ್ಗುಲಲ್ಲಿಯೇ ಒಂದು ಹಳ್ಳಿ. ಅಲ್ಲೊಬ್ಬ ತೋಟಗಾರ. ಅವನ ತೋಟದ ಸೇಬು ಒಹಳ ಹೆಸರುವಾಸಿಯಾದುದು. ಅವನೂ ಡಂಗುರವನ್ನು ಕೇಳಿದ. “ಸರಿ! ಒಂದು ಬುಟ್ಟಿ ಸೇಬಿನ ಹಣ್ಣು ಎನು ಮಹಾ!” ಎಂದುಕೊಂಡು ಹಿರಿಯ ಮಗನನ್ನು ಕರೆದು, “ಹೋಗು! ಒಳ್ಳೆಯ ಹಣ್ಣು ನೋಡಿ ಒಂದು ಬುಟ್ಟಿ ಆರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ದೊರೆಗೆ ಕೊಡು, ನಿನ್ನ ಅದೃಷ್ಟ ನೋಡೋಣ!” ಎಂದನು.

ಅವನು ಅಗಲಿ ಎಂದು ಅರಿಸಿ ಅರಿಸಿ ಒಂದು ಬುಟ್ಟಿ ಹಣ್ಣು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೊರಟನು. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೇನು ಮುಂದಿನ ಯೋಚನೆಯೇ ಯೋಚನೆ! “ಈ ಹಣ್ಣು ತಿಂದರೆ ಅರಸು ಮಗಳಿಗೆ ಗುಣವಾಗುತ್ತದೆ. ಅವಳನ್ನು ನನಗೇ ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಆಮೇಲೆ ಎಂದಿದ್ದರೂ ನಾನೇ ದೊರೆಯಾಗುತ್ತೇನೆ. ನಾನು ದೊರೆಯಾದಮೇಲೆ, ನಮ್ಮ ತೋಟ ಬಿಟ್ಟು ಇನ್ನೆಲ್ಲಿಯೂ ಔಷಧಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಎಂದರೂ ಒಂದು ಎಲೆ ಕೂಡ ಸಿಕ್ಕದಹಾಗೆ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಇರುವ ಸೇಬಿನ ಗಿಡಗಳನ್ನೂ ಹೊಡೆಸಿ ಹಾಕಿಬಿಡಬೇಕು. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ನಮ್ಮ ತೋಟದ ಹಣ್ಣು ರೂಪಾಯಿಗೆ ಒಂದು

ಮಾರಬಹುದು. ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಕಣಮಾಡಬಹುದು ಎಂದು ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ ಬರುತ್ತಿದ್ದನು.

ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಮುದುಕ ಸಿಕ್ಕಿ “ ಏನಯ್ಯಾ! ಬುಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಏನಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದೀಯೆ ? ” ಎಂದನು. ಇವನು ಮುಂದಿನ ಯೋಚನೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದ್ದವನು “ ಇವನಿಗೇಕೆ? ನನ್ನ ಬುಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಏನಿದ್ದರೆ ಇವನಿಗೇನು ? ” ಎಂದು ಕೋಪಮಾಡಿಕೊಂಡು “ ಮಂಡರಗಪ್ಪೆ ! ” ಎಂದನು. ಮುದುಕನು ನಕ್ಕು “ ಹಾಗೇ ಆಗಲಿ ” ಎಂದು ಮುಂದೆ ಹೋದನು.

ಅರಮನೆಯ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಈ ತರುಣನು ಅರಸನಿಗೆ ತಾನು ಬುಟ್ಟಿಯ ಹಣ್ಣು ತಂದಿರುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿಕಳುಹಿಸಿದನು. ಅರಸನು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡನು. ಇವನೂ ಒಬ್ಬ ವೈಯಾರದಿಂದ ಹಣ್ಣಿನ ಬುಟ್ಟಿಯನ್ನು ದೊರೆಯ ಮುಂದಿಟ್ಟು “ ಮಹಾಸ್ವಾಮಿಯೇ ತೆಗೆದು ನೋಡಬೇಕು. ಪರಮಾಯಿಷಿ ಹಣ್ಣು ! ” ಎಂದನು. ಅರಸನೂ ಸಂಬಿಕೆಯಾಗಿ ಬುಟ್ಟಿಯೊಳಕ್ಕೆ ಕೈ ಹಾಕಿದನು. ಹಾಕಿದುದೇ ತಡ, ಒಳಗಿದ್ದ ಮಂಡರಗಪ್ಪೆಯು ಕುಟುಕಿತು. ಅರಸನು ಹಾ! ಎಂದು ಮೇಲಕ್ಕೆ ಹಾರಿದನು. ಬುಟ್ಟಿಯು ಅವನ ಕೈಯಿಂದ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಜಿತ್ತು. ಒಳಗಿದ್ದ ಮಂಡರಗಪ್ಪೆಗಳು ಬುಸುಗುಟ್ಟುತ್ತಾ ಈಚೆಗೆ ಬಂದುವು. ಇವನಿಗೆ ತಕ್ಕ ಶಾಸ್ತ್ರಿಯಾಗಿ ಇವನೂ ಅರಮನೆಯಿಂದ ಅಳುತ್ತಾ ಮನೆಗೆ ಬಂದನು.

ಗೌಡನು ಇದೇಕೆ ಹೀಗಾಯಿತು ಎಂದು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟು ಎರಡನೆಯ ಮಗನನ್ನು ಕರೆದು “ ಈ ಸಲ ನೀನು ಹೋಗು. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಬುಟ್ಟಿ ಅವರಿವರ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟೀಯೆ ! ” ಎಂದು ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಹೇಳಿ ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಅವನು ಒಬ್ಬಬಿಟ್ಟು ಸೋಗಸಾದ ಹಣ್ಣು ಕೊಯ್ದು ಬುಟ್ಟಿಗೆ ತುಂಬಿಕೊಂಡು ಹೊರಟನು. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಅದೇ ಮುದುಕನು ಸಿಕ್ಕಿದನು. ಇವನಿಗೂ ರೇಗಿತು “ ಇದರ ತುಂಬ ಹೆಂಟಿಗೊದ್ದ ಇದೆ. ” ಎಂದನು. ಮುದುಕನು ನಗುತ್ತಾ “ ಹಾಗೇ ಆಗಲಿ ” ಎಂದು ಮುಂದೆ ಹೋದನು.

ಅರಮನೆಯ ಹೆಬ್ಬಾಗಿಲಿನಲ್ಲಿಯೇ ಕಾವಲುಗಾರನು ಇವನನ್ನು ತಡೆದನು. ಇವನು ಕಾವಲುಗಾರನನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಿ ಒಳಗೆ ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಇದ್ದ ಬದ್ಧ ಬುದ್ಧಿಯೆಲ್ಲಾ ಉಪಯೋಗಿಸಬೇಕಾಯಿತು. ಕೊನೆಗೆ ಹೇಗೆಹೇಗೋ ನಂಬಿಸಿ ಅರಸನ ಒಳಗೆ ಹೋದನು. ಅರಸನು ಈ ಸಲ ತಾನೇ ಬುಟ್ಟಿಯನ್ನು ತೆಗೆಯಲಿಲ್ಲ. ಆಳಿನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ತೆಗೆಸಿದನು. ಒಳಗಿದ್ದ ಹೆಂಟೀಗೊದ್ದಗಳು ಬುಕ್ಕನೆ ಈಜಿಗೆ ಒಂದು ಸಿಕ್ಕಿದ ಕಡೆ ಓಡಿದುವು. ದರ್ಬಾರಿನಲ್ಲಿ ಇದ್ದವರೆಲ್ಲ ಜೆಲ್ಲಾಪಿಲ್ಲಿಯಾದರು. ಓಲಗದ ಶಿಸ್ತೆಲ್ಲಾ ಕೆಟ್ಟುಹೋಯಿತು. ಅರಸನಿಗೆ ಮಿತಿಮಾರಿದ ಕೋಪವು ಒಂತು. ಇವನ ಮೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಮೂಳೆಗಳೆಲ್ಲ ಮುರಿದು ಪುಡಿಪುಡಿಯಾಗಿ ಇವನು ಮನೆಗೆ ಒಂದು ಸೇರಿದುದೇ ದುಸ್ತರವಾಯಿತು.

ತೋಟಗಾರನಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಒಬ್ಬ ಮಗನಿದ್ದನು. ಅವನ ಹೆಸರು ಹ್ಯಾಸ್ಟ್. ಅವನಿಗೆ ತಾನೂ ಅರಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಒರಬೇಕು ಎನ್ನಿಸಿತು. ತಂದೆತಾಯಿಗಳನ್ನು ಪೀಡಿಸಿದನು. ತಂದೆಯು “ಆಯ್ಯೋ! ನೀನೊಬ್ಬ ಮಂಕುದಿಣ್ಣೆ. ನಿನಗೆ ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಬುದ್ಧಿಯೇ ಇಲ್ಲ. ನೀನು ಹೋಗಿ ಎನು ಮಾಡುವೆ?” ಎಂದು ಗದರಿಸಿಕೊಂಡನು. ಆದರೂ ಅವನು ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಬಹಳ ವಾಗಿ ಗೋಳಾಡಿದನು. ಕೊನೆಗೆ ತಾಯಿಯೂ ಒಲವಂತಮಾಡಲು ತಂದೆಯು ತಾನೇ ಒಂದು ಬುಟ್ಟಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಹಣ್ಣು/ಆರಿಸಿ ಕೊಟ್ಟು ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ಅವನು ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಿರುವಾಗ ಅವನ ಅಣ್ಣಂದಿರನ್ನು ಕಂಡು ಸಂಧಿಸಿದ್ದ ಮುದುಕನು ಇವನಿಗೂ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡು “ಎನಯ್ಯಾ! ಬುಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಏನಿದೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಇವನು ಸಹಜವಾಗಿ “ಬುಟ್ಟಿಯತುಂಬಾ ಸೇಜಿನ ಹಣ್ಣು ಇದೆ. ದೊರೆಯ ಮಗಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಅವಳ ರೋಗವನ್ನು ಗುಣಮಾಡಿ ಅವಳನ್ನು ಮದುವೆಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ಹೊರಟಿದ್ದೇನೆ,” ಎಂದನು. ಮುದುಕನು ನಿಜವನ್ನು ಹೇಳಿದನೆಂದು ಸಂತೋಷಪಟ್ಟು ಕೊಂಡು “ಹಾಗೇ ಆಗಲಿ” ಎಂದು ಹರಸಿ ಹೋದನು.

ಅರಮನೆಯ ಪಹರಿಯವನು ಈಗಲೂ ಮೋಸವಾಗಿದೆಯೆಂದು ಅವನನ್ನು ಒಳಕ್ಕೆ ಬಿಡದೆ ಹೋದನು. ಹತ್ಯಾಸನು ಒಟ್ಟಿಯನ್ನು ತೆರೆದು ಹಣ್ಣು ತೋರಿಸಿ ಅವನಪ್ಪಣೆ ಪಡೆದು ಅರಸನ ಒಳಗೆ ನೇರವಾಗಿ ಹೋದನು. ಅರಸನೂ ಇವನ ಸೌಮ್ಯ ಮುಖವನ್ನು ಕಂಡು ಇವನು ಹಣ್ಣೇ ತಂದಿರಬಹುದು ಎಂದು ನಂಬಿದನು. ಹತ್ಯಾಸನು ಮರ್ಯಾದೆಯಿಂದ ಹಣ್ಣಿನ ಬುಟ್ಟಿಯನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಿದನು. ದೊರೆಯು ಒಳ್ಳೆಯ ಚೆನ್ನದ ತಂಬಿಗೆಯ ಹಾಗೆ ಮೆರೆಯುತ್ತಿರುವ ಆ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಆನಂದಿಸಿ ಮಗಳ ಒಳಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ಒಂದು ಗಳಿಗೆಯೊಳಗಾಗಿ “ರಾಜಕುಮಾರಯ್ಯ ಆರೋಗ್ಯವಾಗಿರುವಳು” ಎಂದು ಆಳು ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ತಂದನು. ಆ ಆಳನ ಹಿಂದೆಯೇ ದೊರೆಯವುಗಳೂ ಓಡೋಡಿ ಬಂದಳು. “ಅವ್ವಾಜೀ! ಈ ಹಣ್ಣು ಒಂದು ಚೂರು ತಿನ್ನುತ್ತಲೂ ನನ್ನ ರೋಗವೆಲ್ಲಿ ಹೋಯಿತೋ?” ಎಂದು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಕುಣಿದಳು.

ಮಗಳಿಗೆ ರೋಗವು ಗುಣವಾಯಿತೆಂದು ಸಂತೋಷವಾದರೂ ಯಾವನೋ ಒಬ್ಬ ಯಕತ್ತಿತನನ್ನು ಅಳಿಯನನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಲ್ಲ ಎಂದು ಅವನಿಗೆ ಸಂಕಟವೂ ಆಯಿತು. ಕೊನೆಗೂ ಅವನಿಗೆ ಮಗಳನ್ನು ಕೊಡಲು ಒಪ್ಪದೆ, “ಎನಾದರೂಮಾಡಿ ಈ ಸಂಬಂಧ ತಪ್ಪಿಸಬೇಕು” ಎಂದು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧಾಂತಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಬಾಯಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟದಷ್ಟು ಉಪಚಾರ ಹೇಳುತ್ತ, “ಅಯ್ಯಾ! ನೀನು ಒಬ್ಬ ಮಹಾಪುರುಷನಾಗಿರಬೇಕು, ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನೀನು ತಂದ ಹಣ್ಣನ್ನು ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಆ ರೋಗವು ಬಿಟ್ಟುಹೋಗುತ್ತತ್ತೆ? ಎಂತಹ ಭಾರಿಯ ರೋಗ, ಮಹಾ ಮಹಾ ವೈದ್ಯರೊಳ್ಳ ಕೈಬಿಟ್ಟಿದ್ದರಲ್ಲಾ!” ಎಂದು ಬಿನ್ನಾಣವಾಡಿ, ಕೊನೆಗೆ “ಅಯ್ಯಾ! ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳುಂಟು. ಈ ಮನೆಗೆ ಅಳಿಯಂದಿರಾಗುವ ಪುಣ್ಯಾತ್ಮರು ಕೆಲವು ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡ

ಬೇಕು. ಅಂತಹ ನಿರ್ಬಂಧವಿಲ್ಲದೆ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ, ನನ್ನ ಮಾತಿನಂತೆ ಈ ತಕ್ಷಣ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದೆ ” ಎಂದನು.

ಹ್ಯಾಕ್ಸನು “ ಆ ನಿರ್ಬಂಧಗಳೇನು? ಅಪ್ಪಣಿಯಾಗಲಿ ” ಎಂದನು.

ಅರಸನು “ ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ನೀರಿನ ಮೇಲೂ ನೆಲದ ಮೇಲೂ ಒಂದೇ ಸಮನಾಗಿ ಹೋಗುವಂತಹ ದೋಣಿಯೊಂದನ್ನು ಒಂದೇ ದಿನದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬರಬೇಕು ” ಎಂದನು.

ಹ್ಯಾಕ್ಸನು ಆಗಲಿ ಎಂದು ಹೊರಟನು. ಹ್ಯಾಕ್ಸನು ಇಂತಹ ದೋಣಿಯನ್ನು ಮಾಡುವುದು ಹೇಗೆ? ಎಂದು ಯಾರನ್ನು ಕೇಳಿದರೂ, ನಕ್ಕು ಹಾಸ್ಯಮಾಡುವರು. ಹೀಗೆ ಎಲ್ಲರೂ ಹಾಸ್ಯ ಮಾಡಿದರೂ ಅವನ ಎದೆ ಕುಂದಲಿಲ್ಲ. ಕೊನೆಗೆ ಊರಾಚೆ ಹೋಗಿ ಒಂದಷ್ಟು ಮರದ ತುಂಡುಗಳನ್ನು ತಂದು ದೋಣಿಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಹೊರಟನು.

ಮೊದಲಿನ ಮುದುಕನು ಮತ್ತೆ ಬಂದನು: “ ಏನೈಯ್ಯಾ! ಏನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೀಯೆ? ” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಹ್ಯಾಕ್ಸನು ಇದ್ದದ್ದು ಇದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಹೇಳಲು ಮುದುಕನು ಸಂತೋಷಪಟ್ಟು “ ಈ ದಿನ ಸಂಜೆಯ ವೇಳೆಗೆ ಅಂತಹ ದೋಣಿಯು ಆಗುವುದು ” ಎಂದು ಹರಸಿ ಹೋದನು. ಸಂಜೆಯ ವೇಳೆಗೆ ನೀರಿನ ಮೇಲೂ ನೆಲದ ಮೇಲೂ ನಡೆಯುವ ದೋಣಿಯನ್ನು ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಅರಸಿನ ಅಳಿಯನಾಗುವೆನೆಂದು ಹಿಗ್ಗುತ್ತ ಹ್ಯಾಕ್ಸನು ಅರಮನೆಗೆ ಬಂದನು.

ಅರಸನಿಗೆ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಮೆಣಸಿನಕಾಯಿ ಕಿವಿಚಿದಂತಾಯಿತು. ಆದರೂ ಮೇಲೇನೂ ತೋರಿಸದೆ ಬಹು ಸಂತೋಷಪಟ್ಟಂತೆ ನಟಿಸುತ್ತಾ “ ಆಹಾ! ಬಹು ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ. ನಾಳೆಯ ದಿನ ನೂರು ಮೊಲಗಳನ್ನು ಕಾಯ್ದು ಬರಬೇಕು ” ಎಂದು ಬಹು ವಿಶ್ವಾಸದಿಂದ ಹೇಳಿದನು.

ಹ್ಯಾಕ್ಸನು ಆಗಲಿ ಎಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡನು.

ಮರುದಿನ ಬೆಳಗಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೇ ಅರಮನೆಯ ಚಾಕರನು ಒಂದು

ನೂರು ಮೊಲಗಳನ್ನು ತಂದನು. ಅವುಗಳನ್ನು ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಒಂದೊಂದು ಒಂದೊಂದು ಕಡೆ ಹೊರಟುವು. ಹೇಗೆ ಹೇಗೆ ಮಾಡಿದರೂ ಅವು ಒಂದು ಕಡೆ ನಿಲ್ಲವು. ಹೀಗೆ ಬದ್ಧಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಮುದುಕನು ಮತ್ತೆ ಬಂದನು. ಅವನು “ಏನಯ್ಯಾ! ಏನು ಸಮಾಚಾರ” ಎಂದನು. ಹರ್ಯಾಸನು “ಇವೊತ್ತು ಗೆಲ್ಲುವ ಹಾಗೆ ಇಲ್ಲ. ತಾತ!” ಎಂದು ಇದ್ದ ಸಮಾಚಾರವೆಲ್ಲ ಹೇಳಿದನು. ಮುದುಕನು ಸಕ್ಕು, “ದಿಗಿಲು ಸಡಬೇಡ. ಈ ಸಿಲ್ವಿ ತಕ್ಕೂ. ಇದೊಂದು ಸಲ ಊದಿದರೆ, ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿದ್ದ ಮೊಲಗಳೂ ಓಡೋಡಿಬರುತ್ತವೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಒಂದು ಸಿಲ್ವಿಕೊಟ್ಟು ಹೋದನು.

ಯಾರು ಯಾರೋ ಒಂದು ಹರ್ಯಾಸನನ್ನು “ಒಂದು ಮೊಲಕೊಡು. ಸಮಗೊಂದು ಮಲಕೊಡು” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಹರ್ಯಾಸನು ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಕೊನೆಗೆ “ಇವೊತ್ತು ದೊರಗಳ ಅಡುಗೆ ಮನೆಗೆ ಒಂದು ಮೊಲ ಬೇಕು ಕೊಡಯ್ಯ” ಎಂದು ಅರಮನೆಯ ಊಳಿಗದವನು ಬಂದನು. ಹರ್ಯಾಸನು “ಅರಸುಮಗಳೇ ಎಂದರೆ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ” ಎಂದನು. ಅವಳೇ ಬಂದೂ ಬಿಟ್ಟಳು. ಕೊನೆಗೆ ಒಂದು ಮೊಲ ಕೊಟ್ಟೀಕೊಡಬೇಕಾಯಿತು. ಹರ್ಯಾಸನು “ಇರಲಿ. ಇದಕ್ಕು ಉಪಾಯ ಇದ್ದೇ ಇದೆ” ಎಂದುಕೊಂಡು ಒಂದು ಮೊಲ ಹಿಡಿದು ಅದನ್ನು ಒಂದು ವಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿ ಅರಸುಮಗಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟನು.

ಅವಳು ಅಷ್ಟು ದೂರ ಹೋದಳೋ ಇಲ್ಲವೋ ಹರ್ಯಾಸನು ಸಿಲ್ವಿ ಯನ್ನು ಊದಿದನು. ಆ ಸದ್ದನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಲೇ ಮೊಲವು ಬದ್ಧಾಡಿ ಈಚೆಗೆ ಬಂದು ಎದ್ದೋಡಿತು. ಸಂಜೆಯಾಗುತ್ತಲೂ ಸಿಲ್ವಿ ಊದಿ ಮೊಲಗಳ ಲೆಕ್ಕ ನೋಡಿ ಅರಮನೆಗೆ ತಂದು ಬಿಟ್ಟನು. ಅರಸನಿಗೆ ಎದೆಬಿಂದು ಹೋದ ಹಾಗೇ ಆಯಿತು. ಆದರೆ ತಾನೆ ಏನು ಮಾಡುವುದು? ಹರ್ಯಾಸನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕೊಂಡಂತೆ ಬಹಳವಾಗಿ ಹೊಗಳುತ್ತಾ “ಇನ್ನು ಒಂದು ಉಳಿದಿದೆ. ನಿನ್ನಂತಹ ಬುದ್ಧಿವಂತನಿಗೆ ಅದು ತಾನೇ ಏನಸಾಧ್ಯ? ಹೇಳು ಎಂದರೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ” ಎಂದನು. ಹರ್ಯಾಸನು “ಅಪ್ಪಣೆಯಾಗಲಿ” ಎಂದನು.

ಅರಸನು ಹೇಳಿದನು. “ನೋಡು, ದೂರದ ಪರ್ವತದ ಶಿಖರದ ಮೇಲೆ ಗೃಧ್ರರಾಜನಿದ್ದಾನೆ. ಅವನ ಬಾಲದ ಒಂದು ಗರಿ ತರಬೇಕು. ಆ ಮೇಲೆ ನಾನು ಹೇಳಲಿಲ್ಲ ಎನ್ನ ಬೇಡ. ಅವನು ಒಹಹ ಕ್ರೂರನಂತೆ. ಮನುಷ್ಯರು ಸಿಕ್ಕಿದರೆ ಹಿಡಿದು ತಿನ್ನು ವನಂತೆ. ಉಪಾಯವಾಗಿ ತರಬೇಕು” ಎಂದನು. ಹ್ಯಾಕ್ಸನು ಹೆದರಲಿಲ್ಲ. ಹೋಗಿ ಬರುವೆನೆಂದು ಹೊರಟನು.

ಈ ಸಲವೂ ಮುಡುಕನು ಸಿಕ್ಕಿದನು. “ಹೆದರಬೇಡ. ನೀನು ಸತ್ಯ ವಾಗಿರುವವರೆಗೂ ನಿನಗೆ ದಿಗಿಲಿಲ್ಲ ಹೋಗು!” ಎಂದು ಧೈರ್ಯ ಹೇಳಿದನು. ಹ್ಯಾಕ್ಸನು ಹೊರಟನು.

ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಿಟ್ಟು ಸಿಕ್ಕಿತು. ಅದರ ಬುಡದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಪಾಳೆಯಗಾರನ ಅರಮನೆ. ಆಗಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪಾಳೆಯಗಾರರೆಲ್ಲ ಯಾರು ಬಂದರೂ ಅನ್ನ ಹಾಕುವರು. ಹೋಟಲುಗಳೆಲ್ಲ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಹ್ಯಾಕ್ಸನೂ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿ ಆ ಮಾತು ಈ ಮಾತು ಒಂದು ಇವನು ಗೃಧ್ರರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗುವೆಂಬುದು ತಿಳಿಯಿತು. ಆಗ ಆ ಪಾಳೆಯಗಾರನು “ಅಯ್ಯಾ! ಅಯ್ಯಾ! ಆ ಗೃಧ್ರರಾಜನಿಗೆ ತಿಳಿಯದದೇ ಇಲ್ಲವಂತೆ! ನನ್ನ ಮಗಳಿಗೆ ಏನೋ ರೋಗ! ಯಾರಿಂದಲೂ ಗುಣ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಇದು ಏಕೆ ವಿಚಾರಿಸಿಕೊಂಡು ಬಾ!” ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು. ಹ್ಯಾಕ್ಸನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು, ಆ ರಾತ್ರಿ ಅಲ್ಲಿಯೇ ತಂಗಿದ್ದು ಮರುದಿನ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೊರಟನು.

ಅಲ್ಲಿಂದ ಮುಂದೆ ಬಂದರೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಪಾಳೆಯಗಾರನ ಅರಮನೆಯು ಸಿಕ್ಕಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಅವನು ತನ್ನ ಖಜಾನೆಯ ಬೀಗದ ಕೈಯನ್ನು ಎಲ್ಲಿಯೋ ಇಟ್ಟು ಮರೆತುಬಿಟ್ಟು ಬಲು ಪೇಚಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನೂ ಇವನ ವಿಷಯ ವನ್ನು ತಿಳಿದು ಇವನನ್ನು ಬೇಕಾದಹಾಗೆ ಉಪಚರಿಸಿ “ಅಯ್ಯಾ? ನನ್ನ ಖಜಾನೆಯ ಬೀಗದ ಕೈ ಎಲ್ಲಿದೆ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಒರಬೇಕಯ್ಯಾ! ನನಗೆ

ಬಹಳ ಉಪಕಾರವಾಗುತ್ತದೆ" ಎಂದನು. ಹ್ಯಾಕ್ಸನು ಆಗಲಿ ಎಂದು ಆ ರಾತ್ರಿ ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಬಂದನು.

ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹೊಳೆ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಅಲ್ಲೊಬ್ಬ ಧಾಂಡಿಗನು ಬಂದವರನ್ನೆಲ್ಲ ಭುಜದಮೇಲೆ ಕೂರಿಸಿಕೊಂಡು ನದಿಯನ್ನು ದಾಟಿಸುವನು. ಅಲ್ಲಿ ಅವನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ದಾಟಬೇಕೆಂದರೆ ದೋಣಿಯಿಲ್ಲ, ಹರಿಗೋಲಿಲ್ಲ. ಆ ಧಾಂಡಿಗನು ಹ್ಯಾಕ್ಸನು ಹೊರಟಿರುವ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಅರಿತು "ಅಯ್ಯಾ! ನನ್ನ ವಿಚಾರವನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಂಡು ಬಾ. ನನಗೇನು ಹಣೆಬರೆಹ ಇದು, ಹೀಗೆ ಜನರನ್ನು ಹೊರುವುದು ಎಂದು ವಿಚಾರಿಸಿಕೊಂಡು ಬಾ" ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು. ಇವನು ಆಗಲಿ ಎಂದು ಮುಂದೆ ಹೊರಟನು.

ಅಲ್ಲಿಂದ ಮುಂದೆ ಒಂದು ಗೊಂಡಾರಣ್ಯ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಒಂದುಕಡೆ ಮೇಳೆಗಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ದಾರಿಯೇ ಇಲ್ಲ. ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಹುಲ್ಲೂ ಕೂಡ ಬೆಳೆಯದ ಒರಿಯ ಉಸುಬಿನ ಬೈಲು. ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಕಾಲಿಟ್ಟರೆ ಹೂತುಕೊಂಡು ಹೋಗುವ ಕಸರು. ಇದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ದಾಟಿ ಕೊಂಡು ಹ್ಯಾಕ್ಸನು ಗೃಧ್ರಗಿರಿಯ ಬಳಿಗೆ ಬಂದನು. ಪಾದದಿಂದ ಶಿಖರಕ್ಕೆ ಏರುವುದಕ್ಕೆ ಮೂರದಿನ ಹಿಡಿಯಿತು. ಕೊನೆಗೆ ಸಂಜೆ ನಾಲ್ಕುಗಂಟೆಯ ವೇಳೆಗೆ ಗೃಧ್ರರಾಜನ ಅರಮನೆಗೆ ಬಂದನು.

ಇವನು ಬರುವ ವೇಳೆಗೆ ಗೃಧ್ರರಾಜನು ಮನೆಯಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯು ಹ್ಯಾಕ್ಸನ ಮುದ್ದು ಮೊಖವನ್ನು ನೋಡಿ ಮಗನಂತೆ ಭಾಸಿಸಿ ಆದರಿಸಿದಳು. ಇವನ ಕಥೆಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೇಳಿ ಅಯ್ಯೋ ಎಂದು ಮರುಕಪಟ್ಟು "ಗೃಧ್ರರಾಜನು ನಿನ್ನನ್ನು ಕಂಡರೆ ತಿಂದುಬಿಡುವನು. ಅದರಿಂದ ನೀನು ಅವನ ಮಂಚದ ಕೆಳಗೆ ಅಪ್ಪಿರು. ಅವನು ಗಾಢನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿರುವಾಗ ಧೈರ್ಯಮಾಡಿ ಒಂದು ಗರಿಯನ್ನು ಕಿತ್ತುಕೋ. ಅವನು ಜಪ್ಪಯ್ಯಾ ಎಂದರೂ ಯಾರೊಡನೆಯೂ ಮಾತನಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಉಪಾಯವಾಗಿ ಆತನಿಂದ ನಿನ್ನ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳೆಲ್ಲ ಉತ್ತರ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು

ತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಮಾತುಕೊಟ್ಟು ಅವನಿಗೆ ಆಯಾಸಪರಿಹಾರವಾಗುವಂತೆ ಅನ್ನ ನೀರು ಕೊಟ್ಟು ಉಪಚಾರಮಾಡಿದಳು.

ಸಂಜೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಗೃಧ್ರರಾಜನು ಬಂದನು. ಅವನ ಆ ಭಾರಯ ರೆಕ್ಕೆಯ ಬಡಿತಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿದರೆ ಸಾಕು, ಎಂತಹ ಬಲಶಾಲಿಯಾದ ಮನುಷ್ಯನಾದರೂ ಅಪ್ಪಚ್ಚಿಯಾಗಿ ಹೋಗಬೇಕು. ಅಂತಹ ದೊಡ್ಡವನು ಆ ಗೃಧ್ರರಾಜ.

ಅವನು ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಮೂಗನ್ನು ಅರಳಿಸುತ್ತಾ "ಎಲ್ಲಿಯೋ ಮನುಷ್ಯರವಾಸನೆ! ಮನುಷ್ಯರ ವಾಸನೆ!" ಎನ್ನುತ್ತಲೇ ಬಂದನು. ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯು "ಹೌದು, ಈಗ ತಾನೇ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನು ನಿನ್ನ ಗರಿಯು ಬೇಕೆಂದು ಬಂದಿದ್ದ. ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬೈದು ಓಡಿಸಿ ಬಿಟ್ಟಿ. ಏಳು ಊಟಕ್ಕೆ" ಎಂದು ಕೈಕಾಲಿಗೆ ನೀರು ಕೊಟ್ಟು ಬಿಸಿಯಡಿಗೆ ಬಡಿಸಿ, ಕುಡಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಹಾಲು ಕೊಟ್ಟಳು. ಗೃಧ್ರರಾಜನಿಗೆ ಬಿಸಿಹಾಲು ಕುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ನಿದ್ರೆ ಬಂದು ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಮಲಗುವುದೇ ತಡ ಗೊರಕೆ ಹೊಡೆದನು.

ಗೃಧ್ರರಾಜನು ಒಳ್ಳೆಯ ಗಾಢ ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿರುವಾಗ ಹಠಾತ್ತಾನೆ ಉಪಾಯವಾಗಿ ಒಂದು ಗರಿಯನ್ನು ಕಿತ್ತುಕೊಂಡನು. ಕೂಡಲೇ ಅವನಿಗೆ ಎಚ್ಚರವಾಗಿ "ಯಾರೋ ನನ್ನ ಗರಿಯನ್ನು ಎಳೆದರು. ಮನುಷ್ಯರ ವಾಸನೆ. ಎಲ್ಲಿಯೋ ಮನುಷ್ಯನಿದ್ದಾನೆ" ಎಂದನು. ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯು "ಆಗಲೇ ಹೇಳಿದೆನಲ್ಲ. ಮನುಷ್ಯ ಬಂದಿದ್ದ, ಓಡಿಸಿದೆ ಎಂದು. ನಿನಗದೇ ಗೀಳು. ಅದಿ ರಲಿ. ಆ ಪಾಳೆಯಗಾರನ ಮಗಳಿಗೆ ಏಕೆ ಅಂತಹ ಹಡಿರೋಗ?" ಎಂದಳು.

"ಸರಿ. ಈ ಮನುಷ್ಯರಿಗೆ ಎಳ್ಳಷ್ಟೂ ಕೂಡ ಬುದ್ಧಿಯಿಲ್ಲ. ಆ ಹುಡು ಗಿಯ ತಲೆ ಕೂದಲು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಒಂದು ಕರೀ ಹಕ್ಕಿ ಕುದುರೆ ಲಾಯದಲ್ಲಿ ಗೂಡುಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದೆ. ಆ ಗೂಡಿನಲ್ಲಿರುವ ಕೂಡು ತಂದು ಅವಳಿಗೆ ಕೊಡುವವರೆಗೂ ಈ ರೋಗ ಗುಣವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದೆಲ್ಲಾದರೂ ಹೋಗಲಿ. ನನಗೆ ನಿದ್ರೆ. ನನ್ನನ್ನು 'ಮಾತನಾಡಿಸಬೇಡ'."

“ನಿನ್ನ ನಿದ್ದೆ ಇದ್ದೇ ಇದೆ. ಅದಿರಲಿ. ಒಂದಾಯಿತು. ಅದೇನದು? ಆ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಪಾಳೆಯಗಾರನ ಖಜಾನೆಯ ದೀಗದ ಕೈ ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗಿದೆ?”

“ನೋಡಿದೆಯಾ? ಇವನು ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಬುದ್ಧಿವಂತ. ಅಯ್ಯೋ! ಆ ದೀಗದ ಕೈ ತೊಲೆಯ ಮೇಲಿಟ್ಟು ಮರೆತಿದ್ದಾನೆ. ನನಗೆ ಕಣ್ಣು ಎಳೆದು ಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದೆ. ಬಿಡು ಅಲ್ಲಿಗೆ!”

“ಆಗಿ ಹೋಯಿತು. ಕೊನೆಯ ಮಾತು. ಆ ಧಾಂಡಿಗ ಏಕೆ ಜನರನ್ನು ಹೊರುತ್ತಿರುವುದು?”

“ಸರಿ. ಯಾರನ್ನಾದರೂ ನಡುಹೊಳೆಯಲ್ಲಿ ಎತ್ತಿ ಹಾಕಿದರೆ ಆಯಿತು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಅವನ ಕಷ್ಟ ಮುಗಿಯಿತು. ಇನ್ನು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನನಗೆ ಸಿದ್ಧೆ.” ಎಂದು ಗೃಧ್ರರಾಜನು ಮುಗಿಬಿಟ್ಟನು. ಬ್ಯಾಂಡಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಗೊರಕೆ ಹೊಡೆಯಲು ಆರಂಭವಾಯಿತು. ಬೆಳಗಾಗುವವರೆಗೆ ಹಾಗೆ ಜೆನ್ನಾಗಿ ನಿದ್ದೆ ಮಾಡಿ ಬೆಳಗಾಗುತ್ತಲೂ ಎದ್ದು ತನ್ನ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೊರಟು ಹೋದನು.

ಗೃಧ್ರರಾಜನ ಮಡದಿಯು ಹ್ಯಾಕ್ಸನಿಗೆ ಗೃಧ್ರರಾಜನ ಉತ್ತರಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಹೇಳಿ ಗಟ್ಟಿಮಾಡಿಕೊಟ್ಟು ಬೀಳ್ಕೊಟ್ಟಳು.

ಹ್ಯಾಕ್ಸನು ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಾ ಹೊಳೆಯ ಬಳಿಗೆ ಬಂದನು. ಧಾಂಡಿಗನು “ಎನಪ್ಪಾ! ನನ್ನ ವಿಚಾರ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಬಂದೆಯಾ?” ಎಂದನು. ಅವನ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಹೊಳೆಯನ್ನು ದಾಟಿ ಈಚೆಗೆ ಬಂದು “ನೀನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಹೋಗುವವರಲ್ಲಿ ಯಾರನ್ನಾದರೂ ಹೊಳೆಯ ನಡುವೆ ಎತ್ತಿ ಹಾಕಿಬಿಡು. ಅಲ್ಲಿಗೆ ನಿನ್ನ ಈ ನಿಯೋಗವು ಮುಗಿಯುವುದು” ಎಂದು ತನ್ನವಾಡಿಗೆ ತಾನು ಮುಂದೆ ಬಂದನು.

ಮುಂದೆ ಪಾಳೆಯಗಾರನ ಅರಮನೆಯು ಸಿಕ್ಕಿತು. ಹ್ಯಾಕ್ಸನು ಬಂದಾನೇ ಎಂದು ಪಾಳೆಯಗಾರನು ಅವನ ದಾರಿಯನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಹ್ಯಾಕ್ಸನು ಬಂದು ತೊಲೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹುಡುಕಿ ಬೀಗದ ಕೈಯನ್ನು ತೆಗೆದು

ಕೊಟ್ಟನು. ಪಾಳೆಯಗಾರನು ಬಹಳ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟು ಹ್ಯಾಕ್ಸನಿಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಚಿನ್ನಬಿಳ್ಳಿಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ಅಲ್ಲಿಂದ ಮುಂದೆ ಬರುತ್ತಿರಲು ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಪಾಳೆಯಗಾರನೂ ಹಾಗೆಯೇ ಇವನ ದಾರಿಯನ್ನು ಕಾದಿದ್ದನು. ಇವನು ಬಂದು ಆ ಹಕ್ಕಿಯ ಗೂಡನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಅದರಲ್ಲಿದ್ದ ತಲೆಯ ಕೂದಲನ್ನು ತಂದುಕೊಡುತ್ತಲೂ ಅವನ ಮಗಳಿಗೆ ರೋಗವು ಗುಣವಾಯಿತು. ಅವನು ಹ್ಯಾಕ್ಸನಿಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಉಪಚಾರಮಾಡಿ ತಾನೂ ಚಿನ್ನಬಿಳ್ಳಿಗಳನ್ನು ಬೇಕಾದಹಾಗಿ ಕೊಟ್ಟು ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ಹ್ಯಾಕ್ಸನು ಇದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ತನ್ನ ಊರಿಗೆ ಬಂದನು. ಅವನು ಬರುವುದಕ್ಕಿಂತ ಮುಂಚೆ ಅವನ ಕೀರ್ತಿಯು ಅರಮನೆಗೆ ಬಂದು ಮುಟ್ಟಿತು. ಅರಸನು ಇನ್ನು ಬೇರೆ ಉಪಾಯ ಕಾಣದೆ ಮಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆಮಾಡಲು ಸಿದ್ಧನಾದನು.

ಮದುವೆಯು ಸಂಭ್ರಮವಾಗಿ ನಡೆಯಿತು. ಹ್ಯಾಕ್ಸನೂ ಹೊಸ ಹೆಂಡತಿಯೊಡನೆ ಸುಖವಾಗಿದ್ದು ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಅರಸನಾದನು.

ಅದೃಷ್ಟ ಒಲಿದರೆ !

ಡ್ರೆನ್ಮಾರ್ಕಿನ ಒಂದು ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಬಡರೈತನೊಬ್ಬನು ವಾಸವಾಗಿದ್ದನು. ಅವನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅವನ ಹೆಂಡತಿ, ಒಂದು ವರ್ಷದ ಮಗು ಬಿಟ್ಟು ಇನ್ನು ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಒಂದು ಸಲ ಜಳಿಗಾಲ ಬಂತು. ಜಳಿಗಾಲದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಕಷ್ಟ. ಪುಣ್ಯವಂಶರಾಧವರು ಮನೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಕ್ಕೆ ಕೂಡ ಹೊರಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂತಹ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಈ ರೈತನಿಗೆ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯ ಎಲ್ಲಿಂದ ಬರಬೇಕು ?

ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ಬಡವರಿಗೆ ಜೀವನವು ನಡೆಯುವುದು ಹೇಗೆ ? ಅದರಿಂದ ಗಂಡ ಹೆಂಡಿರು ಇದ್ದ ಊರು ಮನೆಬಾಗಿಲು ಎಲ್ಲಾ ಬಿಟ್ಟು ಜೀವನವನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಹೊರಟರು.

ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಕಾಡು ಸಿಕ್ಕಿತು. ಇವರು ಅದನ್ನು ದಾಟುತ್ತಿರುವಾಗ ಹಿಮದ ಮಳೆಯು ಸುರಿಯಿತು. ಹಿಮದ ಮಳೆಯು ಮೊದಲಾದರೆ, ನೆಲವೆಲ್ಲ, ಆಕಾಶವೆಲ್ಲ, ಗಿಡಮರಗಳೆಲ್ಲ ಹಿಮಮಯವಾಗಿ ಬಿಳಿಗೆ ಆಗಿಹೋಗಿ, ಎತ್ತಕಡೆ ಹೋಗಬೇಕು ಎನು ಮಾಡಬೇಕು ಎನೂ ತೋರದೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಗಂಡನೂ ಹೆಂಡಿತಿಯೂ ಬೇರಿಬೇರೆಯಾಗಿ ಹೋದರು. ಇಬ್ಬರೂ ಕೂಗಿದರೂ ಅವನು ಕೂಗಿದ್ದುದು ಇವಳಿಗೆ ಕೇಳಿಸದು, ಇವಳು ಕೂಗಿದ್ದುದು ಅವನಿಗೆ ಕೇಳಿಸದು. ಹೀಗೆ ಒಬ್ಬರೊಬ್ಬರು ಒಂದೊಂದು ದಾರಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದರು

ಗಂಡನು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಅಲೆಯುತ್ತಿರುವಾಗ ಹೆಂಡಿತಿಯು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡ ಗೋಳಿನ ಜೊತೆಗೆ ಹೊಟ್ಟೆಯ ಹಸಿವಿನ ಗೋಳೂ ಸೇರಿತು. ಎರಡು ತೆರನಾಗಿ ಗೋಳಿಡುವ ಗೌಡನು ಎತ್ತಕಡೆ ಹೋಗುವೆನು ಎಂಬುದನ್ನೂ ಗಮನಿಸಲಾರದೆ ಹೋದನು. ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ಹಿಮ, ಹಿಮದ ಗಾಳಿ, ಹೀಗೆ ಸಂಕಟಪಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಅವನಿಗೆ ದೂರದಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಕಾಣಿಸಿತು. ಹೊಗೆಯು ಇರಬೇಕಾದರೆ ಯಾರೋ ಬೆಂಕಿಯನ್ನು ಉರಿಸುತ್ತ ಇರಬೇಕು ಎಂದುಕೊಂಡು ಎತ್ತಕಡೆ ಹೋದನು.

ಅಷ್ಟುದೂರ ಹೋದಮೇಲೆ ಒಂದು ಮನೆಯು ಸಿಕ್ಕಿತು. ಆ ಮನೆಯನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಏಕೋ ದಿಗಿಲಾಗುವಂತೆ ಇದ್ದರೂ ಗೌಡನು ಬೇಕಾದುದು ಆಗಲಿ ಎಂದು ಹೋಗಿ ಧೈರ್ಯವಾಗಿ ಬಾಗಿಲು ತಟ್ಟಿದನು. ಒಳಗಿನಿಂದ ಯಾರೋ ವಿಕಾರವಾದ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ “ಯಾರು ?” ಎಂದರು. ಗೌಡನು, “ನಾನೊಬ್ಬ ಹಾದಿಕೋಕ. ಹಸಿದು ಬಂದಿದ್ದೇನೆ. ಒಂದು ತುತ್ತು ಅನ್ನ ನೀಡಿ ದೇವರೇ !” ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು. ಒಳಗಿನಿಂದ “ನನಗೆ

ಬೇಕಾದ್ದು ನಾನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ನನಗೆ ಬೇಕಾದ್ದು ನೀನು ಕೊಡುವೆಯಾ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. “ ಮೊದಲು ತಿನ್ನಲು ಒಂದು ತುತ್ತುಕೊಡಿ. ಅಮೇಲೆ ಬೇಕಾದುದು ಆಗಲಿ” ಎಂದನು ಗೌಡ.

ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯಿತು. ಮೊಳದುದ್ದ ಕುಳ್ಳನೊಬ್ಬನು ಒಂದು ಅವನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ತಿನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಬಿಸಿಬಿಸಿ ರೊಟ್ಟಿ, ಕುಡಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಬಿಸಿಬಿಸಿ ಹಾಲು ಕೊಟ್ಟು ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾತನಾಡಿದನು. ಗೌಡನ ಗೋಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕೇಳಿ, “ ಅಯ್ಯೋ! ಪಾಪ!” ಎಂದು ಮರುಗಿದನು.

ಕೊನೆಗೆ ಒಂದು ಹಣದ ಚೀಲ ತೆಗೆದು ಮುಂದಿಟ್ಟು “ ನೋಡು. ಈ ಚೀಲದಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗಲೂ ಹಣ ತೀರುವುದಿಲ್ಲ. ಇದು ಬೇಕೆ?” ಎಂದನು.

ಗೌಡನಿಗೆ ಕುರುಡನಿಗೆ ಕಣ್ಣು ಬಂದಂತಾಯಿತು; “ ಪುಣ್ಯಾತ್ಮ! ನೀನಷ್ಟು ದೊಡ್ಡಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿದರೆ ಒಡವ ಬದುಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ” ಎಂದನು.

“ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ಒಂದು ಕಟ್ಟು, ನೀನು ನಿನ್ನ ಮಗನನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು.”

ಗೌಡನಿಗೆ ಅದು ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. “ ಆ! ಮಗನನ್ನು ಮಾರಿಕೊಳ್ಳಲೇ?” ಎಂದನು.

ಕುಳ್ಳನು “ ಅದೇನೋ ನಿನ್ನ ಇಷ್ಟ! ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ನನ್ನ ರೊಟ್ಟಿ ಕಡಿದ ಮೇಲೆ ನನ್ನ ಋಣ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಹಾಗಿಲ್ಲ. ಹದಿನಾಲ್ಕು ವರ್ಷ ತುಂಬುತ್ತಲೂ ನಿನ್ನ ಮಗನನ್ನಾದರೂ ಕಳುಹಿಸು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನೀನಾದರೂ ಬಾ” ಎಂದು ಹೋಗಿ ಮಲಗಿಕೊಂಡನು.

ಗೌಡನಿಗೆ ನಿದ್ರೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಕುಳ್ಳನು ಎಳುವುದರೊಳಗಾಗಿ ಎಲ್ಲಾದರೂ ತಲೆಮರೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿಗೋಣ ಎಂದುಕೊಂಡು ನಡುರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಚಳಿಗಾಳಿ ಕೂಡ ನೋಡದೆ ಅಲ್ಲಿಂದ ಓಡಿಹೋದನು.

ಇತ್ತ ಗೌಡನ ಹೆಂಡಿತಿಯು ಆ ಬೊಮಟಿಯನ್ನು ತಬ್ಬಿಕೊಂಡು

ಗೋಳೋ ಎಂದು ಅತ್ತುಕೊಂಡು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿಲ್ಲ ಅಲೆದಳು. ಹಾಗೆ ಅಲೆಯುತ್ತಿರುವಾಗ ಅಲ್ಲೊಬ್ಬ ಕಿನ್ನರನು ಸಿಕ್ಕಿದನು. ಅವನು ಅಳುತ್ತ ಕುಳಿತಿದ್ದನು. ಅವನು ಇವಳನ್ನು “ಅಯ್ಯೋ! ನನ್ನಮ್ಮ! ನನ್ನ ಭಾಗದ ದೇವರು ಬಂದ ಹಾಗೆ ಬಂದೆಯಲ್ಲೆ ತಾಯಿ!” ಎಂದು ತನ್ನ ದುಃಖವನ್ನೆಲ್ಲ ಹೇಳಿಕೊಂಡನು. “ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಏನೋ ರೋಗ! ಹಾಸಿಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಮೇಲಕ್ಕೆ ಎಳಲಾರದೆ ಬಿದ್ದುಕೊಂಡಿದ್ದಾಳೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಏನು ಮಾಡಬೇಕೋ ನನಗೆ ತಿಳಿಯದು. ನೀವು ಮನುಷ್ಯರು. ನಿಮಗೆ ಸೊವ್ವುಸೆದೆ ಏನೇನೋ ಗೊತ್ತು. ಬಂದು ಏನಾದರೂ ಮಾಡಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಕಾಪಾಡು” ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು. ಗೌಡತಿಯು ಅವನ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಹೋದಳು.

ಅವನು ಗವಿಯ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಅಡ್ಡವಾಗಿಟ್ಟಿದ್ದ ಒಂದೆಯನ್ನು ಉರುಳಿಸಿ ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆದು ಅವಳನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿ ಅವನ ಹೆಂಡತಿಗೆ ವಾಯು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಿತ್ತು.

ಗೌಡತಿಯು ಹೋಗಿ ಸೊವ್ವುಸೆದೆ ತಂದು ಕಸಾಯ ಮಾಡಿ ಕೊಟ್ಟಳು. ಕಿನ್ನರಿಗೆ ಹಿಡಿದಿದ್ದ ವಾಯುವು ಬಿಟ್ಟು ಅವಳು ಹಾಸಿಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಎದ್ದಳು. ಗಂಡನಿಗೂ ಹೆಂಡತಿಗೂ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಸಂತೋಷವಾಯಿತು.

ಅವನು ಅವಳು ಮಾಡಿದ ಉಪಕಾರವನ್ನು ನೆನೆದುಕೊಂಡು “ನಾನೂ ನಿನಗೊಂದು ಉಪಕಾರವನ್ನು ಮಾಡುವೆನು” ಎಂದನು. ಗೌಡತಿಯು “ಈಗಲೇಗ ಚೆನ್ನಾಯಿತು. ನೀನು ನನಗೆ ನನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ಊಟ ಕ್ಕಿಟ್ಟು ಉಪಚಾರ ಮಾಡಲಿಲ್ಲವೆ? ಇದಕ್ಕಿಂತ ಇನ್ನೇನು ಆಗಬೇಕು? ಇಷ್ಟರಮೇಲೆ ನಾನು ಮಾಡಿದ ಉಪಕಾರ ತಾನೇ ಏನು?” ಎಂದಳು.

ಕಿನ್ನರನು ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಿಂದ ಒಂದು ವೊಲ್ಟೆಜ್ ತೆಗೆದು ಕೊಟ್ಟು “ಇದರಲ್ಲಿ ಮೀಸಿನ ಹುರುಳೊಂದು (scale), ಹಕ್ಕಿಯ ರೆಕ್ಕೆ ಯೊಂದು, ಕರಡಿಯ ಕೂದಲೊಂದು ಇವೆ. ಮೀಸಿನ ಹುರುಳು ಹಿಡಿದರೆ ಮೀನುಗಳ ಅರಸನು ಬರುವನು. ರೆಕ್ಕೆಯನ್ನು ತಿರುಚಿದರೆ ಹಕ್ಕಿಗಳ ಒಡೆ

ಯನು ಬರುವನು. ಕೂದಲನ್ನು ಸುತ್ತಿದರೆ ಕರಡಿಗಳ ಮುಖಂಡನು ಬರುವನು. ಅವರು ಬಂದು ಬೇಕಾದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಕೊಡುವರು. ಇದನ್ನು ನಿನ್ನ ಮಗನಿಗಾಗಿ ಎತ್ತಿಟ್ಟಿರು' ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟನು.

ಗಾಡಿತಿಯು ಹಾಗೇ ಆಗಲಪ್ಪ ಎಂದು ಅದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಸೆರಗಿನಲ್ಲಿ ಗಂಟು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಳು. ಅವಳು ಹೊರಡುವಾಗ ಕಿನ್ನರನು "ಅಮ್ಮಾ ! ಇನ್ನೊಂದು ಹೇಳಬೇಕು. ನಿನ್ನ ಮಗ ನಿಮ್ಮ ಊರಿನ ಅರಸನಾಗುತ್ತಾನೆ. ನಿಮಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಒಳ್ಳೆಯದಾಗುತ್ತದೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅವಳನ್ನು ಅವಳ ಮನೆಯ ದಾರಿಯವರೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಜಿಟ್ಟು ತಾನು ಹಿಂದಿರುಗಿ ಹೋದನು.

ಇವಳು ಬರುವ ವೇಳೆಗೆ ಗಂಡನೂ ಮನೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದನು. ಚಳಿಗಾಲವೂ ತೀರಿ ಅವನಿಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಕೆಲಸವು ಸಿಕ್ಕಿತ್ತು: ಅನ್ನಬಟ್ಟಿಗೆ ನೇರವಾಗಿತ್ತು. ಗಂಡಹೆಂಡಿರು ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ಕಂಡೆವೆಂದು ಎಷ್ಟೋ ಆನಂದಪಟ್ಟರು. ಗಾಡನು ಮಗುವಿಗೆ ಸ್ವೆಂಡ್ ಎಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟನು. ಮಗನು ಬೆಳೆದ ಹಾಗೆಲ್ಲ ತಾಯಿ ಆನಂದವೂ ಬೆಳೆಯಿತು. ಅರಿತೋ ಮರೆತೋ ಆ ಮಗನನ್ನು ನೋಡುವ ಆನಂದದಲ್ಲಿ ಅವರಿವರೊಡನೆ ಅವಳು ತನ್ನ ಮಗನು ಆ ಊರಿನ ಅರಸನಾಗುವನೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡಳು. ಆ ಸುದ್ದಿಯು ಅಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಇಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ದೊರೆಯವರೆಗೆ ಹೋಯಿತು. ಅವನಿಗೆ ಗಂಡುಮಕ್ಕಳು ಇರಲಿಲ್ಲ. ಮಗಳು ಮಾತ್ರ ಇದ್ದಳು.

ಅವನಿಗೆ ಆ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಕೋಪ ಒತ್ತು. "ಗಾಡನ ಮಗನು ನನ್ನ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಅರಸನಾಗುವುದೆ?" ಎನ್ನಿಸಿತು. ಕೂಡಲೇ ಗಾಡನ ಒಳಗೆ ತನ್ನ ಆಳುಗಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಅವರು "ನಿನ್ನ ಮಗನಮೇಲೆ ಅರಸರಿಗೆ ವಿಶ್ವಾಸ ಬಂದಿದೆ. ಅವನನ್ನು ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರಹೇಳಿದ್ದಾರೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಸ್ವೆಂಡನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು.

ಅರಸನು ಆ ಹುಡುಗನನ್ನು ಒಂದು ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಕೂಡಿ ಅದನ್ನು ಯಾರೂ ಅರಿಯದಂತೆ ಹೊಳೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿಸಿಬಿಟ್ಟನು.

ಆ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯು ಹೊಳೆಯಲ್ಲಿ ತೇಲಿಬರುತ್ತ ದಡದಲ್ಲಿ ಧಾನ್ಯ ಜೀಸುವು ದಕ್ಕೆ ಮಿಲಾ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದ ಒಬ್ಬನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಅವನು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಅದನ್ನು ದಡಕ್ಕೆ ಎಳೆಸಿದನು. ಅದರಲ್ಲಿ ಮೂರ್ಛೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಹುಡುಗನನ್ನು ಕಂಡು ದೇವರು ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲದ ತನಗೆ ಮಗನನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು ಎಂದು ಅವನನ್ನು ವಿಶ್ವಾಸದಿಂದ ಕಾಪಾಡಿಕೊಂಡನು. ಸ್ವೆಂಡ್‌ನು ಬಂದುದೇ ವೊಡಲು ಆ ಮಿಲ್ಲರನಿಗೆ ಅದೃಷ್ಟವು ಒಲಿಯಿತು. ಅವನಿಗೆ ಐಶ್ವರ್ಯವು ಬಂದಿತು. ಹುಡುಗನು ಬರುಬರುತ್ತ ಬಲು ಚೆಲುವನಾಗಿ ಬೆಳೆದನು. ಅವನಿಗೆ ಹದಿನಾಲ್ಕು ನೆಯ ವರ್ಷವು ತುಂಬುವ ದಿನವೂ ಬಂದಿತು.

ಆ ದಿನಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಅತಃಪುರದಲ್ಲಿದ್ದ ಅರಸನ ಮಗಳು ಅದೃಷ್ಟಳಾದಳು. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಹಾಹಾಕಾರವು ಹುಟ್ಟಿತು. ಅರಸನಿಂದ ಆಳಿನ ವರೆಗೆ ಎಲ್ಲರೂ ಹುಡುಕಿದರು. ಯಾರುಯಾರು ಹುಡುಕಿದರೂ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಹುಡುಕಿದರೂ ಅರಸಿನ ಮಗಳು ಸಿಕ್ಕಲಿಲ್ಲ.

ಅರಸನು ತನಗೆ ತಕ್ಕ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತವಾಯಿತೆಂದು ಬಲುವಾಗಿ ಅತ್ತುಕೊಂಡನು. ಕೊನೆಗೆ “ಯಾರಾದರೂ ನನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಬಂದರೆ ಅವರಿಗೇ ಅವಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಅರ್ಧರಾಜ್ಯ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ತನ್ನ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಡಂಗೂರ ಹೊಡೆಯಿಸಿದನು.

ಇತ್ತ ಆ ಕುಳನು ಬಂದು “ಹದಿನಾಲ್ಕು ವರ್ಷವಾಯಿತು. ನಿನ್ನ ಮಗನನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೀಯೋ ? ನೀನೇ ಬರುತ್ತೀಯೋ ?” ಎಂದು ಗೌಡನನ್ನು ಪೀಡಿಸಿದನು. ಯತ್ನವಿಲ್ಲದೆ ಗೌಡನೇ ಅವನ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಹೋದನು. ಗೌಡಿ ತಿರು “ಮಗ ಅರಸಿನ ಪಾಲಾದ. ಗಂಡ ದೆವ್ವದ ಪಾಲಾದ ಅಯ್ಯೋ ! ನನ್ನ ಹಣೇ ಬರೆಹವೇ !” ಎಂದು ಅತ್ತುಕೊಂಡು ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿದಹಾಗೆ ಅಲೆದಳು.

ಒಂದು ದಿನ ಆ ಹುಚ್ಚು ಗಾಡಿತಿಯು ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ತನ್ನ ಮಗ ನಿರುವೆಡೆಗೇ ಬಂದಳು. ಹುಡುಗನು ಹೊರಗೆ ನಿಂತಿದ್ದನು. ತಾಯಿಯು ಮಗನನ್ನು ಗುರ್ತಿಸಿದಳು. ಮಗನೂ ತಾಯಿಯ ಗುರ್ತು ಹಿಡಿದನು.

ತಾಯಿಯು ತನಗೆ ಸಂಭವಿಸಿದ ವಿಪತ್ತನ್ನೆಲ್ಲ ಮಗನಿಗೆ ಹೇಳಿದಳು. ಮಗನು “ಅಮ್ಮಾ ! ನೀನು ಇಲ್ಲಿರು. ನಾನು ಹೋಗಿ ನಮ್ಮ ಅಪ್ಪನನ್ನು ಬಿಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಹೊರಟನು. ತಾಯಿಯು ಮೊದಲ ಮೊದಲು ಬೇಡಬೇಡ ಎಂದಳು. ಕೊನೆಗೆ ಒಪ್ಪಿ ತನಗೆ ಆ ಕಿನ್ನರನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ಪೊಟ್ಟಣವನ್ನೂ ಅದರಲ್ಲಿರುವ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುವ ರೀತಿಯನ್ನೂ ಹೇಳಿ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟಳು.

ಸ್ವೆಂಡನು ತಂದೆಯನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಹೊರಟನು. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿದವರನ್ನೆಲ್ಲ “ಮೊಳುದ್ದ ಕುಳ್ಳ ಎಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ ಬಲ್ಲಿರಾ ?” ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಾಹೋದನು. ಕೊನೆಗೆ ಒಬ್ಬನು “ನೋಡು ನಮಗೆ ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯದು. ಕಡಲಿನಲ್ಲಿ ಇರುವ ಮೀನುಗಳ ಅರಸನ್ನು ಕೇಳು. ಅವನಿಗೇ ನಾದರೂ ಗೊತ್ತಿರಬಹುದು” ಎಂದನು. ಸ್ವೆಂಡನು ಆಗಲಿ ಎಂದು ಕಡಲಿನ ದಡಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ಕಿನ್ನರನು ತನ್ನ ತಾಯಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ಮೀನಿನ ಹುರುಪನ್ನು ಹಿಡಿದನು. ಕಡಲಿನಲ್ಲಿ ಭಾರಿಯ ಗದ್ದಲವಾಯಿತು. ಅಲೆಗಳು ಒಂದೊಂದು ತೆಂಗಿನಮರದುದ್ದ ಎದ್ದು ಬಂದು ದಡಕ್ಕೆ ಅಪ್ಪಳಿಸಿದುವು. ಆ ತೆರೆಗಳ ನಡುವೆ ಮೀನರಾಜನು ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡು “ಯಾರು ನನ್ನನ್ನು ಕರೆದವರು ?” ಎಂದನು.

ಸ್ವೆಂಡನು ಧೈರ್ಯವಾಗಿ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ ನಿಂತನು. “ನಾನೇ ನಿನ್ನನ್ನು ಕರೆದವನು. ನಮ್ಮ ತಂದೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿರುವ ಕುಳ್ಳನು ಎಲ್ಲಿರುವನೋ ಹೇಳು. ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆಯಂತೆ” ಎಂದನು. ಮೀನು “ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಅದು ಗೊತ್ತಿರುವುದು ಕಾಕರಾಜನಿಗೆ. ಅವನು ಸಮುದ್ರದ ಮಧ್ಯೆ ಇರುವ ದ್ವೀಪದಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾನೆ. ಬೇಕಾದರೆ

ಬಾ. ನಾನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತೇನೆ, ಆದರೆ, ಅವನೇ ನಾದರೂ ನಿನ್ನನ್ನು ಕಂಡರೆ ಕುಕ್ಕಿ - ಕುಕ್ಕಿ ಕೊಂದುಹಾಕುತ್ತಾನೆ. ನೋಡಿಕೋ ; ಧೈರ್ಯವಿದ್ದರೆ ಬಾ ” ಎಂದನು. ಹುಡುಗನು “ ಆಗಲಿ. ನೋಡಿಕೊಳ್ಳೋಣ. ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗು ” ಎಂದನು. ಮೀನು ಅವನನ್ನು ತನ್ನ ಬೆನ್ನಿನಮೇಲೆ ಕೂರಿಸಿಕೊಂಡು ಆ ದ್ವೀಪಕ್ಕೆ ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಹೋಯಿತು.

ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುವ ವೇಳೆಗೆ ಸಂಜೆಯಾಗಿತ್ತು. ಚಳಿಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ಇವನಿಗೆ ಕಂಬಳಿ ಗಿಂಬಳಿ ಕೊಡುವವರು ಯಾರು ? ಅದರಿಂದ ಇವನು ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿದ್ದ ತರಗಿಲ್ಲ ಗುಡ್ಡೆಮಾಡಿ ಅದರೊಳಗೆ ಸೇರಿಕೊಂಡನು. ರಾತ್ರಿ ಅದರಮೇಲೆ ಹಿಂಬದ್ದು ಒಂದು ಹಿಮದ ಗುಡ್ಡೆಯಹಾಗೆ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಬೆಳಗಿನಝಾವದಲ್ಲಿ ಕಾಗೆಗಳೆಲ್ಲ ಎದ್ದುವು. ಕಾಕರಾಜನೂ ಎದ್ದನು. ಅವನ ಮಕ್ಕಳು, “ ಕಾಕಾ ! ಕಾಕಾ ! ಅಪ್ಪಾ ! ಇವೊತ್ತು ಎಲ್ಲಿಯೋ ಹೋಗಿ ಬೀಕೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದೆಯಲ್ಲ ! ” ಎಂದುವು. ಕಾಕರಾಜನು “ ಹೌದು ! ಹೌದು. ಮೊಳುದ್ದ ಕುಳ್ಳನು ಬರಹೇಳಿದ್ದಾನೆ. ಅವನು ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದಾನೆ. ಇವತ್ತು ಅವನನ್ನು ಕೊಂದು ತಿನ್ನುತ್ತಾನೆಯಂತೆ. ನನ್ನನ್ನೂ ಊಟಕ್ಕೆ ಬರಹೇಳಿದ್ದಾನೆ ” ಎಂದನು. ಮರಿಗಳು “ ಪಾಪ ! ಆ ಮನುಷ್ಯನು ಬದುಕುವಹಾಗಿಲ್ಲ ಹಾಗಾದರೆ ? ” ಎಂದುವು. ಕಾಗೆಯೂ “ ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲ. ನಿಮಗೇಕೆ ಆ ಯೋಚನೆ ? ” ಎಂದಿತು.

ಆ ಮರಿಗಳಿಗೆ ಇನ್ನೂ ರೆಕ್ಕೆ ಒಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ತಂದೆಯ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಮಾತಾಡುವ ಅವಸರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಧೂಪನೆ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಬಿತ್ತು. ಸ್ವೆಂಡನು ಅವುಗಳು ಆಡುತ್ತಿದ್ದ ಮಾತೆಲ್ಲ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದನಾಗಿ ಅವನು ಆ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದ ಮರಿಯನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡನು. ಆ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಬೆಳಕಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಕತ್ತಲಿನಲ್ಲಿ ಕಾಗೆಗಳಿಗೆ ಕಣ್ಣು ಕಾಣಿಸದು. ಕಾಕರಾಜನಿಗೆ ಮರಿ ಬಿದ್ದುದು ತಿಳಿಯಿತು. ಆದರೆ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದ ಮರಿಯನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು

ಬರಲಾರ. ಎನುಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಯೋಚಿಸುತ್ತಿರುವುದರೊಳಗಾಗಿ ಕೆಳಗಿನಿಂದ ಮರಿಯು “ಯಾರೋ ನನ್ನ ಸ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ” ಎಂದು ಕೂಗಿಕೊಂಡಿತು. ರಾಜನಿಗೆ ಗಾಬರಿಯಾಯಿತು. “ಯಾರು ಹಿಡಿದು ಕೊಂಡವರು? ಬಿಟ್ಟರೆ ಸಮ! ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಧ್ವಂಸಮಾಡಿಬಿಡುತ್ತೇನೆ” ಎಂದಿತು. ಸ್ವೆಂಡನು ನಕ್ಕು “ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಿರುವವನು ನಾನು. ಮನುಷ್ಯ ರಾಜ. ಕುಳ್ಳನ ಹತ್ತಿರದಿಂದ ಗೌಡನನ್ನು ಕಾಪಾಡುವ ಉಪಾಯ ಹೇಳಿಕೊಡಬೇಕು. ರಾಜಪುತ್ರಿಯಿರುವ ಸ್ಥಳ ಹೇಳಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಈಗಲೇ ನಿಮ್ಮನ್ನೆಲ್ಲ ನಾನು ಧ್ವಂಸಮಾಡುತ್ತೇನೆ” ಎಂದನು. ಕಾಕ ರಾಜನು ಯತ್ನವಿಲ್ಲದೆ ಹೇಳಿದನು: “ಕುಳ್ಳನು ಪಕ್ಷಿ ರಾಜನಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಹೆದರುತ್ತಾನೆ. ಅವನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರೆ, ಅವನು ಗೌಡನನ್ನೂ ಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ರಾಜಪುತ್ರಿಯಿರುವ ಸ್ಥಳವು ಅವನಿಗೂ ತಿಳಿಯದು. ನನಗೂ ತಿಳಿಯದು. ನೀನು ನನ್ನ ಮರಿಯನ್ನು ಬಿಡು ಮತ್ತೆ.”

ಸ್ವೆಂಡನು “ನೀನು ನಿಜವನ್ನೇ ಹೇಳಿರುವೆನೆಂದು ಮೊದಲು ಪ್ರಮಾಣಮಾಡು, ಆಮೇಲೆ ಬಿಡುವೆನು.” ಎಂದನು. ಕಾಗೆಯು ಯತ್ನವಿಲ್ಲದೆ ಅವನು ಹೇಳಿದಹಾಗೆ ಆಣೆಯಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿತು. ಮರಿಗೆ ಬಿಡುಗಡೆಯಾಯಿತು.

ಹುಡುಗನು ಸೂರ್ಯನ ಉದಯವಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಹಕ್ಕಿಯ ರೆಕ್ಕೆಯನ್ನು ತಿರುಚಿ ಹಕ್ಕಿಗಳ ಅರಸನನ್ನು ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡನು. ಅವನು ಬರುವ ಆರ್ಭಟಕ್ಕೆ ಬಿರುಗಾಳಿ ಎದ್ದಿತು. ಮೋಡಗಳೆಲ್ಲ ಚೆಲ್ಲಾಪಿಲ್ಲಿಯಾಗಿ ಹೋದುವು. ದೊಡ್ಡ ಧೂಳು ಎದ್ದು ಆಕಾಶದವರೆಗೂ ಹಾರಿತು. ಅದರೂ ಹುಡುಗನು ಹೆದರದೆ ನಿಂತಿದ್ದನು. ಅವನೂ ಹುಡುಗನನ್ನು ಅದರದಿಂದ ಕಂಡು ಅವನಿಗೆ ಸಹಾಯಮಾಡುವುದಾಗಿ ಮಾತುಕೊಟ್ಟು ಅವನನ್ನು ಕುಳ್ಳನಿರುವೆಡೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದನು.

ಕುಳ್ಳನು ತನಗೆ ಗೌಡನು ಗೊತ್ತೇಯಿಲ್ಲವೆಂದನು. ಹಕ್ಕಿಗಳ ಅರಸನು

“ನೋಡು, ಒಳ್ಳೆಯಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಅವನನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟರೆ ಸಮ, ಇಲ್ಲವಾದರೆ, ನಿನ್ನನ್ನು ಕೊಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಕಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಮೇಲಿನಿಂದ ಎಸೆದುಬಿಡುವೆನು. ಎಚ್ಚರಿಕೆ” ಎಂದು ಹೆದರಿಸಿದನು. ಆಗ ಯತ್ನವಿಲ್ಲದೆ ಕುಳ್ಳನು ತಾಸು ನೆಲಮಾಳಿಗೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟಿದ್ದ ಗೌಡನನ್ನು ಈಚೆಗೆ ಕರೆತಂದನು. ಗೌಡನು ಮಗನನ್ನು ಗುರುತು ಹಿಡಿದನು. ಅವನ ಸಂತೋಷಕ್ಕೆ ಪಾರವೇ ಇಲ್ಲವಾಯಿತು.

ಗೌಡನು ಮಗನ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಇನ್ನೇನು ಹೊರಡಬೇಕು. ಆಗ ಅವನಿಗೆ ಕುಳ್ಳನು ತನಗೆ ಕೊಡುವೆನೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದ ಹಣದ ಚೀಲದ ನೆನೆಪಾಯಿತು. “ಸ್ವೆಂಡಾ ! ಇವನ ಹತ್ತಿರ ಒಂದು ಹಣದ ಚೀಲವಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗಲೂ ಹಣ ತೀರುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಎಷ್ಟು ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೂ ತುಂಬಿಯೇ ಇರುತ್ತದೆ, ಅದನ್ನು ನನಗೆ ಕೊಡುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದ ” ಎಂದನು. ಸ್ವೆಂಡನು ಕುಳ್ಳನನ್ನು ಕರೆದು “ನೀನು ಆ ಹಣದ ಚೀಲವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು” ಎಂದನು. ಕುಳ್ಳನಿಗೆ ಅದನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಬಹು ಸಂಕಟವಾಯಿತು. ಕೊಡದಿದ್ದರೆ ಯತ್ನವಿಲ್ಲ. ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲ. ಏನುಮಾಡಬೇಕು ? ಅದರಿಂದ ಮಾತು ಮಾತನಾಡುತ್ತಲೇ, “ಇಗೋ ತೆಗೆದುಕೋ ” ಎಂದು ಕೊಡುವವನ ಹಾಗೆ ಮುಂದೆ ಬಂದು ಅದನ್ನು ಕಡಲಿನೊಳಕ್ಕೆ ಎಸೆದು ತಾಸು ಓಡಿಬಿಟ್ಟನು.

ಸ್ವೆಂಡನು ಮಿಾನರಾಜನನ್ನು ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡು ಆ ಚೀಲವನ್ನು ತರಿಸಿ, ಅದನ್ನು ತಂದೆಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಅವನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಬಂದನು.

ಹೀಗೆ ಗೌಡನ ಮಗನು ಭೂತಗಳು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದ ತನ್ನ ತಂದೆಯನ್ನು ಬಿಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದ ಸಾಹಸದ ಸುದ್ದಿಯು ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗೂ ಹರಡಿತು. ಅರಸನಿಗೂ ತಿಳಿಯಿತು. ಅರಸನು ಸ್ವೆಂಡನಿಗೆ ಹೇಳಿಕಳುಹಿಸಿ ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡನು. ಅವನೊಡನೆ ಮಾತನಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅರಸ

ನಿಗೆ ನಾಚಿಕೆಯಾಯಿತು. ಯತ್ನ ಎಲ್ಲದೆ, ಅವನಿಗೆ ತಾನು ಹಿಂದೆ ಮಾಡಿದ್ದ ಅಪರಾಧವನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಳಿ, ತನ್ನನ್ನು ಮನ್ನಿಸಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು. “ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ನನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡುಬಾ. ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ನೀನಲ್ಲದೆ ಇನ್ನು ಯಾರೂ ಮಾಡಲಾರರು. ನಾನು ಹಿಂದೆ ನಿನಗೆ ಮಾಡಿದ ಅಪರಾಧವನ್ನು ಮರೆತು ಈ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಕೈಹಾಕು. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ನಿನಗೇ ಅವಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆ ಮಾಡುವೆನು. ಈ ರಾಜ್ಯವನ್ನೆಲ್ಲ ನಿನಗೇ ಕೊಡುವೆನು” ಎಂದು ಒಂದು ವಿಧವಾಗಿ ಹೇಳಿಕೊಂಡನು.

ಸ್ವೆಂಡನು ಕೊನೆಗೆ ಆಗಲಿ ಎಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಹೊರಟನು. ಹಿಂದೆಯೇ ಮೀಸರಾಜನೂ ಪಕ್ಷಿರಾಜನೂ ತನಗೆ ಸಹಾಯಮಾಡಿದ್ದರು. ಅದರಿಂದ, ಈ ಸಲ ಕರಡಿಯ ಕೂದಲನ್ನು ಉಜ್ಜಿ ಕರಡಿಗಳ ಅರಸನನ್ನು ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡನು. ಕೂದಲನ್ನು ಉಜ್ಜುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಭೂಮಿಯು ಪಟ ಪಟ ಎಂದು ಬಾಯಿಬಿಟ್ಟಿತು. ನೂರು ಗುಂಡುಗಳು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಹಾರಿಸಿದಷ್ಟು ಭಾರಿಯ ಶಬ್ದವಾಯಿತು. ಆ ಬಿರುಕಿನಿಂದ ಕರಡಿಯ ರಾಜನು ಮೇಲಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಅವನು ಹಕ್ಕಿಗಳ ರಾಜನಿಗಿಂತಲೂ ಆದರ ತೋರಿಸಿ, ಇವನನ್ನು ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಕರೆದು ತೊಡೆಯಮೇಲೆ ಕೂರಿಸಿಕೊಂಡು, “ಎನಪ್ಪಾ! ನನ್ನನ್ನು ಏಕೆ ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡೆ? ನನ್ನಿಂದ ಏನು ಆಗಬೇಕು? ಹೆದರದೆ ಹೇಳು. ನಾನು ಅಗತ್ಯವಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತೇನೆ” ಎಂದನು.

ಸ್ವೆಂಡನು ಅರಸನ ಮಗಳ ವಿಚಾರವನ್ನು ಕರಡಿಗಳ ದೊರೆಗೆ ಹೇಳಿದನು. ಅವನು ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ದೀರ್ಘವಾಗಿ ಯೋಚಿಸಿ, “ನೋಡು, ಅವಳನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಕುಳ್ಳನ ಅಣ್ಣ ವೆಡಂಭೂತನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಹೋಗಿರುವನು. ಅವನೊಡನೆ ಯುದ್ಧಮಾಡಿದ ಹೊರತು ಅವನು ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ. ಇರಲಿ. ಬಾ. ಅವನು ಉತ್ತರ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಇರುವ ಒಂದು ದ್ವೀಪದಲ್ಲಿ ಇರುವನು. ನಾನು ಉತ್ತರ ಸಮುದ್ರದವರೆಗೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತೇನೆ. ಅಲ್ಲಿ ಹಕ್ಕಿಗಳ ಅರಸನನ್ನು ಬರಮಾಡಿಕೊ. ಅವನ ಸಹಾಯದಿಂದ ನಾನೂ

ನೀನೂ ಇಬ್ಬರೂ ಅವನ ದ್ವೀಪಕ್ಕೆ ಹೋಗೋಣ. ನಾನು ಅವನೊಡನೆ ಯುದ್ಧಮಾಡುವೆನು. ಅವನು ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಸೋತರೆ, ತನ್ನ ಜುಟ್ಟನ್ನು ಕಿತ್ತು ಎಸೆಯುವನು. ಆ ಜುಟ್ಟು ನೆಲಕ್ಕೆ ಬೀಳುವುದರೊಳಗಾಗಿ ನೀನು ಅದನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಸುಟ್ಟುಬಿಟ್ಟರೆ ಅವನು ಸಾಯುವನು. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿ ಅವನು ಸೆರೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟಿರುವ ಆ ದೊರೆಯ ಮಗಳನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರೋಣ" ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಅದರಂತೆ ಇಬ್ಬರೂ ಉತ್ತರ ಸಮುದ್ರಕ್ಕೆ ಹೊರಟರು.

ಇವರು ಬರುವ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಆ ಪೆಡಂಭೂತನು ಹೇಗೋ ತಿಳಿದು ಕೊಂಡುಬಿಟ್ಟನು. ತಾನಿರುವ ದ್ವೀಪದ ಸುತ್ತಲೂ ಉರಿಯನ್ನು ಉಗುಳುವ ಹಾವುಗಳನ್ನು ತಂದು ಕಾವಲಿಟ್ಟನು. ಕರಡಿಯ ಅರಸನೂ ಸ್ವೆಂಡನೂ ಪಕ್ಷಿರಾಜನ ಮೇಲೇರಿ ಆ ದ್ವೀಪಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಇಳಿಯಬೇಕೆಂದರೆ, ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಉರಿಯ ಹಾವುಗಳು ಬುಸ್ಸು ಎನ್ನುವುವು. ಕೂಡಲೆ ಕಾಡುಕಿಚ್ಚಿ ನಂತಹ ಭಾರಿಯ ಉರಿಯು ಎದ್ದು ಬಿಡುವುದು. ಆ ಉರಿಯ ರಭಸವನ್ನು ತಾಳಲಾರದೆ ಪಕ್ಷಿರಾಜನು ಹಿಂದಿರುಗುವನು. ಹೀಗೇ ಎರಡುಮೂರು ದಿನವಾಯಿತು.

ಕೊನೆಗೆ ಇದಕ್ಕೆ ಏನಾದರೂ ಉಪಾಯ ಮಾಡಲೇಬೇಕು ಎಂದು ಕರಡಿಗಳ ಅರಸನೂ ಪಕ್ಷಿರಾಜನೂ ಮಾತನಾಡಿಕೊಂಡರು. ಅದಕ್ಕೇನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಮಂಜಿನ ಬೆಟ್ಟದಮೇಲಿದ್ದ ಮಂತ್ರವಾದಿಗೆ ಒಬ್ಬನಿಗೆ ಗೊತ್ತು ಎಂದು ತಿಳಿಯಿತು. ಅದರಿಂದ ಮಿಾನುಗಳ ರಾಜನನ್ನು ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅವನಿಂದ ಉತ್ತಮವಾದ ರತ್ನಗಳನ್ನು ತರಿಸಿಕೊಂಡು ಕರಡಿಗಳ ಅರಸನು ಸ್ವೆಂಡನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದನು. ಮಂತ್ರವಾದಿಯು ಆ ಉತ್ತಮರತ್ನಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಬಲು ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಅವರಿಗೆ ಆ ಹಾವುಗಳನ್ನು ಗಿಲ್ಲುವ ಉಪಾಯವನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟನು. "ಆ ಹಾವುಗಳು ದಿನಕ್ಕೊಂದು ಸಲ ಮಾತ್ರ ಹಾಗೆ ಉರಿಯನ್ನು ಉಗುಳಬಲ್ಲವು. ಅದರಿಂದ

ಮೊದಲನೆಯ ಸಲ ನೀವು ಹೋದಾಗ ಉಗುಳಿದ ಉರಿಯು ಆರುವವರೆಗೂ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದು ಮತ್ತೆ ನೀವು ಹೋದರೆ, ಆ ಹಾವುಗಳು ಏನೂ ಮಾಡಲಾರದೆ ಸುಮ್ಮನಾಗುವುವು. ನೀವು ಆ ಪೆಡಂಭೂತವನ್ನು ಒಂದೇ ದಿನದಲ್ಲಿ ಗಿಲ್ಲಬೇಕು. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಎರಡನೆಯ ದಿನ ಆ ಹಾವುಗಳು ಜೀಗಾಗುತ್ತಲೂ ಉರಿಯನ್ನು ಉಗಿದು ನಿಮ್ಮನ್ನು ತೀರಿಸಿಬಿಡುವುವು ' ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟನು.

ಕರಡಿಯ ಅರಸನೂ ಹಕ್ಕಿಗಳ ದೊರೆಯೂ ಸ್ವೆಂಡಸನ್ನು ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಹೊರಟರು. ಮೊದಲನೆಯ ಸಲ ಇವರು ಆ ದ್ವೀಪದ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಎಂದಿನಂತೆ ಆ ಹಾವುಗಳು ಮೋಡಗಳನ್ನು ಮುಟ್ಟುವಂತಹ ಉರಿಗಳನ್ನು ಉಗಿದುವು. ಅವು ಆರಿ ಶಾಂತವಾಗುವವರೆಗೂ ಕೊಂಚ ದೂರದಲ್ಲಿದ್ದು ಮತ್ತೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಲು ಅವು ಏನೂ ಮಾಡಲಾರದೆ ಇವರನ್ನು ಕಂಡು ಓಡಿದವು. ಕೂಡಲೇ ಪಕ್ಷಿರಾಜನು ತನ್ನ ವರನ್ನೆಲ್ಲ ಒರಮಾಡಿಕೊಂಡು, "ಈ ಹಾವುಗಳು ಕೆಟ್ಟ ಜಂತುಗಳು. ಇವು ಇರಬಾರದು. ಇವನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ. ತಿಂದು ಹಾಕಿ ಬಿಡಿ" ಎಂದನು. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಆ ದ್ವೀಪದಲ್ಲಿ ಹಾವುಗಳ ಬಾಧೆಯು ಮುಗಿಯಿತು.

ಇವರು ಮೂವರೂ ಪೆಡಂಭೂತಸನ್ನು ಹುಡುಕಿದರು. ಅವನು ಹಾವುಗಳು ಸೋತುದನ್ನು ಕಂಡು, ಇವರು ಯಾರೋ ಪ್ರಬಲರು ಬಂದಿರುವರೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು, ರಾಜವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಸಲಮಾಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಭದ್ರವಾಗಿಟ್ಟು ತಾನು ಈಚೆಗೆ ಬಂದನು. ಕರಡಿಗಳ ಅರಸನು ಅವನನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಲೂ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದನು. ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಭಾರಿಯ ಕದನವಾಯಿತು.

ಜೀಗಿಂದ ಸಂಜೆಯವರೆಗೂ ಹೋರಾಟವಾಯಿತು. ಪೆಡಂಭೂತನು ತನ್ನ ಮಾಯಾ ಯುದ್ಧವನ್ನೆಲ್ಲ ಮಾಡಿದನು. ಒಂದು ಸಲ ಹಕ್ಕಿಯಾಗಿ ಎರಗುವುದು; ಹಾವಾಗಿ ಮೇಲೆ ಬೀಳುವುದು; ಮೃಗವಾಗಿ ತಿವಿಯಲೂ ಕಣ್ಣು ಬರುವುದು; ಹೀಗೆ ಎಷ್ಟೋ ವಿಧವಾಗಿ ಏನೇನೂ ಆಟವಾಡಿ

ದರೂ ಕರಡಿಗಳರಸನು ಅವನನ್ನು ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. " ಪಾಪಿ ! ಎಷ್ಟೋ ಜನರನ್ನು ಕಾರಣವಿಲ್ಲದೆ ಹಿಂಸಿಸಿ ಕೊಂದಿದ್ದೀಯೆ. ನೀನು ಇದ್ದರೆ ಇನ್ನೂ ಎಷ್ಟು ಜನಕ್ಕೆ ಹಿಂಸೆ ಕೊಡುವೆಯೋ ? ನಿನಗೆ ಕೊನೆಗಾಲ ಬಂತು ಎಂದು ತಿಳಿ " ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅವನು ಯಾವ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಬಂದರೂ ಹಿಡಿದು ಹೊಡೆಯುತ್ತಾ ಬಂದನು.

ಕೊನೆಗೆ ಅವನು ಒಂದು ಕೋಳಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಬಂದನು. ಕೋಳಿ ಯೆಂದರೇನು ? ಸಾಮಾನ್ಯದ ಕೋಳಿಯೇ ? ಒಂದು ಆನೆಯ ಗಾತ್ರವಿದೆ. ಆ ಕೋಳಿಯು ಕರಡಿಯನ್ನು ಬಲುವಾಗಿ ಗೋಳು ಹುಯ್ದುಕೊಂಡಿತು. ಕೊನೆಗೆ ತಾನು ಉಳಿಯುವುದು ಅಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಲೂ ಅದರ ಜುಟ್ಟು ಹಾರಬಿತ್ತು. ಕೂಡಲೇ ಸ್ವೆಂಡನು ಅದನ್ನು ಹಿಡಿದು ಅದನ್ನು ಬೆಂಕಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ ಸುಟ್ಟುಬಿಟ್ಟನು. ಪೆಡಂಭೂತನ ಆಟವು ಮುಗಿಯಿತು.

ರಾಜವೃತ್ತಿಯಿರುವ ಸ್ಥಳವನ್ನು ಹುಡುಕುವುದಕ್ಕೆ ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಾಯಿತು. ಅಂತೂ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಅವಳಿರುವ ಸ್ಥಳವನ್ನು ಗೊತ್ತುಮಾಡಿ ಅವಳನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಮರುದಿನದ ಬೆಳಕು ಹರಿಯುವುದರೊಳಗಾಗಿ ಆ ಸ್ಥಳವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಟುಬಂದರು.

ಸ್ವೆಂಡನು ತನಗೆ ಸಹಾಯಮಾಡಿದ ಮಿತ್ರರನ್ನೆಲ್ಲ ವಂದಿಸಿ ಬೀಳ್ಕೊಟ್ಟನು. " ನಿಮ್ಮಿಂದ ಆದ ಉಪಕಾರವನ್ನು ಎಷ್ಟೆಂದು ಹೇಳಲಿ ? " ಎಂದು ಹೊಗಳಿದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಅವರು, " ಅಯ್ಯಾ ! ನಿಮ್ಮ ತಾಯಿಯು ಬದುಕಿಸಿ ಕೊಟ್ಟ ಕಿನ್ನರಿಯು ನಮ್ಮ ತಂಗಿ. ಆ ತಂಗಿಯೆಂದರೆ ನಮಗೆ ಪಂಚಪ್ರಾಣ. ಅದರಿಂದ ನಮ್ಮ ತಂಗಿಯ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಟ್ಟವಳ ಮಗನೆಂದು ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ನಮಗೆ ಇಷ್ಟು ವಿಶ್ವಾಸ. ಮತ್ತೆ ಸಮಯಬಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಕರೆ. ನಾವು ಒಂದು ಎಂತಹ ಕಾರ್ಯವಿದ್ದರೂ ಮಾಡಿಕೊಡುವೆವು " ಎಂದು ಮಾತು ಕೊಟ್ಟು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಸ್ಥಾನಗಳಿಗೆ ಹೋದರು.

ಇತ್ತ ಅರಸನಿಗೆ ಅವನ ಮಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಿಯಾಯಿತು. ಮಗಳು

ಬಂದಮೇಲೆ ಅರಸನಿಗೆ ಮತ್ತೆ “ ಗೌಡನ ಮಗನಿಗೆ ತನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ಕೊಡುವುದೇ ? ” ಎಂದು ದುರ್ಬುದ್ಧಿಯು ಬಂತು. ಆದರೆ ಮಗಳು ತಂದೆಗೆ ಸ್ವೆಂಡನ ಸ್ನೇಹಿತರ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಲೂ ಅರಸನು ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚಿ ಕೊಂಡು ಅವನಿಗೆ ತನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆಮಾಡಿದನು.

ಮದುವೆಯು ಸಂಭ್ರಮವಾಗಿ ನಡೆಯಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಶೇಷ ಎಂದರೆ ವರನ ಕಡೆಯ ಬೀಗರೌತಣವು ಮೂರುದಿನ ನಡೆಯಿತು. ಒಂದು ದಿನ ಕಡಲಿನಲ್ಲಿರುವ ವಾಸುಗಳಿಗಾಗಿ, ಇನ್ನೊಂದು ದಿನ ಕಾಡಿನ ಕರಡಿಗಳಿಗಾಗಿ, ಮೂರನೆಯ ದಿನ ಆಕಾಶದ ಹಕ್ಕಿಗಳಿಗಾಗಿ.

ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಸ್ವೆಂಡನು ಅರಸಾದನು. ಅವನೂ ಅವನ ಕೆಂಡ ತಿಯೂ ರಾಜ್ಯವಾಳುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ಅವರಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಹಣವನ್ನೆಲ್ಲ ಆ ಕುಳ್ಳನ ಚೇಲವೇ ಕೊಡುತ್ತಿತ್ತು. ಅದರಿಂದ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಅವರಿರುವವರೆಗೂ ಯಾರೂ ಕಾಳಿ ಕಂದಾಯ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ಸೌಖ್ಯವು ತುಂಬಿ ತುಳುಕಾಡುತ್ತಿತ್ತು.

ಮೋಸವಾಯಿತು

ಒಬ್ಬ ಶ್ರೀಮಂತನು ಒಂದು ದಿನ ಹಬ್ಬಮಾಡಿ ತನಗೆ ಬೇಕಾದವರನ್ನೆಲ್ಲ ಊಟಕ್ಕೆ ಕರೆದಿದ್ದನು. ಒಂದ ಅತಿಥಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ಊಟ ಉಪಚಾರಗಳಾದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಸುಖವಾಗಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ಮಾತು ಈ ಮಾತು ಆಡುತ್ತ, ನರಿಗಳು ಜನಗಳಿಗೆ ಮೋಸಮಾಡುವ ವಿಚಾರವು ಬಂತು.

ಆ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಬಡಗಿ. ಇನ್ನು ಪೈಲೇ ಪಂಚನೀಸೇ ಎಂದರೆ ಮೊದಲ ಇಪ್ಪತ್ತೈದು ವರ್ಷ ಮಾತ್ರ ಕಳೆದಿದ್ದವನು. ಅವನು ಕೇಳುವವರೆಗೂ ಕೇಳಿ, “ ಸಾಕುಸಾಕು ಸುಮ್ಮನಿರಿ. ನರಿಗಳಂತೆ, ಮನುಷ್ಯರಿಗೆ ಮೋಸ ಮಾಡುವವಂತೆ! ಯಾರಾದರೂ ನಿಮ್ಮ ಮಾತು ಸಂಬುತ್ತಾರೇನು?

ಎನೋ ಅಜ್ಜಿಕಥೆಗಳು” ಎಂದು ಹಾಸ್ಯಮಾಡಿದನು. ಅವನ ಹಾಸ್ಯವು ಇತರರಿಗೆ ರುಚಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅವರಲ್ಲೊಬ್ಬನು “ಪಾಪ! ಪಾಪ! ನಿನಗೆ ಏನು ಗೊತ್ತು ಆ ವಿಷಯ! ಈ ನರಿಗಳು ಎಷ್ಟು ಲಕ್ಷ ಜನಕ್ಕೆ ಟೋಪಿ ಹಾಕಿವೆಯೋ! ಅಲ್ಲದೆ ಇರಲಿ. ಇಲ್ಲಿ ಈ ಹಳ್ಳದಲ್ಲಿ ಎನ್ನಿವೆಂದರೂ ಇಷ್ಟತ್ತು ಮೂವತ್ತು ಜನರು ಮೋಸಹೋಗಿದ್ದಾರೆ” ಎಂದನು.

ಬಡಗಿಗೂ ಕೋಪಬಂತು. “ನಾನು ಇವೊತ್ತು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬರುತ್ತೇನೆ. ನೋಡೋಣ, ನಿಮ್ಮ ನರಿಗಳು ಏನು ಮಾಡುತ್ತವೆಯೋ! ಎನೋ ಮಹಾ!” ಎಂದನು.

ಇನ್ನೊಬ್ಬನು “ನೀನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಏನೂ ಇಲ್ಲದೆ ಕ್ಷೇಮವಾಗಿ ಬಂದರೆ, ನಾವೆಲ್ಲ ಸೇರಿ ನಿನಗೆ ಒಂದು ಸಾವಿರ ತಾಮ್ರದ ನಾಣ್ಯ ಕೊಡುತ್ತೇವೆ. ಇಲ್ಲದೆ ನೀನು ಪೆಚ್ಚುಬಿದ್ದು ಬಂದರೆ ನೀನು ನಮಗೆ ಒಂದು ಸಾವಿರ ತಾಮ್ರ ನಾಣ್ಯ ಕೊಡಬೇಕು” ಎಂದನು. ಎಲ್ಲರೂ ಒಪ್ಪಿದರು. ಬಡಗಿಯೂ ಒಪ್ಪಿದನು.

ಸಂಜೆಯಾಯಿತು. ಕತ್ತಲಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಬಡಗಿಯು ಹಳ್ಳಕ್ಕೆ ಹೊರಟನು. ಹಳ್ಳದ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಒಂದು ನರಿ ಒಂದು ಬಿದಿರು ಮೆಳೆಯೊಳಕ್ಕೆ ಚಿಗಿಯಿತು. ಅದನ್ನು ಕಂಡು “ಈ ನರಿಗಳು ಏನಾದರೂ ಆಟ ಕಟ್ಟಿದರೂ ಕಟ್ಟಿರಬಹುದು” ಎನ್ನಿಸಿತು. ಹಾಗೆಂದುಕೊಂಡು ಮೈಯೆಲ್ಲ ಕಣ್ಣು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸುತ್ತಮುತ್ತ ನೋಡುತ್ತ ಮುಂದೆ ಮುಂದೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಒಂದು ಹೆಣ್ಣು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಅವಳು ಆಜೆಯ ಹಳ್ಳಿಯ ಪಟೇಲನ ಹೆಂಡತಿ. ಮಗ್ಗುಲ ಗ್ರಾಮದ ಪಟೇಲನ ಮಗಳು.

ಆ ಹೆಂಗಸು ತಾನಾಗಿ ಬಡಗಿಯನ್ನು ಮಾತನಾಡಿಸಿದಳು. “ಇದೇನು! ಇತ್ತಕಡೆ ಹೊರಟಿರುವರಲ್ಲ?” ಎಂದಳು.

ಇವನು “ಇಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹಳ್ಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬರಬೇಕು” ಎಂದನು.

ಅದಕ್ಕವಳು “ಹೇಗಿದ್ದರೂ ನೀವು ನಮ್ಮ ಊರನ್ನು ಹಾದೇ

ಹೋಗಬೇಕು. ದೊಡ್ಡ ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿ ನನ್ನನ್ನು ನಮ್ಮ ತಂದೆಯ ಮನೆ ಯಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟುಹೋಗುವಿರಾ? ” ಎಂದಳು.

ಆ ಹೆಂಗುಸು ಹಾಗೆ ಕೇಳಿದುದು ಅವನಿಗೆ ಏಕೋ ಚೋದ್ಯವಾಗಿ ತೋರಿತು. ಬಹುಶಃ ಇದೆಲ್ಲ ನರಿಗಳ ಮಾಯೆಯಿರಬಹುದು ಎಂದೂ ಎನ್ನಿಸಿತು. ಆಗಲಿ ಇದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕುದು ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದುಕೊಂಡು, “ಆಗಲಮ್ಮಾ! ಅದಕ್ಕೇನು? ನಾನೂ ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಡಿ ಬಹಳ ದಿನವಾ ಯಿತು. ಬಾ, ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ನಿಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ನಾನು ಹೋಗುವೆನು ” ಎಂದನು.

ಹಾಗೆಂದು ಹೇಳಿ ಅವಳನ್ನು ಮುಂದೆ ಬಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಇವನು ಹೋದನು. ಇವನ ಯೋಚನೆಯೇನು? “ಇದೂ ಒಂದು ಸರಿ. ಸರಿ ತನ್ನ ಬಾಲವನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲಾರದು. ಇದರ ಬಾಲ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿತ್ತು ಎಂದರೆ ಬಡಿದುಹಾಕಿಬಿಡುವುದು ” ಎಂದು. ಆದರೆ ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ನೋಡಿದರೂ ಬಾಲ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳಲೇ ಒಲ್ಲದು. ಕೊನೆಗೆ ಊರು ಸಿಕ್ಕಿತು.

ಈ ಹೆಣ್ಣು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳುತ್ತಲೇ ಮನೆಯವರೆಲ್ಲ ಓಡೋಡಿ ಒಂದರು. “ಎಲೆ ಎಲೇ! ಏನೇ? ಸುದ್ದೀಕೂಡ ಕೊಡದೆ ಬಂದುಬಿಟ್ಟಿದ್ದೀಯೆ! ಎಲ್ಲರೂ ಜೆನ್ನಾಗಿದ್ದಾರೆ ತಾನೇ? ಏನೂ ವಿಶೇಷವಿಲ್ಲ ತಾನೇ? ” ಎಂದು ಎಷ್ಟೋ ಮಾತನಾಡಿದರು.

ಬಡಗಿಗೆ ಮೈಯಲ್ಲ ಉರಿಯಿತು. “ನೋಡಿದೆಯಾ! ಈ ಸರಿ ಎಂಥಾ ಆಟ ಕಟ್ಟಿದೆ. ಪಾಪ! ನಮ್ಮ ಪಟೀಲನ ಮನೆಯವರೆಲ್ಲ ಮೋಸ ಹೋದರಲ್ಲ ” ಎಂದುಕೊಂಡು, ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯದ ಹಾಗೆ ಪಟೀಲನನ್ನು ಒಂದುಕಡೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ “ಪಟೀಲರೇ! ಪಟೀಲರೇ! ಮೋಸ ಹೋದೀರಿ. ಈಗ ಬಂದಿರುವವಳು ನಿಮ್ಮ ಮಗಳಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಮಗಳ ವೇಷ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವ ಸರಿ. ನಾನು ಹಳ್ಳಿಗೆ ಹೊರಟಿದ್ದೆ. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಬದಿರುಹಿಂಡಿನ ಹತ್ತಿರ ಒಂದು ಸರಿ ಸುಳಿತು. ಅದೇ ಈ ಹೆಣ್ಣಾಗಿ

ಬಂದಿದೆ. 'ನಾನೂ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬರಬೇಕು. ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗು' ಎಂದಿತು. ನಾನೂ, ಇರಲಿ ಎಂದು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದೆ. ಮೋಸ ಹೋದಿರಲಿ! ಎಚ್ಚರಿಕೆ!" ಎಂದನು.

ಈ ಸುದ್ದಿ ಕೇಳಿ ಪಟೀಲನು, ಪಾಪ! ಮಂಕಾಗಿ ಹೋದನು. ಏನು ಮಾಡಬೇಕೋ ತಿಳಿಯದೆ ಒಂದು ಗಳಿಗೆ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದು, ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಕರೆದು ಬಡಗಿಯು ಹೇಳಿದುದನ್ನೆಲ್ಲ ಹೇಳಿದನು. ಅವಳು ರೇಗಿಕೊಂಡು, "ಆಹಾಹಾ! ಇದೀಗ ಸರಿಯಾಯಿತು. ಇವನಿಗೇನು ಬುದ್ಧಿಗಿದ್ದಿ ಚೆನ್ನಾ ಗಿದೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ! ಸಮ್ಮ ಮಗಳು ಸಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದರೆ ಸರಿಯಂತೆ ಗಿರಿಯಂತೆ! ಎದ್ದುಹೋಗು ಅನ್ನು" ಎಂದುಬಿಟ್ಟಳು. ಇವನು "ನೀವು ಬೇಕಾದ್ದು ಹೇಳಿಯಮ್ಮ ಇದು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಮೋಸ!" ಎಂದು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಹೇಳಿದನು.

ಇವನು ಪಟ್ಟು ಹಿಡಿದುದನ್ನು ನೋಡಿ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಸೆಚ್ಚಾಗಿ ಹೋದರು. ಕೊನೆಗೆ, "ಹಾಗಾದರೆ ಈಗ ಏನು ಮಾಡಬೇಕು ಎನ್ನುತ್ತೀರಿ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದರು.

ಸಮಯ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದ ಬಡಗಿಯು "ಅದನ್ನು ನನಗೆ ಬಿಡಿ. ನೀವು ಮನಸ್ಸು ಗಟ್ಟಿಮಾಡಿ ಒಂದು ಗಳಿಗೆ ಅತ್ತಕಡೆ ಇರಿ. ನೋಡುವಿರಂತೆ! ಚರ್ಮ ಸುಲಿದು, ಆ ಸರೀ ಆಟವೆಲ್ಲ ಮೂಟೆ ಕಟ್ಟಿಸುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು. ಅವರೂ ಒಪ್ಪಿದರು.

ಅವನು ಹೋಗಿ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಆ ಹೆಂಗಸನ್ನು ಕತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಕೈಹಾಕಿ ಒಲೆಯಮೇಲೆ ನೂಕಿದನು. ಅವಳು "ಅಯ್ಯೋ! ಅಯ್ಯೋ! ಅಪ್ಪಾ! ಅಮ್ಮಾ!" ಎಂದು ಕೂಗಿಕೊಂಡಳು. ಇವನು "ಯಾರ ಹತ್ತಿರ ಈ ಆಟವೆಲ್ಲ! ನೀನು ಬಿದಿರಮೆಳೆ ಹತ್ತಿರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದಾಗಲೇ ನನಗೆ ತಿಳಿದುಹೋಯಿತು." ಎಂದು ಅವಳ ಕೈಹಿಡಿದು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿ ಕೆಳಗೆ ಹಾಕಿ ತುಳಿದು ಹೊಡೆದು "ತೋರಿಸು ನಿನ್ನ ನಿಜರೂಪ!"

ಎಂದು ಪದೇತಿಮಾಡಿದನು. ಅವಳು ಪಾಪ! ಅಯ್ಯೋ ಅವ್ವಾ ಅವ್ವ ಎಂದು ಅರಚಿಕೊಂಡು ಅತ್ತು ಕೊಂಡು ಒದ್ದಾಡಿದಳು. ಅವಳು ಅತ್ತಹಾಗೆಲ್ಲ ಇವನೂ ಅರ್ಭಟಿಮತ್ತಾ “ತೋರಿಸು ನಿನ್ನ ನಿಜರೂಪ! ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನೋಡು ಸುಟ್ಟುಬಿಡುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತ ಆದೇಷ್ಟು ಹೊತ್ತಾದರೂ ನರಿಯಾಗದೇ ಹೋಗಲು ಉರಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಕೊಳ್ಳಿಯನ್ನು ತೆಗೆದು ಅವಳನ್ನು ಸೀದನು. ಅವಳು “ಅಯ್ಯೋ! ಅಯ್ಯೋ! ತಡೆಯಲಾರೆ! ಉರಿ ತಡೆಯಲಾರೆ!” ಎಂದು ಕೆಳಗೆಬಿದ್ದು ಪ್ರಾಣಬಿಟ್ಟಳು.

ಮಗಳು ಸತ್ತದನ್ನು ಕಂಡು ತಾಯಿತಂದೆಗಳು ಎದೆಯೆದೆ ಬಡಿದು ಕೊಂಡು ಅತ್ತರು. ತಾಯಿಯು ಬಡಗಿಯನ್ನು ಬಾಯಿಗೆ ಬಂದಂತೆ ಬಯ್ದಳು. ತಂದೆಯು ಹೊಡೆ ಹೊಡೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ಆಳುಗಳು ಬಂದು ತಡೆದು “ಬೇಡಿ! ಬೇಡಿ. ಇವನನ್ನು ಈ ಕಂಬಕ್ಕೆ ಬಿಗಿದು ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ತಿಳಿಸೋಣ. ಅವರು ವಿಚಾರಮಾಡಿ ಗಲ್ಲಿಗೆ ಹಾಕುತ್ತಾರೆ. ಇವನನ್ನು ನಾವೇಕೆ ಕೊಲ್ಲುವುದು?” ಎಂದು, ಹಾಗೇ ಮಾಡಿದರು.

ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ತಿಳಿಸಲು ಇನ್ನೇನು ಆಳು ಹೋಗಬೇಕು. ಆ ವೇಳೆಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಒಬ್ಬ ಭಿಕ್ಷು, ಒಬ್ಬ ಶಿಷ್ಯ, ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ಒಬ್ಬ ಆಳು ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನು.

ಭಿಕ್ಷುವು “ಯಜಮಾನರು ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾರೆಯೇ?” ಎಂದು ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಎಲ್ಲರೂ ಅಳುವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿಬಿಟ್ಟರು. ಹುಡುಗಿಯ ತಂದೆಯು “ದಯಮಾಡಿಸಬೇಕು” ಎಂದು ಭಿಕ್ಷುಗಳನ್ನು ಒಳಕ್ಕೆ ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಬಂದನು. ಆತನು “ನಾನು ಪಕ್ಕದ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದು ಬಂದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ನಿಮ್ಮನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗೋಣವೆಂದು ಬಂದೆ” ಎಂದನು.

ಪಟೀಲನು “ಏನೋ ತಾವು ದೇವರಹಾಗೆ ದಯಮಾಡಿಸಿದಿರಿ. ತಮಗೆ ಏನಾದರೂ ಉಪಚಾರ ಮಾಡೋಣ ಎಂದರೆ ಈ ದಿನ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ

ಹೀಗೆ ಆಗಿದೆ. ” ಎಂದು ತಮ್ಮೆದುರಿಗೇ ತಮ್ಮ ಮಗಳ ಜೀವ ತೆಗೆದ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳಿ, ಇವನೇ ಇಷ್ಟು ಮಾಡಿದವನು ಎಂದು ಬಡಗಿಯನ್ನು ತೋರಿಸಿದರು.

ಭಿಕ್ಷುವು “ ಛೇ ! ಛೇ ! ಎಂತಹ ಅನ್ಯಾಯವಾಯಿತು. ಇಷ್ಟು ಮಾಡಿದವನು ಇವನೇ ! ನಮ್ಮ ಮಗ್ಗುಲ ಗ್ರಾಮದ ಬಡಗಿಯಲ್ಲವೇ ಇವನು ? ಇದು ಏಕೆ ಹೀಗೆಮಾಡಿದ ? ” ಎಂದು ವಿಚಾರಿಸಿದನು.

ಬಡಗಿಯು ಕಲ್ಲೂ ಮರ ಕರಗುವಂತೆ ಗೋಳಾಡುತ್ತ “ ಅಯ್ಯೋ ! ನಾನು ಏನು ಹೇಳಲಿ ? ಶುದ್ಧವಾಗಿ ಮೋಸಹೋದೆ ! ಏನಾದರೂ ಮಾಡಿ ನನ್ನನ್ನು ಬದುಕಿಸಿ ” ಎಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡನು.

ಭಿಕ್ಷುವು ಕಥೆಯನ್ನೆಲ್ಲ ಕೇಳಿ “ ಎಲೆಲಾ ! ಹೀಗೆ ಮಾಡಬಹುದೇ ? ಒಬ್ಬ ಹೆಂಗಸಿನ ಪ್ರಾಣ ತೆಗೆದುಬಿಟ್ಟೆಯಲ್ಲ ! ಹೋಗಲಿ. ನಾನು ಇವರಿಗೆಲ್ಲ ಹೇಳಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಬಿಡಿಸಿದರೆ ನೀನು ನನ್ನ ಶಿಷ್ಯನಾಗಿ ಭಿಕ್ಷು ವಾಗುತ್ತೀಯಾ ? ” ಎಂದನು.

ಬಡಗಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದ ಪ್ರಾಣ ಬಂದಹಾಗಾಗಿ, “ ಅಗತ್ಯವಾಗಿ ಆಗಲಿ. ಅಂತೂ ನನ್ನ ಪ್ರಾಣ ಉಳಿಸಿ ” ಎಂದು ಭಿಕ್ಷು ವಾಗಲು ಮಾತುಕೊಟ್ಟನು.

ಭಿಕ್ಷುವು ಇವನಿಂದ ಮಾತು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಮನೆಯ ಯಜಮಾನನನ್ನು ಕರೆದು, “ ಇನ್ನೇಕೆ ಇಲ್ಲದ ಗದ್ದಲ ಮಾಡುವುದು ? ಇವನು ಪಾಪ ! ‘ ತೀಯದೆ ಹೀಗೆ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟಿ ’ ಎಂದು ಅತ್ತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಸತ್ತು ಹೋದ ನಿಮ್ಮ ಮಗಳು ಇವನನ್ನು ಗಲ್ಲಿಗೆ ಹಾಕಿದರೆ ಏನಾದರೂ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬರುತ್ತಾಳೆಯೇ ? ಏನೋ ನಿಮಗೆ ಉಪಕಾರ ಮಾಡೋಣ ಎಂದು ಹೋಗಿ ಹೀಗೆ ಅನರ್ಥ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ಹೋಗಲಿ ಬಿಡಿ. ಎಲ್ಲದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಈಗ ಪ್ರಾಣ ಉಳಿಸಿದರೆ ನನ್ನ ಶಿಷ್ಯನಾಗಿ ನಮ್ಮ ಮಠಕ್ಕೆ ಸೇರುವುದಾಗಿ ಮಾತು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ ” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ಪಟೀಲನೂ ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯೂ ಮಾತನಾಡಿಕೊಂಡು “ ಸ್ವಾಮಿ

ಗಳು ಹೇಳಿದುದು ನಿಜ. ಹೋದ ನಮ್ಮ ಮಗಳಂತೂ ಹೋದೇ ಹೋದಳು. ಹೋಗಲಿ, ಇವನೂ ಭಿಕ್ಷು ವಾಗುವಂತೆ! ಅದಾದರೂ ಆಗಲಿ.” ಎಂದು ಕೊಂಡು “ಸ್ವಾಮೀ! ಇವನು ಈಗಲೇ ನಮ್ಮೆದುರಿಗೇ ತಲೆಬೋಳಿಸಿ ಕೊಂಡು ಭಿಕ್ಷು ವಾಗಬೇಕು. ಹಾಗಾದರೆ ನಾವು ಸುಮ್ಮನಾಗುತ್ತೇವೆ” ಎಂದರು.

ಭಿಕ್ಷು ವು ಬಡಗಿಯ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿದನು. ಬಡಗಿಯು ಬೇವ ಉಳಿಯಿತಲ್ಲ ಎಂದು ಆಗಬಹುದು ಎಂದನು. ಮನೆಯವರು ಅವನ ಕಟ್ಟು ಗಳನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿದರು. ಭಿಕ್ಷು ವೂ ಅವನ ಶಿಷ್ಯನೂ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಬಡಗಿಯ ತಲೆಯನ್ನು ಸುಣ್ಣಗೆ ಮಾಡಿದರು. ಬಡಗಿಯೂ ಕೈಮುಗಿದುಕೊಂಡು ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ತಲೆಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡನು.

ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಆಗುವುದರೊಳಗಾಗಿ ಬೆಳಗಾಯಿತು. ಇವನು ಭಿಕ್ಷು ವಿಗೆ ದೀರ್ಘದಂಡ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದನು. ಇವನು ಭೂಮಿಗೆ ಮೊಕವಿಟ್ಟು ಮಲಗಿದನೋ ಇಲ್ಲವೋ ಘೊಳ್ಳೆಂದು ಸಕ್ಕ ಸದ್ದು ಕೇಳಿಸಿತು. ಧಟ್ಟನೆ ತಲೆಯೆತ್ತಿ ನೋಡಿದನು. ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ತಾನೊಬ್ಬನೇ ಒಬ್ಬನು. ಇದ್ದುದು ಹಳ್ಳದ ಹತ್ತಿರ.

ಬಡಗಿಯು ತಾನು ಏನಾದರೂ ಕನಸು ಕಂಡೆನೋ ಎಂದು ಕಣ್ಣು ಉಜ್ಜಿಕೊಂಡನು. ತಲೆಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ ನೋಡಿಕೊಂಡನು. ಸುಣ್ಣ ಗಾಗಿತ್ತು. ಎಲ್ಲ ಅರ್ಥವಾಯಿತು. ಮರುಮಾತನಾಡದೆ ಎದ್ದು ತಲೆಗೆ ಒಂದು ಚೌಕ ವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಒಂದನು.

ಅಂದಿನ ಸಂಜೆಗೆ ಮತ್ತೆ ಶ್ರೀಮಂತನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಸೇರಿದರು. ಬಡಗಿಯೂ ಒಂದನು. ಎಲ್ಲರೂ ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ ಬಿದ್ದುಬಿದ್ದು ಹೊರಳಿ ಹೊರಳಿ ಸಕ್ಕರು. ಚಾಚೂ ತಪ್ಪದೆ ಅವನು ತನ್ನ ಕಥೆಯನ್ನೆಲ್ಲ ಹೇಳಿದನು. ನೋಡಿಯೇ ಸಕ್ಕವರು, ಆ ಕಥೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದಮೇಲೆ ಇನ್ನು ಹೇಳಬೇಕೆ?

ಬಡಗಿಯೂ ಮಾತಿನಂತೆ ನಡೆದುಕೊಂಡನು. ಅವರಿಗೆ ಸಾವಿರ

ತಾಮ್ರದ ನಾಣ್ಯ ಕೊಟ್ಟನು. ಅವರು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಆ ಹಣವನ್ನೆಲ್ಲ ಖರ್ಚು ಮಾಡಿ ದೊಡ್ಡ ಹಬ್ಬ ಮಾಡಿದರು.

ಅಂಜಿಸಿದವರು ಯಾರು?

ಪುಮೆಯು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಒದಿದವನು. ಅಲ್ಲದೆ ದೇಹಬಲವನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಾಪಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದವನು. ಅವನಿಗೆ ದೇಶಸಂಚಾರಮಾಡಿ ಬರಬೇಕು ಎನ್ನಿಸಿತು. ಒಂದು ದ್ವೀಪದಲ್ಲಿ ಅವನಿದ್ದುದು. ಅದರ ಸುತ್ತಲೂ ಕಡಲು. ಪಡುವಲಕಡಲ ತೀರದಲ್ಲಿ ಇವನು ವಾಸವಾಗಿದ್ದುದು. ಪೂರ್ವತೀರದ ವರೆಗೂ ಹೋಗಿ ಒರುವುದು ಎಂದು ಹೊರಟನು.

ಕೊಂಚದೂರ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ದೇಶಸಂಚಾರಕ್ಕೆ ಹೊರಟಿರುವ ಒಬ್ಬ ಯಾತ್ರಿಕ ಭಿಕ್ಷುವು ಸಿಕ್ಕಿದನು. ಇಬ್ಬರೂ ಒಂದೇ ಊರಿಗೆ ಹೋಗುವವರು ಎಂದಾದಮೇಲೆ, ಇಬ್ಬರೂ ಒಟ್ಟಿಗೇ ಹೋಗುವುದು ಎಂದುಕೊಂಡು ಹೊರಟರು. ಬರುಬರುತ್ತ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ನೇಹವು ಒಲಿಯಿತು. ಒಬ್ಬನು ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಕಷ್ಟಸುಖಗಳನ್ನೂ ಗೃಹಕೃತ್ಯಗಳನ್ನೂ ವಿಚಾರಿಸುವಷ್ಟೂ ಆಯಿತು. ಭಿಕ್ಷುವು ತನ್ನ ಕಷ್ಟಸುಖಗಳನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಂಡನು ; ಅವನ ಆಶೆ ಕೊಂಚ ಹಿರಿದು ಅದರಲ್ಲಿ ಸ್ವಾರ್ಥವೂ ಇಲ್ಲ ; “ನೋಡು ಮನೆ ! ನನಗೆ ಇದು ಬಹಳ ದಿನದ ಆಶೆ. ಒಂದು ಭಾರಿಯ ಕಂಚಿನ ಬುಧ್ಧನ ವಿಗ್ರಹವಾಡಿಸಿ, ಅದನ್ನು ಎಲ್ಲಾದರೂ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಮಾಡಬೇಕು. ಇದಕ್ಕೋಸ್ಕರವೇ ಮನೆ ಬಾಗಿಲು ಎಲ್ಲಾ ಬಿಟ್ಟು, ಭಿಕ್ಷುಕಾಾಗಿ ಊರೂರು ಅಲೆಯುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಎಷ್ಟು ಕಷ್ಟ ಎನ್ನುತ್ತೀಯೆ ? ಇದುವರೆಗೂ ಇನ್ನೂರು ಬಿಳ್ಳಿಯ ನಾಣ್ಯ ಸಿಕ್ಕಿದೆ ಅಷ್ಟೆ ! ಆ ಗುರು ಗಾತನುಬುಧ್ಧ ಯಾವೊತ್ತಿಗೆ ನನ್ನ ಆಸೆ ನೆರವೇರಿಸಿಕೊಟ್ಟು ನನ್ನನ್ನು ಕೃತಾರ್ಥನನ್ನು

ಮಾಡುತ್ತಾನೆಯೋ ? ಏನಾದರೂ ಆಗಲಿ ಒಳ್ಳೆ ಹಾಲುಗಂಚಿನಲ್ಲಿ ಸೊಗಸಾಗಿ ಅಷ್ಟು ಎತ್ತರದ ಒಂದು ಎಗ್ಗುಹವಾಡಿಸಿಬಿಡಬೇಕು.” ಎಂದನು.

ಷುಮೆಗೆ ಇನ್ನೂರು ಬೆಳ್ಳಿಯ ನಾಣ್ಯ ಎನ್ನುತ್ತಲೂ ಕಿವಿ ನೆಟ್ಟಗಾಯಿತು. ಹಣ ಎನ್ನುವುದೇನು ವಿಷವಲ್ಲವೆ? ಸರಿ. ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಅದನ್ನು ಹಾರಿಸಿಬಿಡಬೇಕು ಎನ್ನಿಸಿತು. ಏನೇನೋ ಯೋಚಿಸಿದನು : “ಮಾನವನ ಬಾಳು ಬಸಿರಿಗೆ ಬಂದುದೇ ಮೊದಲು ಸಮಾಧಿಯಲ್ಲಿ ಮಲಗುವವರೆಗೂ ಇದ್ದೇ ಇದೆ, ಸುಖದುಃಖ, ಆದರೆ ನಮ್ಮಂತವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ದುಃಖದ ಮೂಟೆಯೇ ಹೊರತು ಸುಖ ಎನ್ನುವುದು ಕನಸಿನಲ್ಲಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ಈಗ ಒಂದು ಅವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕಿದೆ. ಇವನ ಹತ್ತಿರ ಇನ್ನೂರು ನಾಣ್ಯ ಇದೆ. ಇವನು ಭಿಕ್ಷು. ಹಿಂದೂ ಮುಂದೂ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಸತ್ತರೆ ಕೂಡಾ ಇವನಿಗೇನು ನಷ್ಟವಿಲ್ಲ. ಪ್ರಾರಬ್ಧ ! ಇಷ್ಟು ದಿನವಾಯಿತು. ನನಗೂ ಮಯ್ಯಾಯಿತು. ಕಾಲವಾಯಿತು. ದೇಶವಾಯಿತು. ಆದರೂ ಒಂದುಕಡೆ ನಿಂತು ಏನೋ ಒಂದಷ್ಟು ನಿರಾತಂಕವಾಗಿ ಕಾಲಹಾಕೋಣ ಎಂದರೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಈಗ ಏನಾದರೂ ಮಾಡಿ ಈ ಹಣವನ್ನು ಸಂವಾದಿಸಿದರೆ, ಕೊನೆಯವರೆಗೂ ಸುಖವಾಗಿರಬಹುದು.” ಎಂದು ಗೊತ್ತುಮಾಡಿ ಕೊಂಡನು.

ಅವರು ಹೀಗೆಯೇ ಪ್ರಯಾಣಮಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಒಂದು ಕೊಲ್ಲಿಯು ಸಿಕ್ಕಿತು. ದೋಣಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಆ ಕೊಲ್ಲಿಯನ್ನು ದಾಟಬೇಕು. ಭಿಕ್ಷುವೂ ಷುಮೆಯೂ ಹೋಗುವ ವೇಳೆಗೆ ಅಕ್ಕರೆಗೆ ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ದೋಣಿಯು ಸಿದ್ಧವಾಗಿತ್ತು. ಇಬ್ಬರೂ ಹತ್ತಿದರು. ಷುಮೆಗೆ ಇನ್ನೂರು ನಾಣ್ಯದ ಯೋಚನೆ ತಾನೇತಾನಾಗಿದೆ.

ದೋಣಿಯು ನೀರಿನಮೇಲೆ ಹೊರಟಿತು. ಅರ್ಧದಾರಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಬಿರುಗಾಳಿ ಹುಟ್ಟಿ ಕಡಲಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲೊಲಕಲ್ಲೊಲವಾಯಿತು. ಆ ಭಾರಿಯ ಅಲೆಗಳು ಬರುತ್ತಿದ್ದರೆ, ದೋಣಿಯು ತಟ್ಟನೆ

ಮೇಲಕ್ಕೆ ಎಳುವುದು ಕೆಳಕ್ಕೆ ಧುಮುಕುವುದು ನೋಡಿದರೆ, ಅದಕ್ಕೇನಾ ದರೂ ದೆವ್ವ ಹಿಡಿದು ಕುಣಿಸುತ್ತಿದೆಯೋ ಎನ್ನುವಹಾಗಿದೆ. ಗಾಳಿಯೋ ಭರಾ ಎಂದು ಬೀಸುತ್ತಿದೆ.

ಭಿಕ್ಷುವು ದೋಣಿಯ ಮುಂಭಾಗದಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಏನೋ ಯೋಚಿಸು ತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನು ಹಾಕಿದ್ದ ಬಟ್ಟೆಗಳು ಗಾಳಿಗೆ ಹಾರಾಡುತ್ತಿವೆ. ಸುಮೆಯು ನೋಡಿದನು : “ ಇಂತಹ ಅವಕಾಶವು ಸಿಕ್ಕಿರುವುದು ದೇವರ ಕೃಪೆಯಿಂದ. ನಾನು ಒದುಕಿಕೊಳ್ಳಲು ಎಂದೇ ದೇವರು ಇಂತಹ ಒಳ್ಳೆಯ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿರುವುದು. ಇದನ್ನು ಬಿಡಬಾರದು ” ಎಂದು ಕೊಂಡನು. ಸಾಲದೆ, ಭಿಕ್ಷುವು ಒಬ್ಬನೇ ಸಂತಿದ್ದಾನೆ. ಇನ್ನು ಯಾರೂ ಸಮಾಪದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ, ಸುತ್ತಲೂ ನೋಡುತ್ತ ಬಂದು, ಭಿಕ್ಷುವು ಏನೋ ಯೋಚನೆಯಲ್ಲಿರುವಾಗ ನೀರಿಗೆ ತಳ್ಳಿಬಿಟ್ಟನು. ಭಿಕ್ಷುವು ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಮುಳುಗಿಹೋದನು. ಅವನು ಎಳುವಹಾಗಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದು ತನಗೆ ಸಂಬಿಕೆ ಯಾದಮೇಲೆ ಸುಮೆಯು ಹೋ ಎಂದು ಅರಚಿಕೊಂಡನು. “ ಭಿಕ್ಷುವು ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದುಬಿಟ್ಟನು ಎಲ್ಲಿ ? ಹಗ್ಗ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿ. ಯಾರಾದರೂ ಇಳಿ ಯಿರಿ ” ಎಂದು ಬೇಕಾದಹಾಗೆ ಅರ್ಭಟವಾಡಿದನು. ಆದರೂ ಗಾಳಿಯು ಬಲು ಜೋರಾಗಿ ಬೀಸುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ, ಯಾರೂ ಇಳಿಯುವುದಕ್ಕೂ ಆಗ ಲಿಲ್ಲ, ಏನುಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ.

ಸುಮೆಯು ತನ್ನಾಪ್ತಮಿತ್ರನು ಹೋದನು ಎಂದು ಒಂದು ಭಾರಿಯ ಆಟವನ್ನೇ ಕಟ್ಟಿದನು. ಗಳಿಗೆಗೆ ಹತ್ತು ನಿಟ್ಟುಸಿರು, ನಾಲ್ಕೈದು ಸಲವಾದರೂ ಕಣ್ಣೀರು. ಯಾರನ್ನು ಕಂಡರೂ “ ನೋಡಿದಿರಾ ! ನಮ್ಮ ಭಿಕ್ಷುವಿಗೆ ಹೀಗಾಗಬಹುದೇ ? ಎಂತಹ ಒಳ್ಳೆಯ ಮನುಷ್ಯ ! ಮೂರು ಹೊತ್ತೂ ಜಪತಪಸ್ಸುಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದು ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಮಾತಿಗೂ ಒಂದೆ ಇದ್ದವನಿಗೆ ಎಂಥಾ ಮೃತ್ಯು ಬಂತು ? ” ಎಂದು ಏನೇನೋ ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಎಲ್ಲರಲ್ಲಿಯೂ ಅತ್ತುಕೊಂಡನು. ದೋಣಿಯವರೆಲ್ಲ “ ಅಯ್ಯೋ ವಾಪ !

ಬಹಳ ದುಃಖಪಡುತ್ತಾನೆ. ಎಷ್ಟೇ ಆಗಲಿ, ಸ್ನೇಹ ಎನ್ನುವುದು ಕಷ್ಟ!" ಎಂದು ನೊಂದು ಕನಿಕರಪಟ್ಟು ಎಲ್ಲರೂ ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಿದರು.

ಷುಮೆಯು ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಅಂಕ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಭಿಕ್ಷು ಎನ ಗಂಟು ಹೊಡೆದು ಬಿಡಬೇಕಲ್ಲ! ಅದಕ್ಕಾಗಿ ದೋಣಿಯ ಅಧಿಕಾರಿಯನ್ನು ಏಕಾಂತವಾಗಿ ಕರೆದು "ಎನಪ್ಪಾ! ತೀರವನ್ನು ಮುಟ್ಟು ತ್ತಲೂ ಹೋಗಿ ಭಿಕ್ಷು ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಉರುಳಿಕೊಂಡನು. ಎಷ್ಟು ಹುಡುಕಿದರೂ ಸಿಕ್ಕಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ತಿಳಿಸಿಬಿಡು. ಹಾಗೇ ನಾವೂ ಕೆಲವರು ಸಾಕ್ಷಿ ಹೇಳುತ್ತೇವೆ. ನಾನು ಹೋಗಿ ಅವನಿಗೆ ಸದ್ಗತಿಯಾಗುವ ಹಾಗೆ ಗುಡಿಯಲ್ಲಿ ಪೂಜೆಗೀಜೆ ಮಾಡಿಸುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ದೋಣಿಯ ಅಧಿಕಾರಿಯೂ "ಇದೇನಯ್ಯ! ಪೀಕಲಾಟ ತಂದಿಟ್ಟಿ. ಎಲ್ಲಾ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿ ಅವರಿಗೆ ಹೇಳು. ಅವರು ಎಂಟುದಿನವೋ ಹತ್ತು ದಿನವೋ ಅಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿಬಿಡಲಿ. ಅದುವರೆಗೂ ನಾನು ಬಾಯಿಗೆ ಬುಟ್ಟಿಕಟ್ಟಿ ಕೊಂಡಿರುತ್ತೇನೆ. ಅದೆಲ್ಲ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಕರೆದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅವನದು ಗಂಟೋ ಮೂಟೆಯೋ ನೀನು ತೆಗೆದುಕೋ, ಹೋಗು. ಪಾಪ! ಅವನಿಗೆ ಸದ್ಗತಿಯಾಗಬೇಕು. ಅದಕ್ಕೆ ನಾವೂ ಸೇರಿ ಪಟ್ಟಿಹಾಕಿ ಎನಾದರೂ ಒಂದಿಷ್ಟು ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತೇವೆ, ನೀನೂ ಅಷ್ಟು ಹಾಕಿ ಪೂಜೆಗೀಜೆ ಮಾಡಿಸು. ಪೋಲೀಸಿಗೆ ಹೇಳುವ ಸುದ್ದಿ ಮಾತ್ರ ಇಲ್ಲಿಗೇ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡು" ಎಂದನು. ದೋಣಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಪ್ರಯಾಣಿಕರೂ ಈ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ "ಸರಿ! ಸರಿ! ಎಲ್ಲಾದರೂ ಉಂಟೆ? ಇನ್ನು ಹೋಗಿ ಆ ಪೋಲೀಸಿನವರ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಒದ್ದಾಡುವರು ಯಾರು?" ಎಂದರು. ಭಿಕ್ಷು ಎನ ಗಂಟು ಸಿಕ್ಕಿತು. ಅದಕ್ಕೆ ಬಡ್ಡಿಯಾಗಿ ಎಲ್ಲರೂ ಪಟ್ಟಿಹಾಕಿ ಎರಡುಮೂರು ಬೆಳ್ಳಿಯ ನಾಣ್ಯ ಕೊಟ್ಟರು. ಅಂತೂ ಷುಮೆಯ ರೊಟ್ಟಿ ಕೈಜಾರಿ ತುಪ್ಪಕ್ಕೆ ಬಿತ್ತು.

ಷುಮೆಯು ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಬದುಕಿದೆ ಎಂದುಕೊಂಡು ಒಳಗೇ ಸಂತೋಷ

ಪಟ್ಟುಕೊಂಡನು. ದೋಣಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಇಳಿದು ದೂರವಾಗಿ, ತನಗೆ ಯಾರೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದ ಊರಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅಂಗಡಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡಲು ಆರಂಭಿಸಿದನು. ಇವನ ಅದೃಷ್ಟ ಒಲಿದು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಲಾಭ ಬಂತು. ಮನೆ ಬಾಗಿಲು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹತ್ತು ಜನರಲ್ಲಿ ಗಣ್ಯನಾಗಿ ಸುಖವಾಗಿದ್ದನು.

ಎರಡು ಮೂರು ವರ್ಷಗಳೊಳಗಾಗಿ ಅವನಿಗೆ ಮದುವೆಯಾಯಿತು, ಮಕ್ಕಳಾಯಿತು. ಮೊದಲನೆಯ ಮಗುವಿಗೆ ಭಿಕ್ಷು ಸಹ ಹೆಸರನ್ನೇ ಇಟ್ಟನು. ಆ ಭಿಕ್ಷುವು ಸತ್ತದಿನ ಹತ್ತುಜನ ಭಿಕ್ಷುಗಳಿಗೆ ಚೊಕ್ಕಭೋಜನ ಮಾಡಿಸುವನು, ದೇವಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಭಾರಿಯ ವೂಜಿ ಮಾಡಿಸುವನು.

ಹೀಗಿರುವಾಗ, ಒಂದು ದಿನ ಸಂಜೆಯ ಹೊತ್ತು. ನಗರದ ಮಗ್ಗುಲಲ್ಲಿರುವ ಉದ್ಯಾನದ ಕಡೆ ಹೋಗಿದ್ದಾನೆ ಅಲ್ಲಿ ತಾನು ನೀರಿಗೆ ನೂಕಿದ ಭಿಕ್ಷುವೇ ನಿಂತಿರುವ ಹಾಗೆ ಕಾಣಿಸಿತು. ಅವನು ನೀರಿಗೆ ಬಿದ್ದು ಮುಳುಗಿ ಹೋಗಿರುವುದನ್ನು ತಾನೇ ನೋಡಿದ್ದಾನೆ. ಅಂಥಾದ್ದರಲ್ಲಿ ಅವನು ಎಲ್ಲಿಂದ ಬರಬೇಕು ? ಆದರೂ ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ಸಲ ತಿರುಗಿ ನೋಡಿದರೂ ಅವನೇ ! ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ.

ಷುಮೆಯು ಮನೆಗೆ ಬಂದನು. ಅವನಿಗೆ ಭಿಕ್ಷುವು ಕಣ್ಣೆದುರಿಗೆ ನಿಂತಿರುವಂತೆ ಕಾಣುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲಾಯಿತು. ಅಷ್ಟೇನು ಆರೂಪವನ್ನು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಟ್ಟಿದಂತೆ ಆಗಿದೆ. ಎಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೂ ಭಿಕ್ಷುವೇ ! ಅದೇ ಭಿಕ್ಷುವು ಬಂದು “ ಎಂಥಾ ಕೆಲಸಮಾಡಿದೆ ! ನನ್ನನ್ನು ನೀರಿನಲ್ಲಿ ನೂಕಿ, ನನ್ನ ಗಂಟು ಹಾರಿಸಿಕೊಂಡು ಒಂದು ಮೆರೆಯುತ್ತಿದ್ದೀಯಾ ? ನನ್ನ ಗಂಟು ನನಗೆ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನೋಡು ” ಎಂದು ಎಸೇನೋ ಹೇಳಿ ಹೆದರಿಸಿದಂತೆ ಆಗುವುದು. ಎಲ್ಲಿ ಕುಳಿತರೂ ಎಲ್ಲಿ ನಿಂತರೂ ಅದೇ ಭಿಕ್ಷು. ತನ್ನ ಅಪರಾಧವನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಳುವುದು. ವಾಪಿ ! ವಾಪಿ ! ಎಂದು ಕಣ್ಣು ಕಣ್ಣು ಬಿಡುವುದು.

ಷುಮೆಯು ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಬೇಟೆ ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಂಡನು. ಗುಣವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಜಪಮಾಡಿಸಿದನು, ಪಿಶಾಚಿಯು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳುವುದು ನಿಲ್ಲಲಿಲ್ಲ. ನೂರು ಜನರನ್ನು ಕರೆಸಿ ಸಂತರ್ಪಣೆ ಮಾಡಿಸಿದನು, ಆ ನೋಟ ತಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಮಾಂತ್ರಿಕರನ್ನು ಕರೆಸಿ ಪೂಜೆ ಹಾಕಿಸಿಕೊಂಡನು, ಸರಿಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಇದೇನಾದರೂ ವ್ಯಾಧಿಯೋ ಎಂದು ವೈದ್ಯರಿಗೆ ಕೈತೋರಿಸಿದನು. ಅವರು ದೇಹದಲ್ಲಿ ಏನೂ ರೋಗವಿಲ್ಲ ಎಂದರು. ಅವನಿಗೆ ಏನು ಮಾಡಬೇಕೋ ತಿಳಿಯದೆ ಹೋಯಿತು.

ರೋಗವು ಒಲಿಯಿತು. ಷುಮೆಯು ಹಾಸುಗೆ ಹಿಡಿದೂ ಮಲಗಿದನು. ಆಗಾಗ ಜ್ಞಾನವು ತಪ್ಪುವುದು. “ಹೋ! ಭಿಕ್ಷು ಬಂದ. ಭಿಕ್ಷು ಬಂದ. ನನ್ನನ್ನು ಕೊಂದುಹಾಕಿ ಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ಅಯ್ಯಯ್ಯೋ! ನನ್ನನ್ನು ಪೋಲಿಸುವವರಿಗೆ ಹಿಡಿದುಕೊಡುತ್ತಾನಂತೆ! ಅಯ್ಯಯ್ಯೋ!” ಎಂದು ಕಿರಿಚಿಕೊಂಡು ಏಳುವನು. ಯಾರಿಗೂ ಇದೊಂದೂ ಅರ್ಥವಾಗದು. ಎಲ್ಲರೂ “ಅಯ್ಯೋ ಪಾಪ! ಯಾವುದೋ ಪಿಶಾಚಿ ಹಿಡಿದಿದೆ. ಇದನ್ನು ಬಿಡಿಸುವವರು ಯಾರೂ ಬರಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ!” ಎಂದು ವ್ಯಸನಪಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವರು.

ಆ ಊರಿನ ಮಠದಲ್ಲಿದ್ದ ಭಿಕ್ಷುವು ಬಂದು ತಾನು ಕಲಿತ ಮಂತ್ರ, ತಂತ್ರಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮಾಡಿದನು, ಪೂಜೆ ಹಾಕಿದನು, ಯಂತ್ರ ಕಟ್ಟಿದನು, ಏನು ಮಾಡಿದರೂ ಕಿರಿಚಿಕೊಳ್ಳುವುದು ತಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ದಿನದಿನಕ್ಕೂ ಅವಸ್ಥೆಯು ಕೆಡುತ್ತ ಬಂತು. ಷುಮೆಯು ಬದುಕುವುದಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವಮಟ್ಟಿಗೂ ಆಗಿ ಹೋಯಿತು.

ಹೀಗೆ ಎಲ್ಲವೂ ವಿಷಮಿಸಿಕೊಂಡಿರುವಾಗ ಒಬ್ಬ ಭಿಕ್ಷುವು ಅವರ ಮನೆಗೆ ಬಂದನು. ಅವನು ಅಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗೂ ಪರಿಚಿತನಲ್ಲ. ಹೊಸಬ. ಅವನು ಬಂದು “ನಾನು ಷುಮೆಯವರನ್ನು ನೋಡಬಹುದೇ? ಅವರಿಗೆ ಕಾಯಿಲೆಯೆಂದು ಕೇಳಿದೆ. ನನಗೆ ಭೂತವೈದ್ಯ ಬರುತ್ತದೆ. ನಾನು ಗುಣಮಾಡಬಲ್ಲೆ” ಎಂದನು. ಮನೆಯವರಿಗೆ ಯಾರಾದರೂ ಬಂದು ಅಷ್ಟು ಅಂದಾರೇ ಎನ್ನಿ

ಸಿತ್ತು. ಅವನಿಗೆ ಬೇಕಾದಹಾಗೆ ಗೌರವ ತೋರಿಸಿ ಒಳಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಷುಮೆಯ ಮುಂದೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿದರು. ಆಗತಾನೆ ಅವನಿಗೆ ಜ್ಞಾನ ಬಂದಿತ್ತು. ಇವನು ಹೋಗಿ ಎದುರಿಗೆ ನಿಲ್ಲುತ್ತಲೂ ಷುಮೆಯು ಇನ್ನೊಂದು ಸಲ ಘಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಚೀರಿಬಿಟ್ಟನು. “ಅವನೇ ! ಅವನೇ ! ಅಯ್ಯಯ್ಯೋ !” ಎಂದು ಹುಚ್ಚಾಪಟ್ಟಿ ಕಿರುಚುತ್ತ, ಕೆಳಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದುಹೋದನು. ಆ ಸಂಕಟ, ಆ ಭೀತಿ, ನೋಡಿದವರಿಗೇ ಹೆದರಿಕೆಯಾಗುವ ಹಾಗೆ ಇತ್ತು.

ಭಿಕ್ಷುವು “ಇರಲಿ, ಮಂತ್ರವಾದಿಗಳನ್ನು ಕಂಡರೆ ಪಿಶಾಚಗಳು ಹೀಗೆಲ್ಲ ಮಾಡುವುದುಂಟು, ನೀವು ಯೋಚಿಸಬೇಡಿ” ಎಂದು ಮನೆಯವರಿಗೆಲ್ಲ ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಿ ಅವರನ್ನೆಲ್ಲ ಹೊರಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿ ಬಿಟ್ಟನು. ತಾನೊಬ್ಬನೇ ನಿಂತು ಷುಮೆಯ ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ, “ಷುಮೆ ! ಷುಮೆ ! ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಹಿಂಸಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ. ನೀನು ಮಾಡಿದ ಅಪರಾಧವನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಿದ್ದೇನೆ. ನೀನು ಮತ್ತೆ ಅದರ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಯೋಚಿಸಬೇಡ. ನಾನೂ ಮರೆತೆ, ನೀನೂ ಮರೆತುಬಿಡು” ಎಂದು ಮೆಲ್ಲಗೆ, ನಿಧಾನವಾಗಿ, ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾತನಾಡುತ್ತ ಅವನಿಗೆ ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡಿದನು.

ಆ ಭಿಕ್ಷುವು, ಉದಾರಹೃದಯದಿಂದ ಹೊರಡುವ ಅಮೃತದಿಂದ ತುಂಬಿರುವ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಆಡುತ್ತ, ಹಿಂದಿನ ಅಪರಾಧವನ್ನು ಮರೆತ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಅವನ ಮೈಕೈ ಸವರಿ ಸಮಾಧಾನಮಾಡುತ್ತ ಬರಲು, ಷುಮೆಗೆ ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಸ್ಮೃತಿ ಬಂತು. ಮೃದುವಾಗಿ, ಸಂಬಿಸುವ ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಭಿಕ್ಷುವು “ಷುಮೆ ! ಹಿಂದಿನದನ್ನು ಮರೆತು ಬಿಡು. ಆ ದಿನ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಾಗ ನಾನು ಸಾಯಲಿಲ್ಲ. ನನಗೆ ಈಜು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಅದರಿಂದ ಬದುಕಿಕೊಂಡೆ. ಆದರೆ ಗಾಳಿಯ ಹೊಡೆತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ನಾನು ದೋಣಿಯನ್ನು ಹಿಡಿಯಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ದೇವರು ಇನ್ನೆಲ್ಲಿಯೋ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದ. ಹತ್ತುಜನ ಶ್ರೀಮಂತರು

ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿದರು. ನನಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಹಣ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ವಿಗ್ರಹವನ್ನು ಮಾಡಿಸಿ, ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಗುಡಿ ಕಟ್ಟಿಸಿ, ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ ಮಾಡಿಸಿದೆ. ನನ್ನ ಆಸೆಯೆಲ್ಲ ಪೂರ್ಣವಾಯಿತು. ನಾನು ಸುಖವಾಗಿದ್ದೇನೆ.” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ಷುಮೇಗೆ ಭಿಕ್ಷು ವಿನ ಮಾತು, ಉಪಚಾರ, ಎಲ್ಲ ಸೇರಿ ಮನಸ್ಸು ಸಮಾಧಾನವಾಗುತ್ತ ಬಂತು. ಬಂದಿರುವವನು ತನ್ನಂತಹ ಮನುಷ್ಯ, ಪಿಶಾಚವಲ್ಲ, ಎಂದು ನಂಬಿಕೆಯಾಯಿತು. ಮೆಲ್ಲಗೆ ಕಣ್ಣುಬಿಟ್ಟು ನೋಡಿದನು. ನಂಬಿಕೆಯಾಯಿತು. ಎದ್ದು “ನಾನು ನಿನಗೆ ಬಹಳ ಅಪರಾಧ ಮಾಡಿದೆ. ಮನ್ನಿಸು” ಎಂದು ಕಾಲು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡನು.

ಭಿಕ್ಷುವು ನಕ್ಕನು : “ಅಯ್ಯೋ! ಮನೆಬಾಗಿಲು ಮಡದಿಮಕ್ಕಳು ಬೇಡವೆಂದು ಬಿಟ್ಟವನು ಹಿಂದಿನ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಅಪರಾಧವನ್ನೇಕೆ ಮರೆಯದೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರಲಿ? ಅದು ಯಾವಾಗಲೋ ಮರೆತೆ, ನಾನು ಯಾತ್ರೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಾ ಮಾರ್ಗವಶಾತ್ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದೆ. ಆಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಕಂಡೆ. ನೀನೇ ಹೌದೋ ಅಲ್ಲವೋ ಎಂದು ಒಂದು ಗಳಿಗೆ ಕಣ್ಣಿಟ್ಟು ನೋಡಿದೆ. ನಾನಾಗಿ ಒಂದು ಮಾತನಾಡಿಸಿದರೆ ನೀನು ಎಷ್ಟು ನೊಂದುಕೊಳ್ಳುವೆಯೋ ಎಂದು ಹಿಂದೆಗೆದು ಹಾಗೆ ಹೊರಟುಹೋದೆ. ಕೊನೆಗೆ ನೀನು ಹೀಗೆ ಹಾಸುಗೆ ಹಿಡಿದು ಮಲಗಿರುವುದೂ ನೀನು ಪೇಚಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದೂ ಕೇಳಿದೆ. ಇದೇ ಕಾರಣವಿರಬಹುದು, ನಾನು ಹೋಗಿ ಹೇಳಿದರೆ ಗುಣವಾಗಬಹುದು, ಎಂದುಕೊಂಡು ನಾನೇ ಬಂದೆ. ನಿನಗೆ ಗುಣವಾಯಿತು. ಇನ್ನು ಏನೂ ಯೋಚನೆಯಿಲ್ಲದೆ ಸುಖವಾಗಿರು. ನಿನ್ನ ಪಾಪಕ್ಕೆ, ಪಾಪ! ದೇವರು ಬಹಳ ಭಾರಿಯ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ವಿಧಿಸಿದನು. ಇನ್ನು ಹಿಂದಿನದೆಲ್ಲ ಮರೆತು ಸುಖವಾಗಿರು. ಹೋಗಿಬರಲಿ?” ಎಂದನು.

ಭಿಕ್ಷುವು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಷುಮೇಯ ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ಧಾರಾಳವಾಗಿ ನೀರು ಸುರಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಎಲ್ಲವೂ ಮುಗಿದಮೇಲೆ “ಅಯ್ಯೋ!

ನಾನು ಮಿತ್ರದ್ರೋಹಿ. ನನ್ನನ್ನೂ ಕ್ಷಮಿಸಿದೆ. ನನ್ನದೊಂದು ಮಾತು ಕೇಳು. ನಿನ್ನ ಹಣದಿಂದಲೇ ನಾನು ಒಡುಕಿದುದು. ಈ ಐಶ್ವರ್ಯವೆಲ್ಲ ನಿನ್ನ ಇನ್ನೂರು ಬೆಳ್ಳಿಯ ನಾಣ್ಯದಿಂದಲೇ ಆದುದು. ಅದರಿಂದ ನೀನು ಐಶ್ವರ್ಯ ವನ್ನೆಲ್ಲ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ನಿನಗೆ ತೋರಿದುದು ಅಷ್ಟು ಕೊಡು. ನಾನು ನಿನ್ನ ಹೆಸರು ಹೇಳಿ ಬದುಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ” ಎಂದನು.

ಭಿಕ್ಷುವು ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಬಹಳ ಮಾತುಗಳು ನಡೆದು ಕೊನೆಗೆ “ಭಿಕ್ಷುವು ತನ್ನ ಇನ್ನೂರರ ಜೊತೆಗೆ ಇನ್ನೂ ಇನ್ನೂರು ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳುವುದು” ಎಂದಾಯಿತು. ಭಿಕ್ಷುವು ಷುಮೆಯ ಸಮಾಧಾನಕ್ಕೊಂದು ಅದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ‘ಷುಮೆಯವರ ದಾನ’ ಎಂದು ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದನು.

ಭಿಕ್ಷುವು ಷುಮೆಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೊಂಚ ಕಾಲವಿದ್ದು ಅನಂತರ ತನ್ನ ವಾಡಿಗೆ ತಾನು ಹೊರಟುಹೋದನು. ಷುಮೆಯು ಬಹುಕಾಲ ತನ್ನ ಇಷ್ಟಬಾಂಧವರೊಡನೆ ಸುಖವಾಗಿದ್ದನು.

ವಿದುರ ಪಂಡಿತ

ಅಂಗದೇಶದ ಕಾಳಚಂದ ನಗರದಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕುಜನ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿದ್ದರು. ಅವರು ಲೋಕಾಂತರಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಒರಬಲ್ಲಂತಹ ಸಮರ್ಥರು. ಒಂದು ದಿನ ಅವರು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಪ್ರಭಾವಗಳಿಂದ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಲೋಕಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿಬಂದರು. ಅವರು ಹೋಗಿದ್ದ ಲೋಕಗಳಲ್ಲಿದ್ದ ವಿಶೇಷಗಳನ್ನು ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ವರ್ಣಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದನ್ನು ಅವರನ್ನು ಸೇವಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದವರು ಕೇಳಿದರು. ಅವರಿಗೆ ಆಶೆಯಾಗಿ “ಸ್ವಾಮಿ! ಇಂತಹ ಲೋಕಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿಬರಲು ಏನೇನು ವ್ಯೂಹವಾಡಬೇಕು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಅದ

ಕೃವರು “ ಅದಕ್ಕೇನು ಮಹಾ! ಬೇಕೆಂದರೆ ಆಯಾ ಲೋಕಗಳ ಅರಸುಗಳೇ ಆಗಬಹುದು ” ಎಂದು ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಸಾಧನಗಳನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟರು. ಆ ಸೇವಕರಲ್ಲಿ ನಾಲ್ವರು ಸಾಧನಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಪುಣ್ಯಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಆಯಾ ಲೋಕಗಳ ಅಧಿಪತಿಗಳಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದರು. ಒಬ್ಬನು ನಾಗಲೋಕದಲ್ಲಿ ವರುಣನೆಂಬ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಅರಸಾದನು. ಇನ್ನೊಬ್ಬನು ಶಕ್ರನೆಂಬ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಸ್ವರ್ಗಲೋಕದ ಅಧಿಪತಿಯಾದನು. ಮತ್ತೊಬ್ಬನು ಮರ್ತ್ಯಲೋಕದ ಗರುಡಲೋಕದ ಪ್ರಭುವಾದನು. ಮತ್ತೊಬ್ಬನು ಧನಂಜಯನೆಂದು ಭೂಲೋಕದ ನಾಥನಾಗಿ ಆಳಿದನು.

ಇಂದ್ರಪ್ರಸ್ಥವೆಂಬ ಕುರುರಾಜಧಾನಿಯುಂಟು. ಅಲ್ಲಿಯೇ ಧನಂಜಯನು ರಾಜನಾಗಿದ್ದನು. ಆ ರಾಜನ ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಎದುರ ಪಂಡಿತನೆಂಬ ವಿದ್ವಾಂಸನಿದ್ದನು. ಆತನ ಯಶಸ್ಸು ದಿಗಂತಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಹಬ್ಬಿತ್ತು. ಲೋಕಲೋಕಗಳಿಂದೆಲ್ಲ ಜನರು ಆತನ ಬಳಿಗೆ ಒಂದು ಆತನ ಉಪದೇಶವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಧನಂಜಯನೂ ಆತನ ಉಪದೇಶದಿಂದ ಮೈರಾಗ್ಯ ಸಂಪನ್ನನಾಗಿ ತನ್ನ ರಾಜಧಾನಿಯ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ತವೋವನವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿ ಆಗಾಗ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಇದ್ದು ಬರುತ್ತಿದ್ದನು.

ಇತ್ತ ಇನ್ನು ಮೂರುಲೋಕದ ಅರಸುಗಳಿಗೂ ಅವರ ಪೂರ್ವಜನಿಂದ ಪುಣ್ಯದ ವಾಸನೆಯ ಒಲದಿಂದ ಸನ್ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಅಭಿಲಾಷೆ ಹುಟ್ಟಿತು. ಅವರು ರಾಜ್ಯಕೋಶಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಬಿಟ್ಟು ಕೆಲವು ದಿನವಾದರೂ ತಪಸ್ಸುಮಾಡಿ ಬರೋಣ ಎಂದು ಹೊರಟರು. ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಲೋಕಗಳಿಗಿಂತ ತಪಸ್ಸಿಗೆ ಭೂಲೋಕವೇ ಪ್ರಶಸ್ತವೆಂದು ಅವರು ಬಂದರು. ಭೂಲೋಕವನ್ನೆಲ್ಲ ಸುತ್ತಿ ನೋಡಿ, ಧನಂಜಯನು ನಿರ್ಮಿಸಿರುವ ತವೋವನವು ಬಹಳ ಅನುಕೂಲವಾಗಿರುವುದೆಂದು ಅಲ್ಲಿಗೇ ಬಂದು ತಪಸ್ಸಿಗೆ ನಿಂತರು.

ಕೆಲವು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೂ ಎದುರಪಂಡಿತನ ಕೀರ್ತಿಯು ತಿಳಿಯಿತು. ಅಂತಹವನ ಉಪದೇಶವನ್ನು ತಾವೂ ಕೇಳಬೇಕೆನ್ನುವ ತಾವೂ

ಆತನ ಬಳಿಗೆ ಹೋದರು. ಅಲ್ಲಿ ಅವರು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಪ್ರತಾಪವನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಂಡರು. ವರುಣನು “ ಅಯ್ಯೋ! ಕೋಪವೆಂಬುದು ಬಲು ತೀವ್ರವಾದುದು. ನಾವು ನಾಗರು. ನಮ್ಮ ಜಾತಿಯವರಿಗಂತೂ ಅತಿ ಕೋಪವು ಸಹಜವಾದುದು, ಹೀಗೆ ಸಹಜವಾದ ಕೋಪವನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟು ನಾನು ತಪಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದಿರುವೆನು ” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ವಿದುರ ಪಂಡಿತನು ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ “ ಹೌದು, ಕೋಪವೆಂಬುದು ಪರಮ ಶತ್ರುವು. ಲೋಕದ ಅನರ್ಥಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಅದೇ ಕಾರಣವು. ಅಂತಹ ಕೋಪವನ್ನು ಸಹಿಸಬಲ್ಲ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವು ಅತಿಶಯವೇ ಸರಿ. ಈ ಸಹನೆಯು ನಿನಗೆ ಶಾಶ್ವತವಾಗಿರಲಿ. ಹಾಗಾಗುವಂತೆ ಜೆನ್ನಾಗಿ ತಪಸ್ಸುಮಾಡು ” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ವರುಣನು ಆತನ ಉಪದೇಶವನ್ನು ಕೇಳಿ ಸಂತೋಷ ಪಟ್ಟು ಆತನಿಗೆ ತಾನು ಧರಿಸಿದ್ದ ನವರತ್ನ ಖಚಿತವಾದ ಒಂದು ಒಡವೆಯನ್ನು ಕಾಣಿಕೆಯಾಗಿ ಒಪ್ಪಿಸಿದನು.

ಅನಂತರ ಸುಪರ್ಣನು ಮಾತನಾಡಿದನು: “ ಅಯ್ಯಾ! ಪಂಡಿತ ಶ್ರೇಷ್ಠನೆ! ಈ ನಾಗರಿಗೂ ನಮಗೂ ವೈರವೆಂಬುದು ಸಹಜವಾದುದು. ದೈವವೇ ನಾಗರನ್ನು ಗರುಡರ ಆಹಾರವೆಂದು ಗೊತ್ತುಮಾಡಿರುವುದು. ಅದರಿಂದ ನಾನು ವರುಣನನ್ನು ಹಿಡಿದು ತಿಂದರೂ ನನಗೆ ಪಾಪವಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ನನ್ನ ಕ್ಷುಧೆಯನ್ನು ಸಹಿಸಿಕೊಂಡು ಸಹಜವಾದ ವೈರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಇವನೊಡನೆಯೇ ತಪಸ್ಸುಮಾಡುತ್ತಿರುವೆನು ” ಎಂದನು.

ವಿದುರ ಪಂಡಿತನು “ ಅಯ್ಯಾ! ಸುಪರ್ಣರಾಜನೆ! ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗೆ ಕ್ವತ್ತತ್ವವೆಗಳೂ ಕಾಮಕ್ರೋಧಗಳೂ ಪ್ರೀತಿದ್ವೇಷಗಳೂ ಸಹಜವಾದವು. ಹಾಗೆಂದು ಅವುಗಳಿಗೆ ಸೋತು ಅವುಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಮುಳುಗುವುದಕ್ಕಿಂತ ಅವುಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿರುವುದೇ ಶ್ರೇಯಸ್ಸು. ಅದರಿಂದ ಇದೇ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿದ್ದು ಕೊಂಡು ಶ್ರೇಯಸ್ಸನ್ನು ಪಡೆ ” ಎಂದನು. ಸುಪರ್ಣನು ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟು ತನ್ನ ಕತ್ತಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಸುರ್ವಮಾಲಿಕೆಯನ್ನು ಆ ಪಂಡಿತನಿಗೆ

ಒಪ್ಪಿಸಿ ನಮಸ್ಕಾರಮಾಡಿದನು.

ಶಕ್ರನು “ಅಯ್ಯಾ ! ಪಂಡಿತವರ್ಯನೇ ! ನಾವು ಸ್ವರ್ಗಲೋಕ ವಾಸಿಗಳು. ನಮಗೆ ಭೋಗಗಳೆಲ್ಲವೂ ಸಹಜವಾದವು. ನಾವು ಯಾವ ಗಲೂ ಭೋಗಪಡುವುದಕ್ಕೆ ಹುಟ್ಟಿದವರು. ಆದರೂ ಅವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟು ನಾನು ತಪಸ್ಸನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿರುವೆನು. ಎಮಾನ ಸಂಚಾರ, ನಂದನ ವನ ವಿಹಾರ, ಅಪ್ಸರೆಯರ ಭೋಗ, ಇವುಗಳೆಲ್ಲ ಬಿಟ್ಟಿರುವೆನು” ಎಂದನು.

ಎದುರ ಪಂಡಿತನು “ಅಯ್ಯಾ ಶಕ್ರಪ್ರಭುವೇ ! ಜೀವಿಗಳಿಗೆ ಭೋಗವು ಸಹಜವಾದುದು. ಅಂತಹ ಭೋಗವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ತ್ಯಾಗದಿಂದ ನಡೆಯುವುದು ಶ್ರೇಯಸ್ಸು, ಅದನ್ನೇ ಹಿಡಿದು ಸಾಧಿಸು. ಒಳ್ಳೆಯದಾಗುವುದು” ಎಂದನು. ಶಕ್ರನು ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟು ಇನ್ನು ಯಾವ ಲೋಕ ದಲ್ಲಿಯೂ ದೊರೆಯದಂತಹ ಅವೂರ್ವವಾದ ಸ್ವರ್ಗಲೋಕದ ವಸ್ತ್ರಾ ಭರಣಗಳನ್ನು ಆತನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದನು.

ಅನಂತರ ಭೂಲೋಕದ ಅರಸು ಧನಂಜಯನು ಮುಂದೆ ಬಂದು ನಮಸ್ಕರಿಸಿ “ಅಯ್ಯಾ ! ಮೇರುವನ್ನು ಬಳಸಿರುವ ಮಹೀಮಂಡಲವೆಲ್ಲವೂ ನನ್ನದು. ಮನೆತುಂಬ ಮಡದಿಮಕ್ಕಳು. ಇದೆಲ್ಲವೂ ನಶ್ವರವೆಂದು ತಿಳಿದು ಮೈರಾಗ್ಯದಿಂದ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ತಪಸ್ಸು ಮಾಡುತ್ತಿರುವೆನು” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ಎದುರ ಪಂಡಿತನು “ಹಾದು ! ಅರಸೇ ! ಮನುಷ್ಯರಿಗೆ ಮನಸ್ಸು ಭೋಗದ ಕಡೆಗೆ ಹರಿಯುವಂತೆ, ತ್ಯಾಗದ ಕಡೆಗೂ ಮೈರಾಗ್ಯದ ಕಡೆಗೂ ಹರಿಯದು. ಹಳ್ಳದ ಕಡೆಗೆ ಹರಿಯುವ ನೀರನ್ನು ದಿಣ್ಣೆಯಕಡೆಗೆ ತಿದ್ದುವಂತೆ, ಮನಸ್ಸನ್ನು ಭೋಗದಕಡೆ ತಪ್ಪಿಸಿ ಮೈರಾಗ್ಯದಕಡೆ ಹರಿಯುವುದೇ ಒಂದು ಭಾಗ್ಯ ! ಅದು ನಿನಗೆ ಶಾಶ್ವತವಾಗಿರಲಿ” ಎಂದು ಹರಕೆ ಹಾಕಿದನು.

ಧನಂಜಯನು ಸಂತೋಷಪಟ್ಟು ಒಂದು ಸಾವಿರ ಆಕಳುಗಳನ್ನೂ ಬೇರೆಯಾದ ಧನಕನಕಗಳನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟನು. ಹೀಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಕೆಲವುಕಾಲ

ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದು ಅನಂತರ ವಿದುರ ಪಂಡಿತನ ಅಪ್ಪಣೆ ಪಡೆದು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಲೋಕಗಳಿಗೆ ಹೋದರು.

ವರುಣನು ಮನೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಲೂ ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ವಿಮಲಾ ದೇವಿಯು ಗಂಡನ ಕತ್ತಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಅಮೂಲ್ಯವಾದ ರತ್ನಾಭರಣವು ಇಲ್ಲದಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು “ ಏನಾಯಿತು ? ” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ಆತನು ವಿದುರ ಪಂಡಿತನ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನೆಲ್ಲ ಹೇಳಿ, ತಾನು ಆತನಿಗೆ ಅದನ್ನು ಕಾಣಿಕೆಯಾಗಿ ಕೊಟ್ಟೆನೆಂದು ಹೇಳಿದನು. ತನ್ನ ಗಂಡನು ಒಪ್ಪಿದಂತಹ ಆ ಏದಾಪ್ತವನನ್ನು ತಾನೂ ನೋಡಬೇಕು, ಆತನ ಉಪದೇಶವನ್ನು ತಾನೂ ಕೇಳಬೇಕು, ಎನ್ನುವಿತು. ಆತನಿರುವೆಡೆಗೆ ತಾವು ಹೋಗುವುದೇ ? ತಾನಿರುವೆಡೆಗೆ ಆತನನ್ನೇ ಬರಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದೇ ? ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿದಳು. ಕೂನೆಗೆ ಆತನನ್ನೇ ತನ್ನ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಉಪಾಯವಾಗಿ ಬರಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎನ್ನುವಿ, ತನಗೆ ಏನೋ ಕೆಟ್ಟ ರೋಗವು ಬಂದಿರುವುದಾಗಿಯೂ ಆ ವಿದುರ ಪಂಡಿತನ ಎದೆಯ ಮಾಂಸವನ್ನು ತಂದುಕೊಟ್ಟಲ್ಲದೆ ಅದು ಗುಣವಾಗುವುದಿಲ್ಲವಾಗಿಯೂ ಹೇಳಿ ಹಾಸಿಗೆ ಹಿಡಿದು ಮಲಗಿದಳು.

ವರುಣನಿಗೆ ಒಂದು ಕಷ್ಟಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು. ಏನುಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ ತೋರದೆ ಚಿಂತಾಗ್ರಸ್ತನಾದನು. ಆತನ ಮಗಳು ಇರಾವತಿಯು ಒಂದು ತಂದೆಯ ಚಿಂತೆಯನ್ನು ಏಚಾರಿಸಿ ಆ ಚಿಂತೆಯ ನಿವಾರಣೆಗೆ ತಾನೂ ಸಹಾಯಮಾಡುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದಳು. ಆಕೆಯು ತಾಯಿ ತಂದೆಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಿ ಕಾರ್ಯಸಾಧನೆಗೆ ಹೊರಟಳು.

ಆಕೆಯು ಹಿಮಾಲಯದ ಶಿಖರಕ್ಕೆ ಬಂದು ಅಲ್ಲೊಂದು ಮಂಚವನ್ನು ಹಾಕಿಸಿದಳು. ತಾನು ಮನೋಹರವಾಗಿ ಸಿಂಗರಿಸಿಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು “ ಯಕ್ಷ ರಕ್ಷಸ್ಸುಗಳಲ್ಲಿ ಆಗಲಿ ದೇವಗಂಧರ್ವರಲ್ಲಿ ಆಗಲಿ, ನನ್ನನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಬೇಕೆನ್ನುವವರು ಬನ್ನಿ. ನನ್ನ ತಂದೆಯ ದುಃಖವನ್ನು ನಿವಾರಿಸಬಲ್ಲ ಧೀರನನ್ನು ನಾನು ಮದುವೆಯಾಗತಕ್ಕವಳು ” ಎಂದು ತನ್ನ

ದಾಸಿಯ ಕಡೆಯಿಂದ ಕೂಗಿಸಿದಳು.

ವುಣ್ಣೋದನೆಂಬ ಯಕ್ಷ ನಾಥನು ಅತ್ತಕಡೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದವನು ಆ ಘೋಷಣವನ್ನು ಕೇಳಿ ಅತ್ತ ಬಂದನು. ಇರಾವತಿಯ ರೂಪಲಾವಣ್ಯಗಳಿಗೆ ಸೋತು, ತಾನು ಅವಳನ್ನು ಆಕೆಯ ನಿಬಂಧನೆಗೊಳಪಟ್ಟು ಮದುವೆಯಾಗಲು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡನು. ಇರಾವತಿಯು ಅವನನ್ನು ತಂದೆಯ ಬಳಿಗೆ ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಹೋದಳು. ಅಲ್ಲಿ ವರುಣನು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ವಿಸ್ತಾರವಾಗಿ ಹೇಳಿದನು.

ವುಣ್ಣೋದನು ಒಪ್ಪಿದನು. ತನ್ನ ಊರಿಗೆ ಹೋಗಿ ತಮ್ಮರಸನಾದ ಕುಬೇರನ ಅಪ್ಪಣೆಯನ್ನು ಪಡೆದು, ಧನಂಜಯನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದನು. ಧನಂಜಯನಿಗೆ ಪಗಡೆಯಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಹುಚ್ಚು. ಯಕ್ಷನು ಈ ಗುಟ್ಟರಿತು ತಾನು ತಂದಿದ್ದ ಉತ್ತಮಾಶ್ವವನ್ನು ತೋರಿಸಿ "ಅರಸೇ! ನಿನ್ನ ರಾಜ್ಯವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟರೂ ಈ ಕುದುರೆಯ ಬೆಲೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿಯೂ ಇಂತಹ ಕುದುರೆಯಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಪಣವಾಗಿ ಒಡ್ಡುವೆನು. ಪಗಡೆ ಆಡುವೆಯಾ?" ಎಂದನು.

ಧನಂಜಯನಿಗೆ ಕುದುರೆಯನ್ನು ಕಂಡು ಆಸೆಯಾಯಿತು. ಆ ಕುದುರೆಯೋ ಗಾಳಿಗಿಂತ ಚುರುಕಾಗಿ, ಮಿಂಚಿಗಿಂತಲೂ ಮಿಂಚಿ, ಒಂದೇ ಗಳಿಗೆಯೊಳಗಾಗಿ ಲೋಕವನ್ನೆಲ್ಲ ಸುತ್ತಿ ಬರಬಲ್ಲದು. ಅದನ್ನು ಕಂಡು ಆಸೆಪಟ್ಟು ಅರಸನು ಯಕ್ಷನೊಡನೆ ಆಡುವುದಕ್ಕೆ ಕುಳಿತನು.

ಏನುಮಾಡಿದರೂ ಧನಂಜಯನು ಗೆಲ್ಲುವುದಕ್ಕೆ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಧನಂಜಯನು ದಾಳವು ಉರುಳುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಯಾವ ಗರವು ಬೀಳುವುದು ಎಂದು ತಿಳಿಯಬಲ್ಲವನು. ಮೂರುಸಲ ಉರುಳುತ್ತಿದ್ದ ದಾಳವನ್ನು ತಡೆದನು. ಆದರೂ ಫಲವಾಗದೆ ಸೋತನು. ಯಕ್ಷನು ಕೇಳಿದ ಗರವೆಲ್ಲ ಬೀಳುವುದು. ಧನಂಜಯನಿಗೆ ಒಂದು ಗರವೂ ಬೀಳದು. ಹೀಗಾಗಿ ಧನಂಜಯನು ಸೋತನು.

ಯಕ್ಷನು ಧನಂಜಯನನ್ನು ಕುರಿತು "ಈಗ ನೀನು ಸೋತೆಯಾಗಿ

ನಿನ್ನ ಸರ್ವಸ್ವವೂ ನನ್ನದು. ನೀನು ವಿದುರ ಪಂಡಿತನನ್ನು ನನಗೆ ಕೊಟ್ಟರೆ ನಾನು ಈ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ನಿನಗೇ ಕೊಡುವೆನು” ಎಂದನು. ಧನಂಜಯನಿಗೆ ವಿದುರ ಪಂಡಿತನನ್ನು ಕೊಡಲು ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲದೆ, “ಆತನು ಸ್ವತಂತ್ರನು, ಆತನ ಮೇಲೆ ನನ್ನ ಅಧಿಕಾರವಿಲ್ಲ” ಎಂದನು. ಕೊನೆಗೆ ಇಬ್ಬರೂ ಹೋಗಿ ಆತನನ್ನೇ ಕೇಳಿದರು. ವಿದುರ ಪಂಡಿತನು “ನಾನು ಅರಸನಿಗೆ ಸೇರಿದವನು, ಅವನ ಉಪ್ಪು ತಿಂದು ಬೆಳೆದವನು ನಾನು. ನನ್ನನ್ನು ಅರಸನೇನುಬೇಕಾದರೂ ಮಾಡಬಹುದು” ಎಂದನು.

ಅರಸನು ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಬಹಳ ಗೋಳಾಡಿದನು. ಆತನನ್ನು ಉಳಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಲು ಅರಸನೇನೇನೋ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದರೂ ಫಲವಾಗದೆ ಹೋಯಿತು. ಕೊನೆಗೆ ಪಂಡಿತನನ್ನು ಯಕ್ಷನ ವಶಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದನು. ಪಂಡಿತನು ಮೂರುದಿನದ ವಾಯಿದೆಯನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಂಡು ಯಕ್ಷನನ್ನೂ ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದನು. ಮೂರುದಿನವೂ ಮಕ್ಕಳುಮರಿಗೆಲ್ಲ ಧರ್ಮೋಪದೇಶ ಮಾಡಿ ನಾಲ್ಕನೆಯ ದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಹರಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಯಕ್ಷನೊಡನೆ ಹೊರಟನು.

ಯಕ್ಷನು ವಿದುರ ಪಂಡಿತನನ್ನು ಮೇರುಪರ್ವತದ ಶಿಖರಕ್ಕೆ ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಅವನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ಏನೇನೋ ಮಾಡಿದನು. ಸಿಡಿಲಾಗಿ ಬಡಿದನು. ಸಿಂಹವಾಗಿ ಕಚ್ಚಿದನು. ಆನೆಯಾಗಿ ತಿವಿದನು. ಹಕ್ಕಿಯಾಗಿ ಬಂದು ಅವನನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಆಕಾಶದಿಂದ ಎತ್ತಿ ಹಾಕಿದನು. ಏನು ಮಾಡಿದರೂ ವಿದುರ ಪಂಡಿತನು ಸಾಯಲಿಲ್ಲ, ಮರು ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ, ಹೆದರಲಿಲ್ಲ. ಕೊನೆಗೆ ಯಕ್ಷನು ಬೇಸತ್ತು ತಾನೇ ಬಂದು ಎದುರಿಗೆ ನಿಂತು, “ವಿದುರ ಪಂಡಿತಾ! ಏನು ಮಾಡಿದರೆ ನೀನು ಸಾಯುವೆ?” ಎಂದನು. ಪಂಡಿತನು “ಸಾವು ಹುಟ್ಟುಗಳು ನಮ್ಮ ಕೈಯಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನನ್ನನ್ನು ಸಾಯಿಸುವ ಮೊದಲು ನನ್ನ ಎರಡು ಮಾತು ಕೇಳಿ, ಅನಂತರ ನಿನಗೆ ತೋರಿದಹಾಗೆ ಮಾಡಿಕೋ” ಎಂದನು.

ಯಕ್ಷನು ಆಗಲಿ ಎಂದು ಮಿಂದು ಮಡಿಯುಟ್ಟು ಬಂದು ಕುಳಿತನು. ವಿದುರ ಪಂಡಿತನೂ ಉಪದೇಶಕ್ಕೆ ಕುಳಿತನು. ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದ ದೇವಾದಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ಬಂದು ನೆರೆದರು. ಪಂಡಿತನು “ಆಸರೆಯಾಗಿದ್ದ ಮರವನ್ನು ಕಡಿಯಬಾರದು. ಹಾವಿನಂತಹ ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಆಸೆಬಿದ್ದು ಕೊಲೆ ಮಾಡಬಾರದು. ಭೋಗಕ್ಕಾಗಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಬಲಿಗೊಡಬಾರದು” ಎಂದು ಉಪದೇಶವನ್ನು ಮಾಡಿದನು.

ಆ ಉಪದೇಶವನ್ನು ಕೇಳಿದ ಹಾಗೆಲ್ಲ ಯಕ್ಷನಿಗೆ ತಳಮಳವಾಯಿತು. “ವಿದುರ ಪಂಡಿತನು ಬುದ್ಧಿವಂತ. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತನಗೇ ಹೊಂದುತ್ತಿರುವಂತೆ ಹೇಳುತ್ತಿರುವನು. ನಾನು ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಾಗ ಅಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಕರೆದು ಮೂರುವಿನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಆಸರೆ ಕೊಟ್ಟ ಮರವನ್ನು ವುದು ತನ್ನನ್ನೇ! ತನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಬಾರದು ಎನ್ನುತ್ತಾನೆ. ಹಾವಿನಂತಹ ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಆಸೆಬಿದ್ದು ಕೊಲೆಗಡಿಕನಾಗಬಾರದು ಎನ್ನುವನು, ನಿಜ. ಇರಾವತಿಯು ನಾಗಸ್ತ್ರೀ! ಅವಳಿಗಾಗಿಯೇ ನಾನು ಇವನನ್ನು ವಧಿಸಬೇಕೆಂದಿರುವುದು. ಭೋಗಕ್ಕಾಗಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಬಲಿಗೊಡಬಾರದು ಎನ್ನುವನು. ನಾನು ಈಗ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು ಇನ್ನೇನು?” ಎಂದು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಚಿಂತಿಸಿದನು. ಕೊನೆಗೆ “ಹೆಣ್ಣಿಗೋಸ್ಕರ ತಾನೇಕೆ ಈ ಪಂಡಿತನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಬೇಕು? ಬೇಕಾದರೆ ಅವಳೇಕೊಂದು ಆ ಪಾಪವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳಲಿ” ಎನ್ನಿಸಿ ವಿದುರ ಪಂಡಿತನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ವರುಣಲೋಕಕ್ಕೆ ಹೋದನು.

ಅಲ್ಲಿ ವರುಣನು ಪಂಡಿತನಿಗೆ ಬೇಕಾದಹಾಗೆ ವೂಜಿ ಮಾಡಿದನು. ಆತನು ಬಂದನೆಂದು ಕೇಳಿ ವಿಮಲೆಯು ಎದ್ದು ಓಡೋಡಿ ಬಂದಳು. ಮಗಳನ್ನು ಕರೆದು “ಅದೃಷ್ಟ! ನಿನ್ನ ಗಂಡನು ಅವನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲಿಲ್ಲ, ಆತನ ಉಪದೇಶವನ್ನು ಕೇಳಬೇಕು ಎಂದು ನನಗೆ ಆಸೆಯಾಯಿತು. ಆದರೆ ಆತನಿರುವ ಎಡೆಗೆ ಹೋಗಿ ಕೇಳುವುದಕ್ಕಿಂತ ನಾನಿರುವ ಕಡೆಗೇ ಆತನನ್ನು

ಕರೆಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಹೀಗೆ ಉಪಾಯ ಮಾಡಿದೆನು” ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಪಂಡಿತನನ್ನು ಕರೆದುತಂದ ಯಕ್ಷನನ್ನು ಬೇಕಾದಹಾಗೆ ಗೌರವಿಸಿದಳು.

ವಿದುರ ಪಂಡಿತನನ್ನು ವರುಣನೂ ವರುಣನ ಹೆಂಡತಿಯೂ ಒಂದು ತಿಂಗಳುಕಾಲ ತಮ್ಮ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ದಿನದಿನವೂ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಅವನಿಗೆ ಆಳುಗಳಂತೆ ಸೇವೆ ಮಾಡುವರು. ಒಪ್ಪೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಶಿಷ್ಯರಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಆತನ ಪಾದಮೂಲದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಆತನ ಉಪದೇಶ ವೆಂಬ ಅಮೃತವನ್ನು ಮನವಾರೆ ಪಾನಮಾಡುವರು. ಆ ಉಪದೇಶವನ್ನು ಕೇಳಲು ನಾಗಲೋಕದವರೆಲ್ಲ ಬರುವರು.

ಕೊನೆಗೆ ವಿದುರ ಪಂಡಿತನ ಸಲಹೆಯಂತೆ ಅವರು ಮಗಳ ಮದುವೆ ಯನ್ನು ವೈಭವದಿಂದ ಮಾಡಿದರು. ಆ ಉತ್ಸವವೆಲ್ಲ ಮುಗಿದಮೇಲೆ ಪಂಡಿತ ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟೊಟ್ಟರು. ಆತನಿಗೆ ಕಾಣಿಕೆಯೆಂದು ತಮ್ಮ ಐಶ್ವರ್ಯದಲ್ಲಿ ಅರ್ಧವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಿದರು.

ವಿದುರ ಪಂಡಿತನು ತನ್ನ ಉಪದೇಶದಿಂದ ನಾಗಲೋಕವನ್ನೆಲ್ಲ ಉದ್ಧರಿಸಿ ಹಿಂತಿರುಗಿದನು. ಯಕ್ಷನು ಆತನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಒಂದು ಹಸ್ತಿನಾವತಿಯ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಇಳಿಸಿದನು.

ಪಂಡಿತನು ಹಿಂತಿರುಗಿ ಬಂದ ಸುದ್ದಿ ಒಂದೇ ಒಂದು ಗಳಿಗೆಯೊಳ ಗಾಗಿ ರಾಜಧಾನಿಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿಯಿತು. ಆಳಿನಿಂದ ಅರಸನವರೆಗೂ ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದು ಆತನನ್ನು ಆನಂದವಾಗಿ ವೂಜಿಸಿ ಊರಿನೊಳಕ್ಕೆ ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಹೋದರು.

ಮೂರು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು

‘ಅರೇಬಿಯದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ದೊರೆಯು ಆಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನ ಆಶ್ರಯದಲ್ಲಿ ಅನೇಕಾನೇಕ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಸುಖವಾಗಿದ್ದರು.

ಒಂದು ದಿನ ಅವನಿಗೆ ಒಂದು ಯೋಚನೆ ಬಂತು : “ದೇವರ ಮುಖ ಯಾವ ಕಡೆಗೆ ಇದೆ? ಅವನು ಏನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ? ಈ ಜಗತ್ತಿನ ಆಜೆ ಏನಿದೆ?” ಎನ್ನಿಸಿತು. ಅವನು ಎಷ್ಟು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿದರೂ ಅರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಕೊನೆಗೆ ತನ್ನ ವಿದ್ವಾಂಸರನ್ನೆಲ್ಲ ಕರೆಸಿ ಈ ಮೂರು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದನು.

ಆ ವಿದ್ವಾಂಸರಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಅದುವರೆಗೂ ಇಂತಹ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಯೋಚಿಸಿದರು. ತಮ್ಮಲ್ಲಿದ್ದ ವುಸ್ತುಕಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಮೊಗಚಿದರು. ಕಂಡವರನ್ನೆಲ್ಲ ಕೇಳಿದರು. ಏನು ಮಾಡಿದರೂ ಎಷ್ಟು ಹೇಳಿದರೂ ಎಷ್ಟು ಕೇಳಿದರೂ ಅರಸನ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರ ಬರಲಿಲ್ಲ.

ಅರಸನಿಗೆ ಕೋಪಬಂತು : “ಇತರರು ತಿಳಿಯದುದನ್ನೆಲ್ಲ ನೀವು ತಿಳಿದಿರಿ ಎರಿ ಎಂದು ನಿಮ್ಮನ್ನು ನಾನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದೆ. ನೀವು ನನ್ನ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಯಾವಾಗ ಉತ್ತರ ಕೊಡಲಿಲ್ಲವೋ ಆಗ ನೀವೂ ಇತರರಂತೆಯೇ ಆದಿರಿ. ನಿಮ್ಮನ್ನೇಕೆ ನಾವು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರಬೇಕು? ಇಷ್ಟು ದಿವಸವೂ ನೀವು ಮಾಡಿದ ಮೋಸಕ್ಕೆ ಈಗ ನಿಮಗೆ ಶಿಕ್ಷೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಯಾಕೆ ಮಾಡಬಾರದು? ಹೇಳಿ” ಎಂದು ರೇಗಿ ಕೂಗಾಡಿದನು.

ವಿದ್ವಾಂಸರು ಯಾರೂ ಏನೂ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ; ಕೊನೆಗೆ ಅವರಲ್ಲೆಲ್ಲ ಯೋಗ್ಯನು ತಪಸ್ವಿಯು ಎಂದೆನ್ನಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ವೃದ್ಧನೊಬ್ಬನು ಎದ್ದು “ಮಹಾಸ್ವಾಮಿಯವರು ಇಷ್ಟು ಕೋಪ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಹಲ್ಲು ಗಟ್ಟಿಯಾಗದೆ ಮೆಂದಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಕಲ್ಲು ಕಡಿಯಲಾದೀತೆ? ಇವು ನಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿಗೆ ಮಾರಿದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು. ಇಂತಹ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ನಾವು ಉತ್ತರ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ನಮ್ಮನ್ನು ಶಿಕ್ಷಿಸುವುದು ನ್ಯಾಯವಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಪ್ರಶ್ನೆ ಹಾಕುವುದರಲ್ಲಿ ನಮಗಿಂತ ನೀವು ಬುದ್ಧಿವಂತರು ಎಂದಾಯಿತೇ ಹೊರತು, ನಾವು ಬುದ್ಧಿವಂತರಲ್ಲ, ವಿದ್ಯಾವಂತರಲ್ಲ, ಎಂದಾಗಲಿಲ್ಲ. ಈಗಲೂ ಮಹಾ

ಪ್ರಭುಗಳು ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿ ಮೂರು ದಿನಗಳ ಅವಧಿಯನ್ನು ಕೊಡೋಣ ವಾಗಲಿ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಯಾರಾದರೂ ಒಬ್ಬರು ತಮ್ಮ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಉತ್ತರವನ್ನು ಹೇಳುವೆವು: ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ಉತ್ತರ ಹೇಳುವವರನ್ನಾದರೂ ಕರೆದು ತರುವೆವು” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡಿದನು.

ಮುಂದುಕನ ಮಾತು ದೊರೆಗೆ ಹಿಡಿಯಿತು. ಹಾಗೇ ಆಗಲಿ ಎಂದು ದೊರೆಯು ಮೂರು ದಿನಗಳ ಅವಧಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು. ಮುಂದುಕನು “ದೇವರೇ! ಈ ಕೊನೆಗಾಲದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ತೊಂದರೆಯನ್ನು ತಂದಿಟ್ಟಿ ಯಲ್ಲ” ಎಂದು ಚಿಂತಿಸುತ್ತಾ, “ದೊರೆಯ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಸಾಯುವುದಕ್ಕಿಂತ ನಾನೇ ಪ್ರಾಣಬಿಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು” ಎಂದು ಒಂದು ಚಾಪೆ ಹಾಕಿ ಕೊಂಡು ಉಪವಾಸ ಮಲಗಿಬಿಟ್ಟನು.

ಆ ಪಂಡಿತನಿಗೆ ಒಬ್ಬ ಮಗ. ಅವನಿಗೆ ಎಳೆಂಟುವರ್ಷ. ಅವನಿಗೆ ತಂದೆಯ ಮೇಲಣಭಿಮಾನ ಬಹಳ ಹೆಚ್ಚು. ಯಾರು ಬಂದು ಕೇಳಿದರೂ ದುಃಖವೇಕೆ ಎಂದು ಹೇಳದ ತಂದೆಯು ಆ ಮಗುವು ಬಂದು ಕೇಳುತ್ತಲೂ ಮಗನ ಮೇಲಿನ ಅಭಿಮಾನದಿಂದ ಹೇಳಿದನು.

ಆ ಹುಡುಗನು ಆ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ನಕ್ಕುಬಿಟ್ಟನು. “ಅವ್ವಾ, ಇಂತಹ ಹುಡುಗು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಆ ದೊರೆಯು ನಿಮ್ಮಂತಹ ಮಹಾ ವಿದ್ವಾಂಸರನ್ನು ಕೇಳಬಹುದೆ? ಉಗುರು ತೆಗೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಕೊಡಲಿಯನ್ನು ತಂದರೆ ಆದೀತೆ? ತಾವು ಹೋಗಿ ಹೇಳಿ, ಮೂರುದಿನದ ಗಡುವೂ ಬೇಡ ಎನೂ ಬೇಡ. ಈಗಲೇ ಬೇಕಾದರೆ ನಾನು ಉತ್ತರ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ” ಎಂದನು.

ವಿದ್ವಾಂಸನಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಆದರೂ ಮಗನ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆ ಯನ್ನು ಬಲ್ಲವನಾದುದರಿಂದ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು, ಎದ್ದು ಹೋಗಿ ದೊರೆ ಯನ್ನು ಕಂಡು “ಮಹಾಸ್ವಾಮಿ! ತಮ್ಮ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರ ಕೊಡು ವಂತಹ ಬುದ್ಧಿವಂತನನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿದಿದ್ದೇನೆ” ಎಂದನು.

ದೊರೆಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗಿ, ಮರುದಿನವೇ ರಾಜಸಭೆಯನ್ನು ಸೇರಿಸಿ

ದನು. ಅರಸನ ಆಳುಗಳು ಆ ಹುಡುಗನನ್ನು ಬೇಕಾದ ಮರ್ಯಾದೆಯಿಂದ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದರು.

ಹುಡುಗನು ಆಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಹಿರಿಯರಿಗೆಲ್ಲ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ; ದೊರೆಯೆದುರಿಗೆ ದಿಟ್ಟವಾಗಿ ನಿಂತು, “ಅರಸಾ! ತಮ್ಮ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳೇನು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಅರಸು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದನು.

ಹುಡುಗನು ನಕ್ಕು “ಇವೆಯೇ ಆ ಮಹಾ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು! ಅರಸಾ! ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಕೊಂಡವನ್ನು ಮಾಡಿಸಿ” ಎಂದನು. ಅರಸನ ಅಪ್ಪಣೆಯಂತೆ ಆಳುಗಳು ಹತ್ತುಗಾಡಿ ಸೌದೆಯನ್ನು ಒಡ್ಡಿ ದೊಡ್ಡ ಕೊಂಡವನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ಉರಿಯು ಧಗಧಗನೆ ಎಲ್ಲಕಡೆಗೂ ಎದ್ದಿತು.

ಹುಡುಗನು ಅರಸನನ್ನು ಕರೆದು, “ಪ್ರಭುವೇ! ಈ ಕೊಂಡವು ಯಾವ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿದೆ? ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಅರಸನು ಕಕ್ಕುಬಿಕ್ಕಾಗಿ “ಹಾಗೆಂದರೇನು! ಉರಿಯುತ್ತಿರುವ ಈ ಭಾರಿಯ ಕೊಂಡಕ್ಕೆ ಮುಖವೆಲ್ಲಿದೆ? ಎದುರಿಗೆ ಯಾರಿದ್ದರೆ ಅವರ ಕಡೆ ಮುಖ!” ಎಂದನು.

ಹುಡುಗನು “ಹೌದು, ಹೌದು, ದೇವರೂ ಇದರಂತೆಯೇ! ಈ ಸಣ್ಣ ಬೆಂಕಿಗೇ ಒಂದು ಮುಖವಿಲ್ಲ; ಎಲ್ಲರ ಕಡೆಗೂ ಇದೆಯೆಂದರೆ, ಇಂತಹ ಬೆಂಕಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಉರಿಸುವ ಬೆಂಕಿಯಾದ ಆತನಿಗೆ ಇನ್ನೆಷ್ಟು ಮುಖವಿರಬೇಕು! ದೇವರು ಯಾವ ದಿಕ್ಕಿನ ಕಡೆಗೂ ತಿರುಗಿಲ್ಲ; ತನ್ನನ್ನು ಆರಾಧಿಸುವವರ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿದ್ದಾನೆ” ಎಂದನು.

ಹುಡುಗನ ಉತ್ತರವನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡರು. ಅರಸನಂತೂ ಹುಡುಗನನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಮುದ್ದಾಡಿದನು: “ಮಗುವೇ! ಎರಡನೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರವನ್ನು ಹೇಳುವೆಯಾ?” ಎಂದನು. ಹುಡುಗನು “ಆಗಲಿ” ಎಂದನು.

“ದೇವರು ಏನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ?” ಎಂಬುದು ಎರಡನೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆ! ಹುಡುಗನು ಅರಸನನ್ನು ಕರೆದು ಅವನ ಆಳು ಇರುವಕಡೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿ

ದನು. ಆಳನ್ನು ಸಿಂಹಾಸನದ ಬಳಿಗೆ ಕರೆಡುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿದನು. “ಅರಸಾ! ದೇವರು ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದೇ ಇದು. ದೊಡ್ಡದನ್ನು ಚಿಕ್ಕದು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಚಿಕ್ಕದನ್ನು ದೊಡ್ಡದು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಅರಸನನ್ನು ಆಳುಮಾಡಿ, ಆಳನ್ನು ಅರಸುಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ” ಎಂದನು.

ಎರಡನೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆಯೂ ಅರಸನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹಿಡಿಯಿತು. “ಅಬ್ಬಾ! ಎಂತಹ ಅದ್ಭುತದ ಬುದ್ಧಿಯಿದು!” ಎಂದು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟು “ಮಗುವೇ! ಮೂರನೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನೂ ಹೇಳು. ನಿನಗೆ ಅರ್ಧರಾಜ್ಯ ಕೊಡುವೆನು” ಎಂದನು.

“ಜಗತ್ತಿನ ಆಚೆ ಏನಿದೆ?” ಎಂಬುದು ಮೂರನೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆ. ಹುಡುಗನು ಅರಸನನ್ನು ಒಂದು ಗೋಡೆಯ ಮುಂದೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ‘ಈ ಗೋಡೆ ಯಾಚೆ ಏನಿದೆ ಹೇಳಿ?’ ಎಂದನು. ಅರಸನಿಗೆ ಏನೂ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ‘ಏನಿದೆ ಯೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ!’ ಎಂದನು. “ಹೋಗಲಿ. ಒಂದರ ಹಿಂದೆ ಏನಿದೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ದೊರೆಗೆ ಅದೂ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. “ನಾವು ಲೆಕ್ಕವನ್ನು ಆರಂಭಿಸುವುದೇ ಒಂದರಿಂದ! ಒಂದಾದಮೇಲೆ ಎರಡು ಎನ್ನಬಹುದು. ಒಂದರ ಹಿಂದೆ ಏನಿದೆ?” ಎಂದು ಎಷ್ಟೋ ಯೋಚಿಸಿ, “ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲವು!” ಎಂದನು.

“ಅರಸಾ! ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣು ಗೋಡೆಯಿಂದಾಚೆಗೆ ಹಾಯ್ದು. ಅದರಂತೆಯೇ ನಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿಯೂ ಒಂದರಿಂದ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗಲಾರದು. ಒಂದು ಎಂಬುದೇ ದೇವರು. ಅದೇ ಜಗತ್ತು. ಅಲ್ಲಂದಾಚೆಗೆ ಏನಿದೆಯೋ ಯಾರು ಬಲ್ಲರು? ಯಾರೂ ಕಾಣರು” ಎಂದನು.

ಹುಡುಗನ ಉತ್ತರಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಅರಸನಿಗೆ ಬಹಳ ಸಂತೋಷ ವಾಯಿತು. ತಾನು ವೇದಲು ಹೇಳಿದ್ದಂತೆಯೇ ಅವನಿಗೆ ಅರ್ಧ ರಾಜ್ಯ ವನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು.

ದೇವುಡು ಬರೆದ ಇತರ ಪುಸ್ತಕಗಳು

ಕಥೆಗಳು—

ಕಳ್ಳರ ಕೂಟ ...	೦	೪	೦
ದೇವುಡು ಕಥೆಗಳು	೦	೮	೦
ಸೋಲೋ ಗೆಲುವೋ	೦	೧೨	೦
ಅಂತರಂಗ	೦	೧೨	೦
ಮಯೂರ	೧	೦	೦

ನಾಟಕಗಳು—

ವಚಿತ್ರ ಶಿಕ್ಷೆ	೦	೩	೦
ಯೇಸು	೦	೪	೦
ಸಾವಿತ್ರಿ	೦	೮	೦
ವಿಚಾರಣೆ	೧	೦	೦

ಶಾಸ್ತ್ರ ಗ್ರಂಥಗಳು—

ಕರ್ಣಾಟಕ

ಸಂಸ್ಕೃತಿ	೧	೮	೦
ವಿಾಮಾಂಸಾದರ್ಪಣ	೧	೮	೦
ದಿವ್ಯವಾಣಿ	೧	೮	೦

ಇತರ ಗ್ರಂಥಗಳು—

ರಾಮಾಯಣದ
ಮಹಾಪುರುಷರು ೧

ಕುಮಾರ ಸಾಹಿತ್ಯ—

ಕಾಳಿದಾಸ
ಮಿಲ್ಟನ್
ಷೇಕ್ಸ್‌ಪಿಯರ್

ಮಕ್ಕಳ ಕಥೆಗಳು—

ಬುದ್ಧಿಯ ಕಥೆಗಳು

I ೦ ೪ ೦

II ೦ ೬ ೦

ಗಣೇಶನ ಕಥೆ ೦ ೧ ೦

ಅಪಾಯ-ಉಪಾಯ ೦ ೧ ೦

ಮಂಗವ್ವಾಜಿ ಪುರಾಣ ೦ ೧ ೦

ಇತ್ಯಾದಿ, ಇತ್ಯಾದಿ.

